

Digitale sexkrænkelser i den offentlige debat

En diskursanalyse af digitale sexkrænkelser i Politiken og Berlingske

Gruppe 34

Camilla Bertelsen

Speciale i Kriminologi 2018/ Semester 4.

Vejleder: Sune Qvotrup Jensen

Antal ord: 25.157

06-06-2018

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at jeg, Camilla Bertelsen egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Jeg er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<http://www.studerende.aau.dk/Eksamenssnyd+-+hvordan+undg%C3%A5r+du+det%3F/>

Jeg er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står jeg inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden.

Abstract

This master thesis researches the mass medias expression of digital sexual assaults, which is a term for the sharing of photographs or videos of a sexual nature without permission from the person or the people depicted in the material. It is a criminal act which has received massive media and political attention in recent years.

The research in this master thesis is focused on how the newspapers Politiken and Berlingske articulates the phenomenon. Three sub-questions were formulated to illuminate the main research question. Respectively they fokus on what discourses the mass media draws upon when articulating digital sexual assaults and how the assailant and the victim is presented within the phenomenon and lastly the medias expression of societies proposed solutions to digital sexual assaults. The above-mentioned research is based om the following theoretical perspectives; moral panic by Stanly Cohen, the critical discourse analysis by Norman Fairclough og 'What's the problem (Represented to be)? by Carol L. Bacchi. Moreover, Moral panic by Stanly Cohen works as an inspiration for the way the thesis regards the empirical material.

The research consists of 100 articles published in the papers Politiken og Berlingske from the time span 2012-2018, where the heading or the body of the text consists of one of the following term for the phenomenon; Digital sexual assaults, revenge porn, distribution of nude pictures and nonconsensual pornography. This period of time was chosen because the phenomenon is relatively new in the media coverage. A qualitative investigation has been used for finding patterns between the differently discourses in the empirical material.

The thesis found that articles and debates from Politiken and Berlingske draws upon different existing discourses in society, which affects the opinion a person attributes the phenomenon and different proposals of solution. There are discourses regarding rape and that digital sexual assaults are committed by males and towards females. From this the phenomenon is articulated as a sexual assault occurring online, where the assailant is male and the victim female. It is also articulated as a problem occurring among the youth. The entire debate is characterised by contradictory discourses which creates a wide understanding of the phenomenon that includes more than the outlined characteristics. For example, the fact that digital sexual assaults are also committed by females. But the mentioned represent the dominating articulation. Furthermore, this thesis found that societies dealings with digital sexual assaults is based on the following three solutions. The first is to raise the maximum penalty for sharing others private relations without consent from 6 months to 3 years.

The second solution is to educate kids and the youth in how to behave online. The third solutions regards that parents need to give their children moral values online.

Indholdsfortegnelse

Tro- og loveerklæring	1
Abstract	2
1. Indledning	7
2. Problemfelt	7
2.1 Problemformulering	10
2.2 Underspørgsmål	10
3. Begrebsafklaring og afgrænsning	10
3.1 Digitale sexkrænkelser:	10
3.2 Aktører	11
3.3 Håndtering	12
4. Forståelsesramme af felten	12
4.1 Sexting	13
4.2 Feministiske perspektiver	14
4.3 Ofre for digitale sexkrænkelser	16
4.4 Lovmæssig håndtering af digitale sexkrænkelser	18
5. Teoretiske perspektiver	20
5.1 Kriminalitet og sociale problemer, som en konstruktion	20
5.2 Moralsk panik	21
5.2.1 Moralsk panik af Stanley Cohen	21
5.2.2 Kritik af Moralsk Panik af Stanley Cohen	23
5.3 Specialets andre teoretiske perspektiver	24
6. Metodiske overvejelser	24
6. 1 Adaptiv teori	24
6.2 Specialets empiriske grundlag	25
6.3 Diskursanalyse	26

6.3.1 Kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough	27
6.3.2 Specialets anvendte elementer fra den kritiske diskursanalyse	31
6.3.3 Kritik af den anvendte diskursanalytiske tilgang.....	31
6.4 Rammeanalyse (frame analysis).....	32
6.4.1 Analytiske tilgang af Carol L. Bacchi	32
6.4.3 Rammeanalyses anvendelse i specialet	34
6.5 Sammenligning af diskurs – og rammeanalyse	34
6.6 Operationalisering og Kodning	35
6.6.1 Operationalisering.....	35
6.6.2 Kodning	36
6.7 Ethiske overvejelser	38
6.8 Specialets kvalitet.....	39
6.8.1 Reliabilitet.....	39
6.8.2 Validitet	40
6.9 Analysestrategi	42
6.9.1 De metodiske valgs indflydelse på analysestrategien.....	42
6.9.2 Analysens opbygning.....	42
7. Analyse.....	43
7.1 Massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser.....	43
7.1.1 Ungdommen mod de voksne	43
7.1.2 Seksuel frihed mod nøgenhed er farligt.....	46
7.1.3 Præsentation af digitale sexkrænkelser.....	48
7.1.4 Delkonklusion.....	51
7.2 Interdiskursivitet.....	51
7.2.1 Kønsroller indenfor digitale sexkrænkelser.....	52
7.2.2 Voldtægt	55

7.2.3 Skyld	57
7.2.4 Delkonklusion.....	60
7.3 Samfundets løsningsforslag.....	60
7.3.1 Lovgivning.....	60
7.3.2 Forebyggende undervisning og forældres ansvar	65
7.3.3 Delkonklusion.....	68
8. Konklusion	69
8. 1 Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser	69
9. Litteraturliste.....	71
9.1 Anvendt litteratur i specialet	71
9.1.1 Bøger og videnskabslige artikler:	71
9.2 Hjemmesider og artikler	75
9.2 Det anvendte empirisk materiale i specialet (artikler og debatindlæg)	78
10. Bilag.....	88
10.1 Bilag 1 - Specialets koder.....	88

1. Indledning

Dette speciale omhandler kriminalitet på internettet med specifik fokus på *digitale sexkrænkelser*. Grunden bag at undersøge kriminalitet på internettet bunder i, at den teknologiske udvikling har påvirket udbredelsen af forskellige kriminalitetstyper (DeKeseredy & Schwartz 2016:1). Desuden blev digitale sexkrænkelser, som kriminalitetstype, personliggjort for mig under mit praktikforløb i det kommunale SSP – samarbejde. Her fandt jeg ud af, skolerne i den konkrete kommune havde oplevet en stigning i forhold til problematikken med elevernes adfærd på internettet. Stigningen ses både i forhold til digital mobning og deling af intimt materiale uden samtykke. Derfor ønsker jeg at få en dybere indsigt i fænomenet ved at undersøge emnet i dette speciale. Selve specialet er vinklet i forhold til massemediernes omtale af digitale sexkrænkelser, da deres forståelse og fremstilling heraf konstruerer fænomenet samt kan påvirke personers opfattelse af dette. Derudover giver specialets fokus på de anvendte diskurser indenfor området, indblik i de måder, hvorpå vi italesætter digitale sexkrænkelser og løsningsmuligheder (jf. diskurs – og rammeanalyse)

2. Problemfelt

Følgende afsnit har til formål at give en forståelse for specialets genstandsfelt, som vil munde ud i en problemformulering og tilhørende underspørgsmål.

I de senere år er der sket en markant stigning i medieomtalen af en ny form for sexkrænkelser, nemlig ulovlige deling af intimt billedmateriale på de sociale medier. I massmedierne går fænomenet primært under betegnelsen *hævnporno* eller i de sidste par år *digitale sexkrænkelser*. Rigsadvokaten definerer digitale sexkrænkelser, som "*situationer, hvor der sker deling eller offentliggørelse – ofte via internettet, mobiltelefoner mv. – af nøgenbilleder, herunder billeder eller videoer af seksuel karakter, uden samtykke fra den afbildede person*" (Rigsadvokatmeddelelsen 2017:3). Eksempler på de overskrifter, som vi har oplevet i massemedierne er følgende, *Sager om deling af nøgenbilleder boomer* (Guldagger 2016), *Da nøgenbilleder blev en byttevare* (Pramming 2016), *Nøgenhed på nettet kan få negativt følger: piger skammes ud, mens drenge er hævnpornoens helte* (Christiansen 2015), *Politiet ser magtesløst til billedspredning: det risikerer at være spild af ressourcer* (Lauritzen & Dreyer 2017). Den øgede medieomtale illustreres på mediearkivet informedia.dk, som viser, at der blev publiceret omkring 12 artikler under søgeordet *hævnporno* i 2013, hvorimod der er blevet publiceret 700 artikler indenfor det sidste halve år af 2017 og de første 4 måneder af 2018 (Informedia.dk). En af de personer, som har været med til at skabe

medieopmærksomhed omkring emnet, er Emma Holten, der blev udsat for hacking af hendes computer og nøgenbilleder af hende blev efterfølgende delt uden hendes samtykke på internettet i 2011 (Kielstrup 2015; Agustín & Faber 2016: 246). Emma Holten var en af de første til at fortælle hendes historie og oplevelser med digitale sexkrænkelser i massemedierne. Derudover skabte Emma Holten opmærksomhed på emnet i både de danske og internationale medier, da hun delte 10 topløse billeder af hende selv i 2014, i et forsøg for at genvinde kontrollen over hendes krop (ibid.). Yderligere fik digitale sexkrænkelser fokus i massemedierne igen i januar 2018, da politiet valgte at rejse sigtelse mod 1004 unge mellem 15 og 25 år for videredeling af børneporno i form af intimt materiale på Facebook, da personer i materialet var under 18 år. Sagen bliver kaldt 'Umbrella' af politiet og omhandler deling af en videooptagelse med to 15 årige, som har seksuelt samkvem med hinanden. Materialet er optaget i 2015, og nogle af drenge, som delte videoen i første omgang fik en bødestraf for deres rolle i den ulovlige deling i år 2017 (Quass & Frydendahl 2018; Folkmann 2018). Otte af sager er blevet ført ved byretten og har givet betinget fængselsstaf på mellem 7 og 40 dage. En af disse sager er blevet ført ved landsretten, hvor dommen blev ændret fra 30 dages betinget fængsel til en bøde på 2500 kroner, da retten ikke fandt tilstrækkelig beviser for, at den 20-årig mand var bekendt med at personer i materialet var under 18 år. Dette betyder, at han ikke kunne findes skyld i deling af børneporno, derfor er bøden for en overtrædelse af straffeloven om blufærdighedskrænkelser og uberettiget deling af andres private forhold (tv2.dk). Det betyder, at der er en problemstilling angående at løfte bevisførelsen for deling af børneporno. Udover det fokus som det danske samfund og massemedierne har på fænomenet digitale sexkrænkelser, så er verdens blik ligeledes rettet mod hele problematikken omkring seksuelle krænkelser på grund af #metoo bevægelsen, hvor kvinder, der angiveligt har oplevet sexchikane og seksuelle krænkelser i hverdagen og i arbejdsmæssige situationer kunne fortælle om det på de sociale medier (Sørensen 2017). Dette har medført mange anklager af magtmisbrug i Hollywood og filmindustrien. Hele branchen har taget stilling til, hvordan den type anklager skulle håndteres, hvilket betyder at personer, som er beskyldt for at begå overgreb eller krænkelser på de sociale medier, er blevet stempet som kränkere, og fyret fra film og serier (Sørensen 2018; Larsen 2017; Nielsen 2017). Man ser dermed en tendens i offentligheden, at verden udviser sympati med ofre, og selvom man ikke er fundet skyldig i at krænke en anden person, så kan det have konsekvenser.

Digitaliseringen har skabt nye muligheder for, hvordan personer kan interagere, kommunikere, og iscenesætte sig selv overfor andre (Justitsministeriet.dk 2017: 5). Denne udvikling har medført, at

personer udtrykker deres køn og seksualitet gennem forskellige typer af sociale medier, som for eksempel Facebook, Snapchat, Instagram og lignende (Agustín & Faber 2016: 246). Et eksempel på dette er fænomenet *sexting*, hvilket Nicola Herny og Anastasia Powell betegner, som når personer sender intimt materiale af dem selv til en digital flirt, ven eller kæreste med samtykke fra modtageren (Henry & Powell 2015: 766). Det betyder, at der opstået en ny digital kultur blandt ungdommen, som ifølge flere forsker er påvirket af de samfundsmæssige normer og herskende forestillinger angående køn, kroppen og seksualitet, som både de trykte og sociale medierne samt internettet er med til at fremstille (Agustín & Faber 2016: 249 – 250).

En del af denne nye digitale kultur er at kommunikere med hinanden ved brug af billeder, så man kan spørge om deling af intimt materiale med eller uden samtykke en afvigende adfærd? Regeringen valgte i hvert fald at præcisere digitale sexkrænkelser, som en kriminel handling i foråret 2017 (Justitsministeriet.dk 2017: 3). Dette foregik gennem præsentationen af en særlig indsats overfor digitale sexkrænkelser, hvor blandt andet et tiltag handlede om at hæve straffen for *”uberettiget videregivelse af meddelelser og billeder af en andens private forhold”* (Pedersen 2018). Selve stramningen fra 6 måneders fængsel op til 3 års fængsel blev vedtaget af folkettingen og trådte i kraft den 15. april (ibid.). Det betyder, at deling af andres intime materiale uden samtykke bliver opfattet i det danske samfund, som en afvigende og kriminel handling. På grund af den massive medieomtale og efterfølgende diskussion om de unges adfærd på de sociale medier vil dette speciale undersøge massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser, da det kan give et indblik i, hvordan samfundet konstruerer et socialt problem og de samfundsmæssige diskurser, der er forbundet med fænomenet. En diskurs defineres af Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips, som *”en bestemt måde at tale om og forstå verden (eller et udsnit af verden) på”* (Jørgensen & Phillips 2013:9). Desuden giver en undersøgelse af massemediernes en forståelse for det aktuelle fænomen, i forhold til, hvordan det italesættes, og i hvilke forskellige forståelsesrammer, som eksisterer. I forbindelse med digitale sexkrænkelser kunne det være den samfundsmæssige opfattelse af, hvilken adfærd der anses for at være afvigende eller uønsket, samt hvem der er offeret og gerningspersonen i situationen. De diskursive konstruktionsprocesser og massemediernes præsentation af fænomenet er relevant i forhold til belysningen af digitale sexkrænkelser, da det kan skabe en frygt for ungdommens interaktionsformer i den nye digitale kultur (jf. Teoretiske perspektiver). Derudover har samfundets opfattelse og håndtering af

fænomenet påvirke de forskellige aktører som er involveret. Derfor vil dette speciale undersøge nedenstående problemformulering.

2.1 Problemformulering

Hvordan italesætter aviserne Politiken og Berlingske fænomenet digitale sexkrænkelser?

2.2 Underspørgsmål

Følgende underspørgsmål skal give en indikation af, hvilke emner indenfor fænomenet, som vil blive undersøgt, for at kunne besvare specialets problemformulering:

- 1) Hvilke samfundsmæssige diskurser anvender Politiken og Berlingske på, når de beskriver digitale sexkrænkelser?
- 2) Hvordan bliver de forskellige aktører indenfor fænomenet italesat?
- 3) Hvordan bliver samfundets håndtering af fænomenet italesat?

3. Begrebsafklaring og afgrænsning

Følgende afsnit er en redegørelse af, hvordan udvalgte begreber i min problemformulering skal forstås af læseren.

3.1 Digitale sexkrænkelser:

Fænomenet med at dele intime materiale uden samtykke på de sociale medier beskrives ved hjælp af forskellige betegnelser. Der gøres for eksempel brug af betegnelser, som; hævnporno, porno uden samtykke og digitale sexkrænkelser. Som tidligere nævnt tildeler diskurser et begreb en bestemt betydning (jf. problemfelt). Derfor kan det ikke undgås at det begreb som specialet anvender til at betegne fænomenet vil påvirke læserens forståelse heraf. Specialet vil anvende den åbne betegnelse digitale sexkrænkelser, da den, som tidligere nævnt, er defineret, som en deling eller offentliggørelse af billeder eller videoer med seksuel karakter uden samtykke fra person i materialet. Selve delingen foregår ofte via internettet eller mobiltelefonen (Rigsadvokatmeddelelsen 2017:3). Det danske politi anvender omtrent samme definition af begrebet digitale sexkrænkelser (Politi.dk). Denne betegnelse er valgt, da den beskriver at deling foregår via. internettet, herunder sociale medier eller mobiltelefoner, uden tilladelse fra personen der er fremstillet i materialet. Derudover kan materialet både være billeder eller videoer med seksuel karakter. Betegnelsen

indikerer, at fænomenet er en sexkrænkelse. Der kan argumenteres for, at deling af intimt materiale uden samtykke fra den afbildede person er en krænkelse, da personen i materialet mister kontrollen over fremvisningen af sin krop og seksualitet, får oversteget sine grænser samt bliver objektiviseret og gjort til en vare (Agustín & Faber 2016: 255 – 256; Hall & Hearn 2017:2). Da selve materialet har en seksuel karakter indikerer, at det er en sexkrænkelse, mens det digitale indikerer at delingen foregår på internettet, derfor kan fænomenet betegnes som digitale sexkrænkelser.

Specialet anvender ikke betegnelsen hævnporno, da den indikerer en vis form for involvering af hævn, som begrundelse for delingen på de sociale medier (Franks 2015: 2). Denne forståelse af hævn, som begrundelse for deling i forbindelse med betegnelsen kommer til udtryk i Børns Vilkårs definition af hævnporno, hvilket er når en person, som forurettet har haft en intim relation til, deler materialet som en form for hævn over, at den intime relation er overstået (Børns vilkår.dk). Dermed kan anvendelse af betegnelsen hævnporno give en misfortolkning af fænomenet, da deling også kan handle om fortjeneste eller underholdning (Franks 2015:2). Begrundelse for den ulovlige deling er ikke indikeret i navnet eller i definitionen i sammenligning med betegnelsen digitale sexkrænkelser. Derudover kan brugen af ordet `porno` eller `pornografisk` give en forkert forståelse af fænomenet, da betegnelsen indikerer, at fået taget eller selv tage et nøgenbillede er pornografi, hvorimod skabelsen af billeder eller videoer med seksuel karakter i et intimt forhold er en almindelige praksis (Franks 2015: 2). Der kan dog også argumenteres for at deling af private billeder til andre end det var tiltænkte, kan beskrives som pornografi, da materialet bliver en offentlig seksuel underholdning (Franks 2015:2).

3.2 Aktører

I det nedenstående afsnit vil være en beskrivelse af de forskellige aktører, som dette speciale vil beskæftige sig med.

I det sociologiske leksikon har begrebet *aktør* en tvetydig betydning, da det både referer til udførelse af en dramatisk rolle, men ligeledes dækker over handlinger udført af personer (Jacobsen 2011). Med udgangspunkt i denne definition bliver aktører opfattet, som personer, der besidder en rolle eller foretager en handling, som forbinder dem med fænomenet, digitale sexkrænkelser. Mere specifikt vil specialet beskæftige sig med to typer af aktører indenfor digitale sexkrænkelser; den først er personer, som har delt materiale med seksuel karakter af andre uden samtykke (gerningsperson). Den anden er personer, som har fået delt materiale med seksuel karakter af dem uden deres samtykke (ofre). Det der adskiller de to aktører er at ofrene besidder en rolle, som er

påtvunget grundet gerningspersonens handlinger. Dette speciale anvender begrebet 'gerningsperson' fremfor gerningsmand, da begreberne ofre og gerningsmand er påvirket af nogle samfundsmæssige forståelser. Det betyder, at anvendelsen af disse begreber giver en bestemt forståelse af fænomenet. I forbindelse med begreberne ofre og gerningsperson argumenterer Nils Christie i teorien *The Ideal Victim* for, at det er samfundet som tildeler disse roller til personer. Derfor vil denne tildeling være påvirket af samfundets opfattelse af situationen og diskurser (Christie 1986:21). Samfundet består dog ikke af en fælles opfattelse af, hvornår personer bliver tildelt rollen, som enten ofre eller gerningsperson (Christie 1986:18). Samfundets opfattelse af et offer stemmer ofte ikke overens med de karaktertræk som tildeles mænd, hvilket medfører, at mænd typiske får tildelt rollen som gerningsperson, hvorimod kvinder bliver tildelt rollen som ofre (Nielsen 2013:104). Gerningsperson og offer i forhold til digitale sexkrænkelser kan i realiteten både være af det kvindelige og mandlige køn.

3.3 Håndtering

Forståelsen af betegnelsen 'håndtering' er udformet med udgangspunkt i specialets teoretiske perspektiver og metodiske værktøj. Således skal samfundets håndtering opfattes som myndighederne, andre politikere, fagpersoner og debattørers reaktion på et samfundsmæssigt fænomen samt forslag til, hvem og hvordan problemet med digitale sexkrænkelser kan løses (jf. teoretiske perspektiver og metodiske overvejelser). Med andre ord, hvordan samfundet forholder sig til digitale sexkrænkelser.

4. Forståelsesramme af felten

Følgende afsnit består af en redegørelse for den eksisterende forskning omkring digitale sexkrænkelser og massemediernes italesættelse af sociale fænomener forbundet med ungdommen. Formålet med afsnittet er dermed at præsentere feltet, samt give læseren en forståelse af dette.

En litteratursøgning resulterer i videnskabelige artikler og udgivet materiale i den samfundsmæssige debat, som giver en forståelse af det undersøgte fænomen. Der er anvendt følgende databaser til specialets litteratursøgning; Google, Aalborg Universitet biblioteks søgemaskine 'Primo', Google Scholar. Derudover er en kæde-søgning foretaget, hvor der er fundet forskningsartikler ved hjælp af tidligere udførte specialer- og projekters litteraturlister. Søgningen tager udgangspunkt i følgende ord, som er forbundet til emnerne, digitale sexkrænkelser og massemedierne både på dansk og

engelsk; Hævnporno, digitale sexkrænkelser, mediesociologi, revenge porno, nonconsensual pornography, media og youth.

Forståelsesramme af felten er inddelt i fire forskellige perspektiver, som er repræsenteret indenfor genstandsfeltet. De fire perspektiver er 1) Sexting, 2) Feministiske perspektiver, 3) Ofre for digitale krænkelser og 4) Lovmæssig håndtering af digitale sexkrænkelser. De fire perspektiver indeholder både et udsnit af den eksisterende forskning angående digitale sexkrænkelser og massemediernes italesættelse af sociale fænomener.

4.1 Sexting

Et perspektiv af genstandsfeltet angående digitale sexkrænkelser er *sexting*. Begrebet fylder en del i den eksisterende forskning, da det beskriver en lovlig deling af intimt materiale på internettet. Sexting er et begreb, som dækker over, når personer kommunikerer med hinanden ved at sende intimt materiale af sig selv til andre via mobiltelefon eller over internettet (jf. problemfelt; Agustín & Faber 2016: 254). Hvis materialet efterfølgende bliver delt uden samtykke fører det til digital sexkrænkelser (Burén & Lunde 2018: 4; Bates 2016:24). Selve betegnelsen er en blanding af begreberne sex og texting (Agustín & Faber 2016: 254). Sexting er blevet en mulighed på grund af internettet og de sociale medier, som for eksempel ”Snapchat”, hvor personer kan kommunikere med hinanden ved brug af billeder, som forsvinder efter et bestemt antal sekunder (Kofoed & Larsen 2016:2). Eksempel på et studie angående sexting er af Alyce McGovern, Thomas Crofts, Murray Lee og Sanja Milivojevic, som undersøger de australske unges viden om sexting både i forhold til deres egne og andres brug af dette, samt deres holdning til risikoen forbundet med sexting (McGovern et al. 2016: 429 - 430). Studiet fandt, at de unge har forskellige holdninger til sexting. Nogle af de unge er enige i de dominante diskurser i massemedierne om, at sexting er forbundet med risikofyldt aktivitet. Hvorimod andre unge giver udtryk for, at de dominante diskurser ikke stemmer overens med deres egne oplevelser. Det betyder, at nogle af de unges holdninger ikke stemmer overens med massemedierne præsentation af sexting, som påvirker beslutningstagere, der ofte har til opgave at udvikle det passende juridiske og moralske svar til problematikken (McGovern et al. 2016: 438 - 439). Massemediernes omtale af sexting kan ifølge Alice Marwick i artiklen *To catch a predator? The MySpace moral panik, skab en teknopanik blandt befolkningen*. Betegnelsen dækker over en moral panik i forhold til de sociale og digitale medier, og de farer, som de kan medføre (Marwick 2008). Hun konkluderer, at der er en sammenhæng mellem lovgivning angående internettet og medieomtale, da brugernes brug af mediet

problematiseres, som medfører kulturel angst, hvilket fører til reguleret. Alice Marwick mener, at massemedierne skal være opmærksomme på deres sociale ansvar, når de italesætter elementer, som er forbundet med teknologien (Marwick 2008).

De danske unges adfærd på internettet, herunder sexting blev undersøgt i Ungeprofilundersøgelsen 2016, hvor 18 procent af pigerne og 17 procent af drengene, mellem 16 – 19 år på ungdomsuddannelse i Odense kommune, angiver at have delt et intimt billede af dem selv med en eller flere i de sidste 12 måneder (SSP Odense et.al 2017: 19, 45 - 46). Tallene viser, at sexting er en kommunikationsform, som ca. en 1/5 del af 5.374 unge, der har besvaret undersøgelsen i Odense, anvender. En anden undersøgelse fra 2013 af 3447 amerikanske unge mellem 18 – 24 år, at 57 procent aldrig havde delt intimt materiale af dem selv med andre, hvorimod ca. 30 procent har både sendt og modtaget intimt materiale. (Silva et.al 2016:748). Ungeprofilundersøgelse fra Odense kommune viser, at 2 procent af pigerne og 10 procent af drenge angiver at have udført digitale sexkrænkelser. Der indtræffer en stigning af antallet, når der spørger ind til om hvorvidt, de har modtaget intimt materiale af andre uden personen på billedes samtykke, hvor 11 procent af pigerne og 28 procent af drengene svarede ja (SSP Odense et.al 2017: 19, 45 - 46). Overstående viser, at sexting og digitale sexkrænkelser er fænomener, som både danske og udenlandske unge beskæftiger sig med i deres digitale interaktion med andre.

4.2 Feministiske perspektiver

Et andet perspektiv på dette genstandsfelt er køn. Betegnelsen feministiske perspektiver bliver omdrejningspunktet for dette afsnit, da feministisk kriminologi bygger på antagelserne om, at køn er impliceret i kriminalitet og strafferet, samt at forholdet mellem kønnene er central for at kunne forstå personers adfærd (Cullen, Agnew & Wilcox 2014: 325 - 326). En af perspektiverne indenfor feministisk kriminologi er *Masculinities and Crime* af James W. Messerschmidt, som argumenter for, at kriminelle handlinger er en måde, hvorpå personer kan udvise maskulinitet. (Messerschmidt 2014; 354 – 355; Cullen, Agnew & Wilcox 2014: 332 - 333). Messerschmidt kritiserer dog den feministiske kriminologi, da han mener, at disse teorier fremstiller mænd på baggrund af stereotyper (Cullen, Agnew & Wilcox 2014: 332). Teorien tager udgangspunkt i opfattelsen om, at mænd skal etablere deres maskulinitet i forskellige situationer og hvis det ikke kan opnåes gennem lovlige handlinger, så bliver kriminalitet en legitim mulighed (Cullen, Agnew & Wilcox 2014: 332). Derudover er det også bestemte typer af adfærd, der bliver opfattet af andre som maskuline. Det er indenfor den hegemoniske maskulinitet, at være heteroseksualitet, dominans over kvinder, jagten

efter seksuel tilfredsstillelse, uafhængighed osv. (Cullen, Agnew & Wilcox 2014: 332; Messerschmidt 2014: 256). I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan teorien give et indblik i, hvordan drenge, ved at dele pigers intimt billeder med hinanden kan opnå status og etablere deres maskulinitet i gruppen, for eksempel på facebook.

Et andet studie med digitale sexkrænkelser som genstandsfelt er *Revenge pornography and manhood act: a discourse analysis of perpetrators' accounts* af Matthew Hall & Jeff Hearn. Dette er en undersøgelse baseret på en diskursanalyse af mænds beskrivelse vedlagt det uploadet materiale af kvindelige partner på MyEx.com. Hall og Hearn argumenterer for, at digitale sexkrænkelser skal forstås, som er en kønnet og virtuel form for vold, da ofrene hyppigst er personer af det kvindelige køn. Derfor kan digitale sexkrænkelser passeres i samme kategori, som voldtægt, stalking og chikane (Hall & Hearn 2017:1 -2). Således er digitale sexkrænkelser en struktureret handling, som følger samfundets kønsbestemte roller (Hall & Hearn 2017: 2 – 3). Det betyder, at feminisme forklare seksuelle overgreb som handling, der skal udvise mandelig dominans, fremfor en seksuel handling (Bates 2016:25). Mænd begår seksuelt overgreb på grund af behovet for magt, eller på grund af de stereotype kønsroller, hvor kvinder er underlagt mænds kontrol (ibid.). Undersøgelsen fandt flere diskurser, som mændene anvendte til at retfærdiggøre deres behov for at dele intimt materiale af en tidligere partner uden samtykke på hævn pornosider (Hall & Hearn 2017:4). Hall & Hearn fandt, at digitale sexkrænkelser var med til at genoprette deres maskuline status, en strategi for håndtering af følelser forbundet med et mislykket forhold, samt en måde, hvorpå de kan kontrollere eller såre en anden person (Hall & Hearn 2017:1, 5, 10). Det betyder, at internettet muligvis reproducerer stereotyper i forhold til samfundets kønsroller og den seksuelle vold imod kvinder (Henry & Powell 2017: 42), samt en måde at udvise og genoprette ens maskulinitet.

Men hvordan italesætter massemedierne fænomener, som kan være forbundet med køn og seksualitet. Dette har den videnskabelige artikel *Constructing the victim in the bullying narrative: How bullying discourses affirm rather the challenge discriminatory notion of gender and sexualitet* af Victoria Foreman, fokus på. Hun fandt, at når massemedierne skal fremstille hændelser, som kan være bundet til personers køn og seksualitet, så anvender de konservative og diskriminerende diskurser. Selve studiet undersøger massemediernes fremstilling af to unges selvmord, der havde været udsat for mobning på grund af deres seksuelle adfærd, herunder en homoseksuel dreng og en seksuel aktiv pige, som begge begik selvmord (Foreman 2015: 157). Undersøgelsen har et teoretisk

fokus på personers offerrolle og argumenterer for, at den offerrolle som vi tildeler andre er påvirket af for eksempel personers køn og seksualitet. Desuden opdagede undersøgelsen, at massemedierne fremstillede personernes afvigende seksualitet som problematisk, i stedet for at ligge vægt på andre faktorer end deres seksualitet som årsag til selvmordet (Foreman 2015:160 – 161, 169 - 170). Det betyder, at massemedierne har mulighed for at problematisere bestemte elementer af et fænomen, samt sætter det i en seksuel og kønnet rammeforståelse, der er præget af snæver og fordomsfulde diskurser. Studies fokus på samfundets tildeling af en persons rolle, som et offer, fører videre til det tredje perspektiv indenfor feltet; ofre for digitale sexkrænkelser.

4.3 Ofre for digitale sexkrænkelser

Det tredje perspektiv indenfor genstandsfeltet er ofrene for digitale sexkrænkelser. Perspektivet er relevant, for at forstå de konsekvenser af digitale sexkrænkelser, som ofrene oplever. Ændringerne i det sociale liv, forårsaget af teknologien, har haft konsekvenser for seksuel vold i form af digitale sexkrænkelser, da den teknologiske udvikling fremmer skade og ydmygelse (Henry & Powell 2017: 25). Det er specifikt problematiske at være ofre for digitale sexkrænkelser på grund af internettets opbygning, som for eksempel, ofreret mister kontrollen over materialet og hvem det deles med i samme øjeblik de sender det til en anden person (Agustín & Faber 2012: 225). Derudover slettes materialet aldrig fuldstændigt, hvilket betyder at offerets udstilling er langvarig og uafbrudt (Bates 2016:23). Desuden kan krænkerne være anonyme, og dele materialet med talrige personer (Stroud 2014: 168 - 169).

I den videnskabelige artikel *What exactly is revenge porno or nonconsensual pornography?* af Scott R. Stroud & Jonathan Henson beskriver de forskellige måder, hvorpå digitale sexkrænkelser kan foregå på internettet, og hvilke negative konsekvenser det kan have for personen i materialet (Stroud & Henson 2016: 1 – 2). Stroud og Henson opstiller fire kategorier der giver en forståelse for elementer i digitale sexkrænkelser; kilden til billederne eller videoerne; status angående materialets samtykke; baggrund for deling og konsekvenser for ofrene (ibid.). Kilden til billederne eller videoerne, kan være at det er skabt af deleren selv, det kunne for eksempel være gennem hacking. Derudover kan materialet være sendt til deleren fra personen i det, eller fra andre personer (Stroud & Henson 2016:3; justitsministeriet.dk 2017:3). Materialets samtykkestatus kan ikke opdeles i kategorierne samtykke eller uden samtykke, da billedet ikke kommunikerer om det har givet samtykke til deling eller ej. Dette betyder, at samtykke er forbundet til de personer involveret i handlingen. Det kan både deles med samtykke eller uden samtykke fra personen i materialet, men

bliver det derefter videredelt af andre skabes der usikkerhed om samtykkestatus, medmindre det bliver fortalt fra person til person (Stroud & Henson 2016:4). Baggrund for deling af intimt materiale uden samtykke kan være følgende; for at udstille en tidligere partner efter en afsluttet intim relation, for at få ros for materialet, en form for underholdning eller for økonomiske gevinster (Stroud & Henson 2016: 4-5). Det er muligt at tjene penge ved at afpresse ofre til at betale for at få deres billeder fjernet fra hjemmesider (Bates 2016: 22 - 23). Konsekvenser af digitale sexkrænkelser, hvis personen i materialet er identificeret, er stalking, målrettet chikanering, familieforlegenhed og tab af arbejdsplads. Det betyder, at der er to former for digitale sexkrænkelser, hvor personen på materialer enten kender til den ulovlige delingen af materialet eller ikke gør. Konsekvenserne for offeret er kun aktuelt, hvis offeret kender til materialets ulovlige deling. (Stroud & Henson 2016: 5 – 6) Digitale sexkrænkelser er ikke bare en handling, men flere aktiviteter som indeholder forskellige dimensioner, hvilket gør situationerne omkring fænomenet meget kompliceret (ibid.). Hvilke mentale konsekvenser digitale sexkrænkelser har for de kvindelige ofre undersøger Samantha Bates i den videnskabelige artikel *Revenge Porno and Mental Health: aqualitativ analysis of the mental health effects of revenge porno om female suvivors*. Undersøgelsen fandt, at konsekvenser kan være tillidsproblemer, depression, tab af kontrol, og mindre selvværd (Bates 2016:38).

Som tidligere nævnt i det feministiske perspektiv, er seksuelle overgreb ofte forbundet med mandelig magt over kvinderne. Denne feministiske opfattelse påvirker også massemediernes diskurser og opfattelsen af ofrene. Dette kan ses i et sociologisk studie af Elisabeth M. Saewyc, Bonnie B. Miller, Robert Rivers, Jennifer Matthews, Carla Hilario og Pam Hirakata, hvor de undersøger massemediernes italesættelse af sociale fænomener. De fandt, at massemediernes fremstillede et snæversynet billede af virkeligheden omkring hændelser, hvor personer under 18 år giver seksuelle ydelser til gengæld for penge, mad, stoffer osv. (Saewyc et al. 2013:96). Massemediernes anvender i den forbindelse diskursen omkring, at det er piger som udnyttes til at foretage de seksuelle handlinger og mænd, som udnytter andres behov for eksempelvis penge eller stoffer. Denne diskurs stemmer ikke overens med virkeligheden, hvor både mænd/drenge og kvinder/piger er de udnyttede og udnyttende (Saewyc et al. 2013:100 – 101). Derudover har massemediernes fokus på ofrene for dette sociale fænomen, og ikke personer, som benytter denne form for ydelser til at opfylde et seksuelt behov (Saewyc et al. 2013:101). Enten bliver de unge beskrevet, som ofre eller prostituerede der selv har valgt denne form for livstil og ikke kommer fra en socioøkonomiske belastede hjem (Saewyc et al. 2013: 99 – 100). Det betyder, at massemediernes

fremstilling kan få konsekvenser i forhold til om fænomenet bliver opfattet, som et socialproblem af samfundet. Derudover påvirker denne opfattelse af fænomenet politiets arbejde med både de udnyttede og udnyttterne, samt reproducere samfundsmæssige kønsstereotyper af mænd og kvinder (Saewyc et al. 2013: 101 - 102). Det vil sige, at massemediernes anvendelse af bestemte diskurser giver en bestemt opfattelse af fænomenet, som påvirker samfundets forståelse af det og reaktion herpå.

4.4 Lovmæssig håndtering af digitale sexkrænkelser

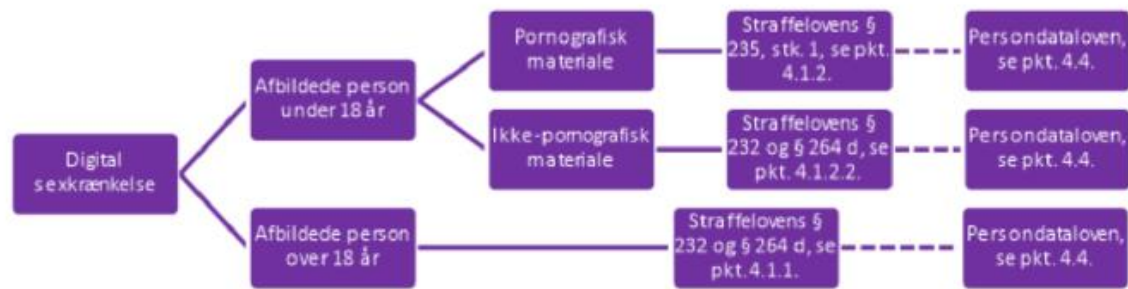
Det sidste perspektiv på genstandsfeltet i denne opgave er lovgivningen. Dette perspektiv er relevant, da digitale sexkrænkelser bliver opfattet som en ulovlig handling, hvor straffen tager udgangspunkt i lovmæssige forhold. I Danmark bliver følgende paragrafer fra straffeloven anvendt i sager angående digitale sexkrænkelser (Justitsministeriet.dk 2017:4):

- 1) **§ 264 d.** ”Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, der uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden (..)” (www.Retsinformation.dk). For at gå under betegnelsen digitale sexkrænkelser skal materialet have en seksuel karakter (Justitsministeriet.dk 2017:4).
- 2) **§ 232.** ”Den, som ved uanstændigt forhold krænker blufærdigheden, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år eller, hvis forholdet er begået over for et barn under 15 år, med bøde eller fængsel indtil 4 år” ((www.Retsinformation.dk).). Hvis man sender materiale med seksuel eller pornografisk karakter til en anden person, kan man argumenteres for, at man har krænket modtagerens blufærdighed (Justitsministeriet.dk 2017:4).
- 3) **§ 235.** ”Den, som udbreder pornografiske fotografier eller film, andre pornografiske visuelle gengivelser eller lignende af personer under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år (...)
Stk. 2. Den, som besidder eller mod vederlag eller gennem internettet eller et lignende system til spredning af information gør sig bekendt med pornografiske fotografier eller film, andre pornografiske visuelle gengivelser eller lignende af personer under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 omfatter ikke besiddelse af fotografier, film el.lign. af en person, der er fyldt 15 år, hvis den pågældende samtykker i besiddelsen".
((www.Retsinformation.dk)).

Derudover går digitale sexkrænkelser under persondataloven, da deling af forskellige typer billeder, hvor en person kan genkendes, bliver opfattet som offentliggørelse af personlige oplysninger. Persondataloven stiller krav, til de billeder der deles i det offentlige rum, om at personen i materialet ikke må føle sig krænket, udstillet eller udnyttet af billedets karakter. Dette sikres gennem samtykke (Jacobsen & Sørensen 2016: 109). Således tager sigtelser i forbindelse med digitale sexkrænkelser udgangspunkt i en eksisterende lovgivning. Andre lande omkring i verden har udformet nye paragrafer i deres lovgivning for at håndtere fænomenet (Franks 2015: 2 - 4). Dette indikerer, at andre lande ikke har fundet deres eksisterende lovgivning tilstrækkelig i sager om digitale sexkrænkelser. I artiklen *Rigspolitiet: vi er ikke ineffektive i sager om hævnporno* af journalist Pernille Dreyer bliver det italesat, af politikommissær Flemming Kjærside, at det ikke er lovgivningen, men den danske retsplejelov, der ikke passer med udfordringerne angående kriminalitet på internettet. Det er retsplejeloven, som bestemmer politiets muligheder indenfor efterforskningen. Problemet er, at en mailadresse ikke er grundlag nok for en ransagningskendelse (Dreyer 2017). Desuden oplever politiet, at de har problemer med at lukke hjemmesider, hvor intimt materiale uden samtykke bliver delt, fordi de er oprettet i andre lande (Elva 2016: 46) I forbindelse med om lovgivningen er tilstrækkelig argumenterer Straffeekspert Trine Baumbach, i artiklen *Nøgenhed på nettet kan få negativt følger: piger skammes ud, mens drenge er hævnpornoens helte* af Christine Christiansen, for at paragraf 264 d. i straffeloven ikke er skabt til de sociale ændringer, der er fremkommet i vores samfund. For eksempel har mobiltelefoner gjort, at privatlivet ikke længere kun er indenfor hjemmets fire vægge og dermed skabt en større sandsynlighed for at krænke andre personer (Christiansen 2015). Men hvis politiets efterforskning fører til en sigtelse illustrerer figur 1 fra Rigsadvokaten de forskellige sigtelsesmuligheder indenfor den danske lovgivning.

Figur 1: Sigtelsesmulighederne i forbindelse med digitale sexkrænkelser.

(Rigsadvokatmeddelelsen 2017: 3).

Figuren viser, at sigtelsesmulighederne er præget af alderen for personen fremstillet i materialet og materialets karakter. Det betyder, at digitale sexkrænkelser kan indeholde forskellige elementer i form af børneporno eller blufærdighedskrænkelser. Derudover er der en samfundsmæssig debat om de lovgivningsmæssige muligheder er tilstede i det danske samfund, samt mulighed for at bekæmpe fænomenet.

5. Teoretiske perspektiver

Følgende afsnit er en præsentation af de teoretiske perspektiver, som specialet tager udgangspunkt i for at belyse og besvare specialets problemformulering, som lyder: *hvordan italesætter aviserne Politiken og Berlingske fænomenet, digitale sexkrænkelser?*

5.1 Kriminalitet og sociale problemer, som en konstruktion

Det sociale konstruktivistiske perspektiv på sociale problemer, diskursanalyse og rammeanalyse er nært forbundet, da de opfatter italesættelsen af et fænomen, som en social konstruktion (sammenligning af diskurs – og rammeanalyse). Det konstruktivistiske perspektiv på sociale problemer er udviklet i starten af 1970'erne af Spector & Kitsuse samt Blumer (Schneider 1985: 209). Traditionen tager udgangspunkt i opfattelsen af, at sociale omstændigheder bliver konstrueret til et socialt problem når aktører påstår dette (Weitzer 2007: 448). Disse påstande behøver ikke at repræsentere virkeligheden og kan have større konsekvenser for fænomenet end selve omstændighederne (ibid.). Med andre ord argumenterer traditionen for, at sociale problemer er en social konstruktion og har fokus på aktørernes kamp om de forskellige påstande og definitioner (Schneider 1985:209). Yderligere kan der argumenteres for at teorien *moralsk panik* hører under

denne tradition, da den beskriver en måde, hvorpå adfærd eller grupper bliver konstrueret som et problem i samfundet af for eksempel massemedierne og politikerne. Dette stemmer overens med traditionen, som undersøger de påstande som forskellige aktører fremfører i konstruktionen af sociale problemer (Cohen 2002: xxvii).

5.2 Moralsk panik

Begrebet *moralsk panik* blev første gang nævnt af sociologen Jock Young i 1971, da han observerede, hvordan den offentlige panik eller bekymring, angående et stigende misbrug af stoffer i samfundet, påvirkede politiets arbejdsmæssige prioritering af området (Thompson 2005: 25). Hans observationer viste, hvordan massemedierne, interesseorganisationer og myndighederne skabte moralsk panik i samfundet angående en gruppe eller et fænomen (ibid.). Der er gennem tiden blevet udformet to teoretiske tilgange til, hvordan moralsk panik skabes i et samfund. Der er den engelske version formuleret af Stanley Cohen fra 1970'erne og den amerikanske version *Moral Panics: Culture, Politics and Social Construction* af Erich Goode og Nachman Ben-Yehuda fra 1994 (Critcher 2008: 1127, 1131). Specialet vil anvende begrebet moralsk panik, som er formuleret af Stanley Cohen.

5.2.1 Moralsk panik af Stanley Cohen

Begrebet om moralsk panik er udarbejdet af Cohen på baggrund af samfundets reaktion vedrørende uro foretaget af to ungdoms subkulturer, Mods and Rockers i 1960'erne (Cohen 1994: 9 – 11; Critcher 2008: 1128). Cohens teoretiske ramme er inspireret af stemplingsteori, der er udformet med udgangspunkt i det symbolsk interaktionistiske perspektiv om, at handlinger, herunder afvigelser, bliver behandlet forskelligt i forhold til tidsperioden og stedet (Critcher 2008: 1128). Stemplingsteorien af Howard S. Becker argumenterer for, at afvigende adfærd bliver bestemt af samfundet. Dette foregår ved, at grupper skaber sociale regler, og hvis personer ikke følger reglerne bliver disse personer stemplet som afvigende og afvist af fælleskabet. Derfor kan afvigende adfærd opfattes som konsekvenserne af de regler og sanktioner, vi tildeler andre personer (Cohen 1994: 12 – 13). Dette betyder, at personer får tildelt en rolle, som for eksempel kriminel. Denne rolletildeling (stempling) kan medføre, at personen påtager sig en afvigende rolle og handler efter stemplingen (Cohen 1994: 14 – 15). Samfundets reaktion, herunder massemedierne, kan have en forstærkende virkning i forhold til dette. Massemediernes præsentation af grupper og adfærd skaber *folk devils*, der præsenterer den sociale type som man ikke skal være i samfundet, ved at stemple grupper eller en type af adfærd (Cohen 1994: 9 – 10; Cohen 2002: xxix). Denne præsentation fra massemedierne

giver også en forståelse af offentligheden og myndighedernes (sociale kontrol aktører) reaktion på afvigende adfærd (Cohen 1994: 16).

Stanley Cohen beskriver moralsk panik i bogen *Folk Devils & Moral Panik – the creation of the mods and rockers*, som hvor hændelser, fænomener eller grupper af personer bliver fremstillet, som en trussel mod værdier og interesser. Denne fremstilling tager udgangspunkt i stereotyper og bliver foretaget af massemediernes. Hvilket medfører en reaktion fra politikere, redaktører, eksperter og samfundsdebattører, hvor de udtrykker deres holdning og løsningsforslag. Med tiden vil panikken forsvinde eller blive mere synlig, som kan føre til lovmæssige ændringer (Cohen 1994: 9). Det betyder, at moralsk panik skaber en teoretisk forståelse af, i hvilken rækkefølge massemediernes, politikere, debattører konstruerer et socialt problem ud af en hændelse, fænomen eller gruppe af personer. Derudover hvilken reaktion sådan en konstruktion kan medføre. Teoriens fokus på både massemediernes fremstilling og samfundets reaktion er to centrale elementer i specialets problemformulering og underspørgsmål, og derfor er dette teoretiske perspektiv anvendt.

Stanley Cohens overstående beskrivelse af moralsk panik kan ifølge Kenneth Thompson inddeles i fem forskellige trin:

- 1) Personer eller fænomen bliver fremstillet som en trussel mod samfundet
- 2) Massemediernes fremstiller denne trussel på en genkendelig måde.
- 3) Der skabes en bekymring blandt offentligheden, som vokser.
- 4) Der kommer en reaktion fra myndighederne eller meningsdannere i form af politikere, debattører og fagpersoner/eksperter.
- 5) Panikken vil enten forsvinde eller skabe sociale forandringer (Thompson 2005: 26).

Cohen mener, at de centrale aktører indenfor skabelsen af moralsk panik er massemediernes, befolkningen, myndigheder og interesseorganisationer (Cricher 2008: 1129 – 1130). Med andre ord besidder massemediernes og politikerne en aktiv rolle i forhold til at konstruere moralsk panik angående en bestemt type adfærd eller gruppe af personer i samfundet. De 5 trin gør det muligt for samfundet at håndhæve de moralske værdier og sociale normer, da massemediernes fremstilling af en bestemt type adfærden, som folk devils, kan medføre reguleringer af denne adfærd for at opretholde og tydeliggøre samfundets værdier og normer (Cricher 2008: 1130, 1134).

Stanly Cohen betegner moralsk panik som en af de måder, hvorpå sociale problemer bliver konstrueret i offentligheden. Denne konstruktion kan sagtens repræsenterer et realt

samfundsmæssigt problem og ikke kun personers irrationel frygt eller fantasi (Critcher 2008: 1134, 1141). Cohen beskriver denne pointe på følgende måde: *"Calling something a 'moral panic' does not imply that this something does not exist or happened at all and that reaction is based on fantasy, hysteria, delusion and illusion or being duped by the powerful"* (Cohen 2002:vii). Cohen mener at kategorisere et fænomen eller en gruppe indenfor begrebet moralsk panik betyder, at problemets omfang er overdrevet i forhold til andre sociale problemer (Cohen 2002:vii). Således er formålet med moralsk panik ikke at bevise, hvorvidt fænomenet er et socialt problem eller ej, men derimod at undersøge om der er en samfundsmæssig overreaktion på problemet (Critcher 2008: 1134, 1141). Praktisk vil moralsk panik fungere som en inspiration til, hvordan specialets empiriske materiale skal anskues. I forhold til specialets genstandsfelt, digitale sexkrænkelser, betyder dette teoretiske perspektiv, at fænomenet vil blive italesat som en trussel i form af samfundsmæssige eksisterende stereotyper. Denne præsentation af problemet vil skabe en stigende bekymring i samfundet, som medfører reaktioner fra samfundets myndighed og dermed forskellige nye tiltag.

5.2.2 Kritik af Moralsk Panik af Stanley Cohen

Der er flere punkter, hvorpå moralsk panik teorien kan kritiseres. Det første punkt omhandler selve udtrykket moralsk panik som indikerer, at personers bekymring er irrationel (Critcher 2008: 1137; Thompson 2005: 28). Det er altså en kritik af det valgte udtryk for teorien, da det skaber en bestemt forståelse, som ikke stemmer overens med hvad begrebets betydning. Det andet punkt omhandler massemedierne og befolkningen. Teorien kritiseres for ikke at forklare befolkningens rolle i forbindelse med moralsk panik, da den antager at befolkningen godtager og handler på massemediernes fremstillinger (Critcher 2008: 1137). Kritikken går på, at denne antagelse er fejlagtig, hvilket påvirker den bekymring, som skabes hos befolkningen, da de måske ikke opfatter fænomenet, som et problem. Det tredje punkt handler om, at teorien primært har fokus på de lovmæssige ændringer, som moralsk panik kan medføre i samfundet, og mangler fokus på, hvordan fænomenet bliver fremstillet som en trussel og et socialt problem, der kan påvirke de samfundsmæssige diskurser (Critcher 2008: 1137). Chas Critcher argumentere for at dette kritikpunkt kan afhjælpes ved at anvende moralsk panik teorien sammen med diskursanalyse, da der vil komme fokus på de samfundsmæssige diskurser (Critcher 2008: 1139). Specialet vil dog ikke undersøge hvilken konsekvenser moralsk panik har for de samfundsmæssige diskurser i forbindelse med digitale sexkrænkelser.

5.3 Specialets andre teoretiske perspektiver

Specialet vil undersøge, hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat af Politiken og Berlingske, og tager derfor udgangspunkt i *den kritiske diskursanalyse* af Norman Fairclough og *What's The Problem (Represented to be)?* af Carol L. Bacchi. Den kritiske diskursanalyse er både en teori og metode, da den giver et teoretisk perspektiv af sprog, semiosis og sociale processer samt en måde at analysere disse (Fairclough 2008: 93). Begrebet semiosis står for aktiviteter som for eksempel billeder, der ligesom sprog skaber mening (Fairclough 2008: 120). Dette betyder, at specialets andre teoretiske perspektiver vil blive præsenteret og forklaret under metodiske overvejelser.

6. Metodiske overvejelser

Dette afsnit indeholder en beskrivelse af de metodiske valg, som er truffet i specialet. Kapitlet giver et indblik i undersøgelsesformen, de empiriske materialer, de anvendte metodiske værktøjer, etiske overvejelser samt en diskussion af specialets kvalitet. Derudover bliver operationaliseringen, kodningskategorierne og specialets analysestrategi præsenteret.

6.1 Adaptiv teori

Adaptiv teori er udviklet af Derek Layder i bogen *Sociological practice: Linkning Theory and Social Research*. Denne tilgang er et forsøg på at forbinde induktiv og deduktiv tilgange på en ny måde, hvorpå man opbygger sin undersøgelse (Layder 1998: 1). Med andre ord er adaptiv teori en vekselvirkning mellem at generere ny teori ud fra empiriske materiale, og eksisterende teoretiske perspektiver (ibid.). Dette betyder, at undersøgelsens udgangspunkt kan være det empiriske materiale eller teoretiske begreber, men undervejs i forløbet vil forskellige faser af undersøgelsen være mere empiriske end teoretiske og omvendt (Jacobsen 2012: 226 – 267). Layder mener dog, at man altid på forhånd vil have en teoretisk orientering baseret på teoretiske ideer og antagelser (Layder 1998: 51). Derek Layder tydeliggøre ikke, hvordan induktiv og deduktiv konkret skal forenes (Jacobsen 2012: 279). Dette speciale anvender denne vekselvirkning mellem empirien og teorien ved at tage udgangspunkt i teoretiske begreber og eksisterende forskning som en orientering eller inspiration for dataindsamlingen, samt lade det empiriske materiale være styrende for enkelte kodningskategorier. Derudover er det kun empirien, som kan give et indblik i, hvilke diskurser som Politiken og Berlingske anvender til at italesætte digitale sexkrænkelser.

6.2 Specialets empiriske grundlag

Det empiriske grundlag i dette speciale tager udgangspunkt i 100 artikler og debatindlæg fra mediearkivet infomedia.dk, der besidder en troværdig kopi af alle danske aviser og dagblades originale artikler. Søgning efter artikler angående fænomenet digitale sexkrænkelser er foregået i det danske dagblad, Politiken og den danske avis, Berlingske. Disse aviser er udvalgt, da de har en bred tilgængelighed i hele Danmark, samt repræsenterer forskellige politiske oprindelser og holdninger. Politiken er grundlagt af Viggo Hørup, Edvard Brandes og Hermann Meyer Bing i 1884 (JP/Politikenshus.dk) og tilhørte den radikal, social-liberal tradition (Det radikale Venstre) indtil 1970, hvorefter Politiken blev uafhængige fra politiske interesser (JP/Politikenshus.dk). Avisen Berlingske er grundlagt af Ernst Henrich Berling og udkom første gang i 1749. Avisen har en konservativ og national-liberal politisk oprindelse (den store danske; Berlingske.dk 2005).

Empirien består af både artikler og debatindlæg fra begge aviser. Artiklerne er skrevet af journalister, som arbejder for den enkelte avis (emu.dk), hvilket betyder, at artiklerne er udformet med et pres fra redaktionen om, at sælge aviser til et publikum (Duedahl & Jacobsen 2010:63). Hvilket indebærer at journalisten ikke må udgive egen mening og holdning til det givende emne. Hvorimod debatindlæg er udformet af avisens læsere, debattører eller politikere. Til forskel fra artiklerne er debatindlæggene præget af forfatterens personlige holdning til et emne, og har til formål at skabe debat, udtrykke forfatterens mening og politiske holdning (emu.dk). Begge typer af empiri er anvendt, da de giver et indblik i, hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat samt afspejler de samfundsmæssige diskurser i samfundsdebatten. I arbejdet med empirien vil jeg derfor være opmærksom på, at artikler og debatindlæg er skabt med et særligt formål som påvirker, hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat. Derudover består empirimaterialet af mange forskellige afsendere. Det er både journalister, politikere, eksperter, samfundsdebattører og almene borgere. Alle disse afsendere er en del af specialets empiriske materiale, da artiklerne ofte indeholder citater fra ovennævnte gruppe af personer, og debatindlæggene er også udformet af denne gruppe. Denne problemstilling med forskellige afsendere i det empiriske materiale gør, at afsenderen på anvendt citater i analysen tydeliggøres, men gennemgående vil der være kildehenvisning til forfatteren af artiklen eller debatindlægget. Citaternes afsender er tydeliggjort, da de forskellige afsendere er påvirket af deres baggrund, i deres italesættelse af digitale sexkrænkelser. Specialet har dog ikke undersøgt afsendernes formål og baggrund for at præsentere digitale sexkrænkelser på en bestemt måde, men kun, hvordan fænomenet i en overordnet forstand bliver præsenteret og italesat.

I specialet er der anvendt følgende søgeord på infomedia.dk:

- Digitale sexkrænkelser
- Hævnporno
- Deling af nøgenbilleder
- Sexmobning
- Porno uden samtykke

Begrundelsen for valget af disse søgeord er, at det er betegnelser som anvendes om handlingen eller fænomenet både i den eksisterende forskning og massemedierne (Giese & Mølgaard 2016 A; Stroud 2014; Rabøl 2016 A; Damsgaard 2017; Agustín & Faber 2016).

Det empiriske materiale tager udgangspunkt i en tidsmæssig periode på ca. 4 år, da mine ovenævnte søgeord har givet et resultatet på infomedia.dk fra 2014 og frem til ca. april i 2018, som er anvendt i det videre analytiske arbejde. Dette betyder, at digitale sexkrænkelser ikke har været i omtale i Politiken eller Berlingske før 2012 med disse betegnelser, dog kan fænomenet havde været omtalt under andre betegnelser. Den begrænsede omtale før år 2012 kan indikere, at fænomenet er relativt nyt. Derudover er enkelte artikler frasortet i det empiriske materiale, da de ikke omhandlede digitale sexkrænkelser. Artiklerne havde eksempelvis fokus på mobning i skolen. Der er tale om ca. 7 artikler fundet primært under søgeordet sexmobning. Specialets mængde af empiri på 100 artikler er valgt for at give et overordnet billede af, hvordan digitale sexkrænkelser er blevet og bliver italesat, og nogle af de anvendte diskurser i Politiken og Berlingske. Specialet har således fokus på at give et overordnet indblik i de diskurser, som anvendes til at italesætte fænomenet, og ikke en detaljeret sproglig analyse af en mindre mængde artikler (jf. metodiske overvejelser).

6.3 Diskursanalyse

En diskurs kan som tidligere nævnt defineres, som de bestemte måder, hvorpå personer taler om og forstår verden på, hvilket betyder, at diskursanalyse er en analyse af sociale konstruktioner af verdensopfattelse og italesættelse (jf. problemfelt; Jørgensen & Phillips 2013:9). Diskursanalyse bliver primært anvendt til forskning indenfor kommunikation, kultur og samfund (Jørgensen & Phillips 2013:72). Der findes mange forskellige tilgange indenfor diskursanalyse, men de kan alle placeres under den videnskabsteoretiske retning, socialkonstruktivisme. Ifølge Vivien Burrs er de følgende 4 punkter grundlæggende antagelser for denne videnskabsteori (Jørgensen & Phillips 2013:13)

- 1) Personers viden og syn på verden repræsenterer ikke virkeligheden, men er et produkt af, hvordan personer kategoriserer omgivelserne på. Med andre ord mener socialkonstruktivismen, at der ikke findes en objektiv sandhed (Jørgensen & Phillips 2013:13)
- 2) Personers syn og viden om verden er præget af kulturelle og historiske forhold.
- 3) Personers opfattelse af verden og viden bliver skabt og vedligeholdt i sociale interaktioner. Interaktionerne giver en fælles viden og sandhed, samt indeholder en kamp mellem personer om, hvad der er sandt og forkert (Jørgensen & Phillips 2013:14)
- 4) Et bestemt syn på verden medfører sociale handlinger, der bliver opfattet som rigtige eller forkerte. Dermed kan den sociale konstruktion af viden og sandhed i samfundet, med et bestemt verdensbillede, have konkrete sociale konsekvenser (Jørgensen & Phillips 2013:14).

Specialet vil tage udgangspunkt i den kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough på grund af tilgangens empiriske anvendelighed, da den indeholder brugbare begreber (Jørgensen & Phillips 2013:76 -77). Derudover er denne tilgang præget af en poststrukturalisme, strukturalisme, og kritisk realisme, hvor poststrukturalismen bliver anset, som værende en del af socialkonstruktivismen (Jørgensen & Phillips 2013:15, 167).

6.3.1 Kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough

Norman Fairclough argumentere for at diskurs er et sprogbrug, hvori personer har mulighed for at handle og fremstille verden. Ligeledes kan personer anvende diskurser til at reagere på andre personers udtryk. Det vil sige, at diskurs skal opfattes, som alt mundlige, skriftlig sprog og nonverbal kommunikation (Fairclough 2008: 17; 120). Ifølge Fairclough opstår diskursive konstitution ”ikke af ideernes frie spil i folks hoveder, men udgår derimod fra en social praksis, som er fast forankret i og orienteret mod virkelige og materiale sociale strukturer”(Fairclough 2008: 20). Det betyder, at han opfatter diskurs, som en social praksis og ikke et rent individuelt sprogbrug eller afspejling af en given situation (Fairclough 2008: 17). Diskurser giver således en bestemt betydning til fænomenet gennem den måde vi omtaler det på (Jørgensen & Phillips 2013:79). Derudover påvirker og afspejler diskurser ifølge fairclough de sociale strukturer og processer i samfundet, som for eksempel klasse, relationer og normer (Jørgensen & Phillips 2013:74). Fairclough mener derfor, at diskurser er både konstituerende, altså skabende og konstitueret, altså skabt af samfundet (fairclough 2008: 18). Derudover argumenterer han for, at der findes flere forskellige diskurstyper og at for eksempel avisartikler indeholder flere forskellige

diskurser (Fairclough 2008: 121 – 122). Årsagen til at tilgangen bliver kaldet *kritisk diskursanalyse*, er, at Fairclough argumenterer for, at personers anvendelse af sprog er præget af et ubevidst magtforhold mellem personer (Fairclough 2008: 120). Derfor har en kritisk diskursanalyse til formål, at tydeliggøre disse sproglige begrænsninger og ulige magtforhold, hvilket kan skabe sociale forandring for undertrykte sociale grupper (Jørgensen & Phillips 2013: 76). Et begreb, som har en betydning for den kritiske diskursanalytiske tilgang, er diskursorden.

Diskursorden: Begrebet dækker over en overordnet måde, hvorpå flere personer taler om et fænomen. Dette betyder, at diskursorden er opbygget af de forskellige diskurstyper, som anvendes til italesætte et given fænomen (Fairclough 2008: 122). Diskursorden består af to diskurstyper; genrer og diskurser. Genrer skal forstås som en bestemt del af den sociale praksis, eksempelvis kunne være reklamegenre. Diskurser indenfor diskursorden skal forstås, som "*en given social praksis fra et bestemt synspunkt*" (ibid.). Et eksempel på dette kunne være liberale og socialistiske politiske diskurser, der har forskellig betydning (Fairclough 2008: 123). Sættes dette i perspektiv til massemedierne kan artikler og debatindlæg indeholde diskurser fra forskellige diskursordener (Fairclough 2008: 122). Derudover kan en forfatteren bag artikler og debatindlæg have en hensigt med at anvende eksisterende diskurser til at reproducere eller skabe forandring af diskursordenen. Dette forekommer fordi der er en kamp mellem grupper i samfundet for at definere og opretholde den måde, hvorpå vi opfatter et fænomen (Fairclough 2008: 122). Hvilket kan indikere i forbindelse med elementet om at tekster kan indeholde flere forskellige diskurser, at massemediernes italesættelse af digitale sexkrænkelser præget af en diskurs kamp.

Den kritiske diskursanalyse består både af en detaljeret tekstanalyse, da den giver mulighed for at aflæse de diskursive processer, og er en social analyse af de samfundsmæssige og kulturelle processer (Jørgensen & Phillips 2013: 78). Denne blanding mellem mikro- og makroniveau kommer til syne i Faircloughs tredimensionelle model med følgende tre niveauer; tekst, diskursiv praksis og social praksis.

Tekst: En tekstanalyse kan tage udgangspunkt i skriftlige og mundtlige tekster, som for eksempel artikler eller radio (Fairclough 2008: 124) En tekstanalyse består af fire typer; tekstens ordforråd, grammatikken, sætningernes opbygning og tekstens struktur (Fairclough 1992: 75 - 77). Derfor kan tekstanalysen give et indblik i tekstens betydning og form (Fairclough 2008:125). Ordvalget i en tekst er relevante, da de er socialt defineret (Fairclough 2008: 31). Fairclough mener, at forfatteren

vælger at opbygge sin tekst ud fra den betydning, som vedkommende ønsker at tildele fænomenet (Fairclough 2008: 32).

Diskursiv praksis: I en analyse af den diskursive praksis er der fokus på produktion, uddeling og konsumtion af en tekst, som indeholder forskellige typer af diskurser på grund af sociale faktorer (Fairclough 1992: 78). Dette niveau analyseres ved at undersøge produktionsforholdene vedrørende artiklen, eller hvordan artiklerne konsumeres af modtageren (Jørgensen & Phillips 2013:93). Ved at analysere artikler og debatindlæg på det diskursiv praksis niveau medfører, at forskeren får en indsigt i samfundets kultur og de anvendte diskurser (Fairclough 2008: 127). I forhold til avisartikler pointerer Fairclough, at det ikke altid er tydeliggjort, hvem der er afsender af ordene i form af journalisten, redaktøren eller en person uden for avisen (Fairclough 2008: 36). Tekstens diskurser påvirker personers fortolkning, og dermed hvilken mening som fænomenet skal tildeles (Fairclough 2008: 39). Den diskursive praksis kan yderligere undersøges med udgangspunkt i følgende to begreber; intertekstualitet og interdiskursivitet,

Intertekstualitet: Dette begreb bygger på antagelsen om, at personers udtalelser er præget af andre personers mundelige og skriftlige ord (Fairclough 1992: 84, 102). Nutiden tekster er skabt med udgangspunkt i fortidens tekster og kulturelle forståelser (ibid.). Dette medfører, at anvendelsen af bestemt eksisterende diskurser bliver til rutine og naturaliseres dem (Fairclough 1992: 85; Fairclough 2008: 44). Begrebet intertekstualitet beskriver, også at personers forståelse af et fænomen er påvirket af alt sprogbrug som omhandler fænomenet og andre emner (Fairclough 2008:43). Når personer trækker på eksisterende diskurser på en anderledes måde, giver det en diskursiv forandring, men Fairclough mener, at personers sprogbrug er begrænset på grund af magtrelationer i samfundet (Jørgensen & Phillips 2013:85).

Interdiskursivitet: Begrebet interdiskursivitet er en type indenfor intertekstualitet og dækker over, at teksten formes af forskellige diskurser fra andre sociale fænomener (Fairclough 2008: 44)

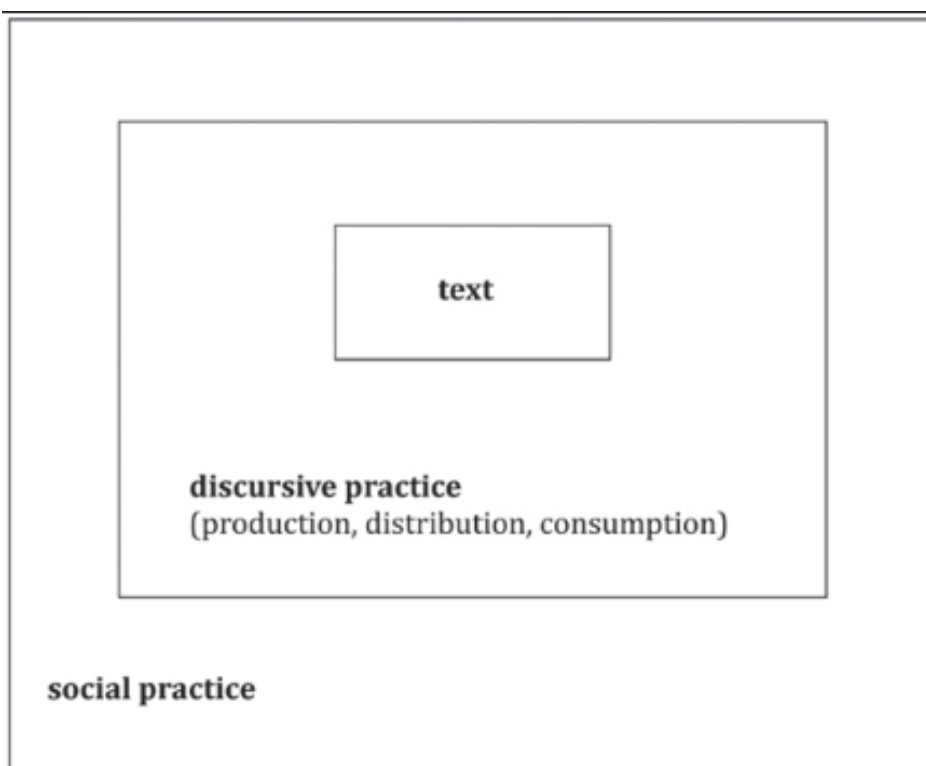
Social praksis: Dette niveau har fokus på de overordnede sociale omgivelser, som et fænomen eller en begivenhed er en del af (Jørgensen & Phillips 2013:80). En analyse af den sociale praksis foregår ved at undersøge den diskursorden, hvor fænomenet udspiller sig (Jørgensen & Phillips 2013: 82 – 83). Derudover er det en *”kortlægge de delvist ikke-diskursive sociale og kulturelle relationer og strukturer, der skaber rammen for de diskursive praksis (...)”* (Jørgensen & Phillips 2013:98). Dette kan for eksempel være økonomiske faktorer (ibid.). Følgende begreber kan anvendes til at analysere

elementer af den sociale praksis; ideologi og hegemoni, da de bidrager til at placere diskurs i magtforhold (Fairclough 1992: 45).

Ideologi: Fairclough opfatter ideologier, ”som betydningskonstruktioner, der bidrager til produktion, reproduktion og transformation af dominansrelationer” (Jørgensen & Phillips 2013:86). Ideologierne er skabt med udgangspunkt i samfundets klasse og køn, som indeholder en dominansrelation (ibid.). Dette betyder, at diskurser er præget i forskellig grad af ideologier, samt at de ideologiske diskurser former og ændre samfundets magtforhold (ibid.).

Hegemoni: Begrebet dækker over to elementer, hvor det første element handler om dominans. Hegemoni er et udtryk for den dominerende diskurs indenfor eksempelvis samfundets politiske, kulturelle eller ideologiske områder (Fairclough 2008: 52). Det andet element omhandler konsensus, da hegemoni også dækker over en enighed betydningen af et fænomen (Jørgensen & Phillips 2013:87 – 88). Denne enighed er resultatet af en forhandlingsproces, der foregår i den sociale debat, og der vil derfor altid kun være en grad af enighed (ibid.).

Figur 2: Faircloughs tredimensionelle model

(Fairclough 1992:73)

Figur 2 viser, hvordan de ovenfor fremlagte niveauer er forbundet. De 3 forskellige niveauer påvirker hinanden, da elementer bag produktionen af artikler giver en bestemt tekstsammensætning, og hvordan vi skaber eller opfatter en tekst er præget af den sociale praksis (Jørgensen & Phillips 2013: 82). Dette betyder, at tekst og social praksis er indirekte forbundet gennem den diskursive praksis (Fairclough 2008:127).

6.3.2 Specialets anvendte elementer fra den kritiske diskursanalyse

Specialet vil anvende enkelte begreber fra den kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough, til dels hans tekstnære analyse, samt begreberne intertekstualitet, interdiskursivitet og hegemoni. At specialets analyse vil være tekstnær betyder mere specifikt, at der vil være fokus på bestemt begreb, der betragtes som en diskurs. Specialet vil dog ikke foretage en analyse på tekst niveau med udgangspunkt i de nævnt fire typer. Det analytiske fokus på bestemte begreber er forbundet med intertekstualitet og interdiskursivitet, og dermed vil analysen have fokus på de eksisterende diskurser, og den mening, som de tildeler samfundets forståelse af digitale sexkrænkelser. Det er relevant i forhold til specialets problemformulering, da de eksisterende diskurser skaber massemediernes italesættelse af digitale sexkrænkelser, samt kan besvare specialets første underspørgsmål. Intertekstualitet og interdiskursivitet er placeret under diskursiv praksis i Faircloughs tredimensionelle modul. Specialet afgrænser sig fra at analysere på artiklers produktionsforløb og hvordan de bliver modtaget af læseren, da det empiriske materiale ikke giver adgang til viden om dette. Yderligere består Faircloughs tredimensionelle modul af sociale praksis niveau, hvor analysen vil have fokus på konsensus angående bestemt diskurser. Specialet anvender ikke i dette niveau fokuset på de sociale omgivelser, i forbindelse med digitale sexkrænkelser i det videre analyseforløb, da problemformuleringen ikke understøtter en undersøgelse af, hvilke samfundsmæssige strukturer der påvirker genstandsfeltet.

6.3.3 Kritik af den anvendte diskursanalytiske tilgang

Normer Faircloughs tilgang kritiseres for at skabe uklarheder angående, hvordan den ikke-diskursive analyse skal foregå, og adskiller sig fra den diskursive analyse (Jørgensen & Phillips 2013: 101). Dette giver et praktisk problem i forhold til *"(...) hvordan kan man vise lige præcis hvor og hvordan "det ikke-diskursive påvirker og forandrer det diskursive – og omvendt"* (Jørgensen & Phillips 2013: 102). Et andet kritikpunkt omhandler tilgangens manglede teoretiske forståelse for de socialpsykologiske aspekter i forhold til diskursernes påvirkning. Med andre ord personers kontrol over deres sprogbrug og det subjektive aspekt af sprogbruget. Derudover mangler

Faircloughs undersøgelser et empirisk indblik i personers konsumtion af tekster (ibid.) Specialet anvender, som tidligere nævnt, enkelte begreber fra den kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough og ikke hans fokus på ikke-diskursive strukturers indvirkning. Hvilket betyder, at den overstående kritik angående, hvordan man adskiller den ikke-diskursive og diskursive sociale strukturer ikke påvirker specialet. Desuden vil specialet kun have fokus på hvilke eksisterende diskurser aviserne anvender og ikke personer kontrol over deres sprogbrug. Derudover vil specialet ikke udtale sig om, hvordan personer konsumerer teksterne, og dermed anvende Fairclough forståelse af dette.

6.4 Rammeanalyse (frame analysis)

Rammeanalyse er en analytisk tilgang, hvor man undersøger, hvordan sociale problemer indrammes, framing (Agustín 2012: 80). Med andre ord, hvilken betydning forskellige samfundsmæssige fænomener tillægges, samt hvordan de kan problematiseres på forskellige måde (Bacchi 1999: 11). Metoden skaber en mulighed for at kategorisere de rammer, som fænomenet bliver beskrevet i. Rammer *"gør handlinger og begivenheder betydningsfuld for os, fordi de hjælper os til at fortolke dem på en måde, der giver mening i en social kontekst"* (Agustín 2012: 81). Rammer danner vores virkelighedsopfattelse, da de strukturerer verden omkring os. Denne strukturering sker ved, at der findes forskellige rammer i den menneskelige hjerne, som bliver aktiveret gennem sproget. Dette betyder, at personer skal appellere til eksisterende kognitive rammer, som skabe en bestemt virkelighedsopfattelse hos andre, ellers vil personens argumentation ikke være succesfuld (Agustín 2012: 81).

6.4.1 Analytiske tilgang af Carol L. Bacchi

Specialet vil tage udgangspunkt i den analytiske tilgang *What's The Problem (Represented to be)?* af Carol L. Bacchi. Hun argumenterer for, at den måde, hvorpå personer opfatter problemer påvirker, hvordan vi løser dem (Bacchi 1999:1). Med andre ord, eksisterer problemer kun i den form, som de bliver italesat, hvilket gør fremstillingen centrale, da den repræsenterer vores forståelse af fænomenet, og påvirker hvilke løsningsmuligheder der findes (Bacchi 1999: 9; Agustín 2012: 89). Bacchi er optaget af kommunikation foretaget af politikere, og argumentere for, at alle politiske forslag indeholder *en diagnose* af problemet. Begrebet diagnose skal forstås, som problemets præsentation (Bacchi 1999:1). Hvorimod begrebet *prognose* er en betegnelse for, hvordan en løsning på et problem beskrives både i forhold til, hvem der står for løsningen, og hvem der er en del af løsningen (Agustín 2012: 95). Alle fremstillinger af et problem er en fortolkning,

som er præget af fordomme og valg fra afsenderen, samt giver en forståelse for normer og værdier i samfundet og hos personer (Bacchi 1999:1; Agustín 2012: 88). Bacchis analytiske tilganges metodiske værktøj består i at undersøge, hvilke elementer af et fænomen, der bliver præsenteret, samt hvad der forbliver usagt, silences i den samfundsmæssige debat (Bacchi 1999: 2; Agustín 2012: 90). Bacchis foreslået fokus på præsentationen af problemet skal undersøges gennem diskurser, hvilket defineres af hendes som følgende; *"the language, concepts and categories employed to frame an issue"* (Bacchi 1999:2). Dette vil sige, at diskurser påvirker, hvordan et fænomen bliver beskrevet, hvorimod rammer påvirker, hvordan vi opfatter fænomenet (Bacchi 1999: 10 – 11). Bacchi forstår diskurser, som sprog, som er begrænset i forhold til hvad der kan udtrykkes (Bacchi 1999:40). Dette betyder, at diskurser er sprog og kategorier, som personer anvender til at indramme et bestemt problem. Det betyder, at rammeanalyse anvender et diskursbegreb.

Den analytiske tilgang *What's The Problem (Represented to be)?* ligger op til, at forskeren skal reflektere over hvem der beskriver fænomenet som et problem, og hvem der har den modsatte holdning (Bacchi 1999:4). Denne form for analyse er relevant ifølge Bacchi, da italesættelsen af et fænomen, som et socialt problem, kan have konsekvenser, som forskere skal forholde sig til. Et eksempel på en af konsekvenserne er, at fænomenet bliver en del af det offentlige rum, hvor forskellige aktører, herunder politikere har handlingsmuligheder eller holdninger (Bacchi 1999:5). I arbejdet med, hvordan problemer bliver præsenteret skal forskeren være opmærksom de lokale, institutionelle og historiske elementer, som påvirker konstruktion (Bacchi 1999:7). Dette betyder, at et fænomens italesættelse, som et problem kan være afhængige af tidperioden og landet (ibid.). Rammer skabes i det offentlige rum, og der findes forskellige rammer, der bliver anset som anerkendte. Hvilket betyder, at de anerkendte rammer har en betydning, hvorimod andre rammer ignoreres (Agustín 2012: 82). Dette medfører, at de forskellige rammer kæmper om at være den mest overbevisende fortolkning af virkeligheden (Agustín 2012: 84). Da rammerne består af eller undersøges gennem diskurser, kan der argumenteres for, at der er en diskurs kamp om at have den mest overbevisende fortolkning af virkeligheden. Bacchi's analytiske tilgang tager udgangspunkt i politiske forslag, artikler i massemediernes, officielle pressemeddelelser og politiske debatter (Bacchi 1999: 10 – 11; Agustín 2012:88). Derudover mener Bacchi, at analysen ikke skal have fokus på, hvilke fremstillinger af problemet som er dominerende, men derimod hvordan præsentation af et problem minimerer muligheden for forandring, og dermed hvilke effekter politiske forslag har (Bacchi 1999: 12 – 13).

6.4.3 Rammeanalyses anvendelse i specialet

Specialet vil anvende forskellige elementer af Carol L. Bacchis tilgang indenfor rammeanalyse. Det er begrebet diagnose med fokus på hvordan digitale sexkrænkelser bliver præsenteret gennem rammer og diskurser. Dette skal give et indblik i fænomenets italesættelse. Tilgangens fokus på løsningsforslag og deres begrænsninger på grund af problemets præsentation vil blive anvendt til at undersøge, hvordan samfundets håndtering af digitale sexkrænkelser bliver italesat. Specialet vil dog ikke anvende Bacchis begreb om silences. Med andre ord vil der ikke være fokus på, hvilke problematikker indenfor digitale sexkrænkelser, som der ikke bliver præsenteret.

6.5 Sammenligning af diskurs – og rammeanalyse

Diskurs – og rammeanalyse har begge et diskursbegreb der til dels ligner hinanden. Norman Fairclough mener, at diskurser er en sproglig reaktion og fremstilling af verden, altså en talemåde som tildeler en bestemt betydning (jf. kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough). Carol L. Bacchi mener også, at diskurser er sprog, koncepter og kategorier, der anvendes, når vi indrammer et fænomen, hvilket tildeler fænomenet en bestemt betydning (jf. Analytisk tilgang af Carol L. Bacchi). En anden lighed mellem begge diskursforståelserne er, at diskurser producerer mening (jf. kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough; Bacchi 1999: 39). Desuden mener Bacchi og Fairclough, at en diskurs er formet af sociale strukturer, hvilket medfører at personers sprogbrug til dels er begrænset og ikke et fuldstændig bevidst valg. Derfor kan det være svært at bevæge sig uden for de samfundsmæssige diskurser. Dette betyder, at en forskel på ramme og diskurs er, at rammer kan anvendes bevidst af for eksempel politikere (Bacchi 1999: 43; Agustín 2012: 86 -. 87; jf. kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough). En anden forskel er, at diskurser er en måde, hvorpå vi sprogligt beskriver fænomenet (kommunikationssystem), hvorimod rammer er personers virkelighedsforståelse af fænomenet. Rammer og diskurser er forbundet, da rammer er formet af den måde, hvorpå personer kommunikerer (Bacchi 1999: 47; Agustín 2012: 85). Diskurs og ramme har dog til fælles, at de begge tildeler en bestemt betydning eller virkelighedsopfattelse til fænomener. Desuden findes der flere forskellige rammer og diskurs, hvilket skaber en intern kamp mellem for eksempel de forskellige diskurser, om at skabe den anerkendte virkelighedsopfattelse af et fænomen. Derudover bliver rammer og diskurser begge aktiveret gennem sproget, da de er forbundet med hinanden. Kritisk diskursanalyse og *What's The Problem (Represented to be)?* tager begge udgangspunkt i socialkonstruktivisme, da den opfatter vores verden som en social konstruktion (Bacchi 1999: 62; jf. diskursanalyse). Det betyder, at rammer og diskurser er sociale konstruktioner (Bacchi 1999:49; Agustín 2012:85). De to analytiske tilgange passer sammen på

følgende 3 punkter; de har den samme forståelse af diskurs. De mener, at italesættelsen af et fænomen skal undersøges gennem diskurser. Begge begreber siger noget om, hvilken virkelighedsopfattelse, som digitale sexkrænkelser bliver tildelt. De to tilgange komplementerer hinanden, da rammeanalyse argumenter for et indblik i, hvordan personer opfatter og præsenterer et fænomen samt hvilke begrænsninger denne opfattelse har for løsningerne, skal undersøges gennem diskurser. Kritisk diskursanalysen supplerer derfor rammeanalysen, da den undersøger diskurser i samfundsdebatten ud fra begreberne interdiskursivitet og intertekstualitet. Specialet gør altså brug af diskurser, herunder hvordan personer indrammer et fænomen, som tildeles en bestemt mening, samt hvilke begrænsninger denne mening har for personers opfattelse af løsningen.

6.6 Operationalisering og Kodning

Specialets empiriske materiale består af artikler og debatindlæg fra Politiken og Berlingske, og derfor er undersøgelsens operationalisering en beskrivelse af, hvordan problemformuleringen, underspørgsmålene, eksisterende forskning, de teoretiske og metodiske perspektiver i form af moralsk panik af Stanley Cohen, kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough og What the problem (Represented to be)? af Carol L. Bacchi har formet kodningen af det empiriske materiale.

6.6.1 Operationalisering

Elementer fra de anvendte teorier og metoder har været inspiration til mit syn på det empiriske materiale og dermed haft indflydelse på specialet kodningerne. En oversigt over de 9 forskellige koder og deres navne kan ses i bilag 1. Som tidligere præsenteret tager moralsk panik udgangspunkt i fem trin. Det første trin handler om, at personer eller fænomener bliver fremstillet som en trussel mod samfundets værdier i massemedierne (jf. teoretiske perspektiver). Dette trin i sammenspil med Bacchi's diagnose begreb om, hvordan et problem bliver præsenteret i massemedierne, er grundlaget for kode 1, der betegnes *massemediernes fremstilling af problemet* (jf. rammeanalyse). Teorien af moralsk panik bekræfter, at konstruktionen af sociale problemer vil medføre en reaktion fra myndighederne eller andre aktører i samfundsdebatten, hvilket tydeliggøres i fire og femte trin, som har fokus på myndighedernes reaktion og konsekvensen af panikken (jf. Teoretiske perspektiver). Disse to trin og begrebet prognose fra rammeanalyse, som har fokus på hvilke løsninger til problemet der bliver præsenteret, er fokuspunkter under kode 2, *samfundets håndtering* (jf. rammeanalyse). Undersøgelsens underspørgsmål om, hvordan samfundets håndtering bliver italesat, skal forstås med udgangspunkt i rammeanalysens fokus på løsninger (prognose). Derfor er samfundets håndtering lig med de løsningsforslag, som Politiken og

Berlingske italesætter. Moralsk panik teoriens tredje trin handler om, at der bliver udtalt en bekymring blandt befolkningen som vokser (jf. Teoretiske perspektiver). Dette trin er grundlaget for kode 3, som bliver kaldt *bekymring*. Den rammeanalytiske tilgang af Carol L. Bacchi argumenterer for, at samfundets opfattelse af et fænomen ændrer sig i forhold til tidsperioden (jf. rammeanalyse). Denne opfattelse ligger til grund for kode 4, som betegnes *før og nu – ændring i italesættelse*. Elementet om diskursiv praksis fra den kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough er operationaliseret i form af begreberne intertekstualitet og interdiskursivitet. Disse begreber dækker over de eksisterende diskurser og begreber, der anvendes i fremstilling af digitale sexkrænkelser (jf. diskursanalyse). Disse begreber og trin to fra teorien om moralsk panik, der handler om de stereotyper, som præger præsentationen af et fænomen ligger bag de følgende 3 koder (jf. teoretiske perspektiver).

- 1) Kode 5 – Ofrene for digitale sexkrænkelser
- 2) Kode 6 – Gerningspersonen indenfor digitale sexkrænkelser
- 3) Kode 7 – Køns opfattelser

Det betyder, at disse koder har fokus på eksisterende diskurser indenfor disse tre temaer. Dette fokus på eksisterende diskurser skal give en indsigt i underspørgsmålet om, hvilke samfundsmæssige diskurser, som aviserne trækker på i deres italesættelse af digitale sexkrænkelser. Kode 5 og 6 har fokus på disse aktører, indenfor digitale sexkrænkelser, for at kunne besvare underspørgsmålet angående, hvordan de forskellige aktører, som i dette speciale er ofret og gerningspersonen, bliver italesat. De kodede citater indenfor disse to koder vil derfor have fokus på for eksempel skyldspørgsmålet. Den sidste kode om diskurser indenfor køn er tilføjet med udgangspunkt i feministiske perspektiver fra specialets afsnit om forståelsesramme af feltet, da der argumenteres for, at digitale sexkrænkelser kan forstås ud fra et kønsperspektiv (jf. feministiske perspektiver). Kodningen har særlig fokus på, om massemedierne trækker på forskellige kønsopfattelser i deres italesættelse af fænomenet. Disse forskellige koder er meget åbne, da det empiriske materiale skal give et indblik i for eksempel, hvilke eksisterende diskurser der præger Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser.

6.6.2 Kodning

Kodning af det empiriske materiale i dette speciale er foregået i kodningsprogrammet Nvivo. Kodning betyder, at det empiriske materiale bliver inddelt under forskellige temaer, som har en

given kode eller overskrift (Kristiansen 2015: 484). Disse temaer kan være teoretisk eller empirisk styret (Kristiansen 2015: 484 – 485). På denne måde har forskeren mulighed for at undersøge forskellige elementer på tværs af hele det empiriske materiale (Kristiansen 2015: 485). Min kodning er styret, som fremvist i den overstående operationalisering, af både eksisterende forskning, teori, metodiske værktøjer og specialet underspørgsmål. Specialets kodningsproces er foretaget med udgangspunkt i den adaptive teori, hvor den teoretiske orientering og det empiriske materiale begge former undersøgelsen (jf. adaptiv teori). Derek Layder arbejder med 3 trin indenfor kodning; prækodning, provisorisk kodning, samt kernekode og satellitkoder (Jacobsen 2012: 268). Prækodning foregår ved, at man oversteger dele af sit empiriske materiale, der findes relevant for en undersøgelse, dog uden at give inddelinger bestemte overskrifter (Layder 1998:53). Efterfølgende sker provisorisk kodning, hvor den inddelte empiri bliver sorteret efter temaer (ibid.). I min kodning er disse to trin foregået samtidig, da både forudbestemt koder og det empiriske materiale har påvirket, hvilket empirisk materiale der blev fundet relevant, og tilført en overskrift. Både prækodning og provisorisk kodning er åben i den forstand, at forskeren kan tilføje andre temaer eller kodninger undervejs i kodningsprocessen (Layder 1998:54). Et eksempel på at specialets kodninger har udviklet sig efter det empiriske materiale, er kode nr. 8 i bilag 1, som er tilført undervejs i kodningsprocessen. Denne udvikling indtraf, fordi det empiriske materiale havde betydelig fokus på, hvad digitale sexkrænkelser fortæller om ungdommen. Dette empiriske element startede oprindeligt ud som en del af kode 1, men det fik en adskilt kodning, da det blev synligt, at italesættelsen af digitale sexkrænkelser skabte en fokus på ungdommens seksuelle adfærd på internettet (bilag 1). Ifølge Layder kan det, at kodning er både teoretisk og empiri styret, have fordele i forhold til, at undersøgelsens teoretiske perspektiver ikke bliver udelukket for denne del af specialet, men forsat er åben for nye vinkel og viden (Layder 1998: 55). Det sidste trin kaldes for kernekode og satellitkoder, og dækker over en yderligere inddeling af det empiriske materiale. Det er specifikt kategorier under temaerne eller kodningerne, der giver dybere indsigt i det empiriske materiale og en retning til analysen (Layder 1998: 56). Med andre ord er specialets empiri inddelt i forskellige kategorier under de 9 opstillede koder. Et eksempel kunne være kode 2 om samfundets håndtering, som efterfølgende er inddelt i kategorierne; lovgivning, forebyggende undervisning og forældres ansvar. Disse kategorier har påvirket opbygningen af specialets analyse(jf. analysestrategi og analysen). Med udgangspunkt i den overstående operationalisering og bilag 1 med listen over specialets koder fremgår det, at både kode 8 og 9 er tilført undervejs i kodningsprocessen ud fra det empiriske materiale. På grund af specialets anvendelse af kodningsprogrammet Nvivo indeholder

bilag 2 – 10, alt det empiriske materiale, som er kodet under de 9 forskellige koder. Dette er vedlagt for at give et indblik i, hvordan jeg har kodet mit materiale, og hvilke tekststykker de forskellige koder indeholder fra det empiriske materiale (bilag 2 – 10).

6.7 Etiske overvejelser

Specialets empiriske materiale inkluderer personers udtalelser, derfor er der reflekteret over følgende etiske overvejelser; 1) personers reaktion på anvendelse af deres udtalelser og 2) samtykke fra disse personer til at anvende deres udtalelser. Den første etiske overvejelse omhandler problematikken, at selvom specialets type af empiri skaber en afstand til de personer, som er en del af undersøgelsen, kan forskerens arbejde og fortolkning af det empiriske materiale stadig påvirke de personer, der har skabt eller udtalt sig i materialet (Duedahl & Jacobsen 2010: 74). Således kan personerne der er repræsenteret i artiklerne muligvis føle, at forskerens fortolkninger af materialet ikke stemmer overens med deres opfattelser. Mit arbejde med det empiriske materiale og udformning af specialets analyse vil derfor være præget af overvejelser omkring, hvordan analysens fortolkninger kan opfattes af andre, samt hvorvidt de anvendte citater ændre betydning, når de tages ud af den oprindelige kontekst. I forhold til den anden etiske overvejelse om samtykke, er specialets empiriske materiale i form af avisartikler fra to danske aviser og dermed offentligt tilgængelige på informedia.dk. Dette betyder, at der ikke er søgt om samtykke fra hverken Politiken, Berlingske eller de personer, som omtales eller citeres i artiklerne. Derudover bliver navnene på både forfatter og personer, der udtaler sig i artiklerne, angivet ved for eksempel citater, og dermed ikke anonymiseret. Dette er valgt, da både deres identitet og udtalelser er offentliggjort via artiklerne eller debatindlæggenes udgivelse.

En tredje etisk overvejelse tager udgangspunkt i, hvordan specialets resultater bliver anvendt efterfølgende i den offentlige debat og rum (Jørgensen & Phillips 2013:100). Specialets resultater skaber, hvad Norman Fairclough betegner som en 'kritisk sprogbevidsthed', hvor der kommer fokus på sprogets magt. Med andre ord er der fokus på de ulige magtforhold og sociale strukturer, som den diskursive praksis både påvirker og er påvirket af, og dermed de begrænsninger som personers sprogbrug indeholder (Jørgensen & Phillips 2013: 76, 100). Denne opmærksom på sproglige begrænsninger og magtforholdet kan føre til positive og negative sociale forandringer (Jørgensen & Phillips 2013: 76). Derfor er kritisk diskursanalyse ikke politisk neutral, da tilgangen ønsker at oplyse om ulige magtforhold i samfundet (Jørgensen & Phillips 2013:76). Formålet med dette speciale er ikke at fremvise en magtkamp eller at kæmpe for de undertrykte sociale grupper i

samfundet. Men selve specialets resultater kan føre til sociale forandringer i kraft af dens opmærksomhed på samfundets italesættelse og anvendte diskurser, i forhold til digitale sexkrænkelser. Derudover argumenterer sociale konstruktivisme for, at den sociale konstruktion af viden, herunder videnskabelig viden, kan have sociale konsekvenser (jf. diskursanalyse). Derfor skal en forsker være opmærksom på, hvordan specialets resultater bliver præsenteret for offentligheden.

6.8 Specialets kvalitet

En kvalitativ undersøgelse skal opfylde kriterierne om reliabilitet og validitet for, at de fundne resultater repræsenterer gyldig videnskab (Bom 2015: 125 - 126). Kriterierne tager ikke udgangspunkt i, om undersøgelsens resultater er objektiv sande eller stemmer overens med virkeligheden, da en sådan opfattelse af de fundne resultater strider imod specialets socialkonstruktivistiske tilgang (jf. diskursanalyse; Bom 2015:125 - 126).

6.8.1 Reliabilitet

Reliabilitet betyder, at specialets empiriske produktion er foregået gennem troværdige metoder, så specialet kunne gentages af andre (Bom 2015: 126). Dette er opnået ved, at specialet er transparent, hvilket er centralt, da forskeren er et subjekt, som påvirker alle elementer af undersøgelsen. Det kan for eksempel være forskerens opfattelse af teksters sprog (Bom 2015:126 - 127). Specialet prøver at skabe en gennemsigtbarhed ved at tydeliggøre forskellige processer i forløbet. Eksempelvis indeholder specialet en illustration af de kodningskategorier og de teoretiske og metodiske elementer, som er baggrunden for disse. Dette giver andre personer et indblik i hvordan empirisk materiale er kodet og anset. Specialets udførte proces angående kodning og operationalisering har dog følgende kritikpunkter. Under enkelte kodninger er det ikke tydeliggjort gennem operationaliseringen, hvilke elementer af det empiriske materiale, der skulle kodes. Eksempelvis siger kode 1 kun, at der er fokus på, hvordan problemet bliver præsenteret, hvilket kan forstås bredt. Derfor kom en større mængde af forskelligt og muligt relevant empiri ind under denne kategori, hvilket har gjort det svært at efterkode og få med i analysen. Yderligere har jeg ikke forholdt mig til, hvordan empirien, om stigende bekymring eller ændringer i diskurserne over tid, skulle praksis kodes. Hvilket medfører det kodede empiri under koderne 3 (bekymring) og 4 (før og nu) ikke kunne anvendes, da de ikke rigtig udtrykte noget om temaerne. For eksempel handlede den kodede empiri under kodningen 2 (bekymring) om stigning i anmeldelse, der gav et indblik i, hvordan fænomenet bliver præsenteret som et stigende problem, og ikke hvordan befolkningens bekymring

er stigende. Dette betyder, at der er overset steder i det empiriske materiale, hvor der sker en diskurs forandring over tid, eller elementer som modsiger hinanden (Kristiansen 2015: 491). Desuden har min kodning være empiri præget, og dermed også påvirket af mine fortolkninger, hvilket kan gøre det besværligt at gentage for en anden forsker. Koderne er dog også teoretisk orienteret, som har påvirket den måde, hvorpå det empiriske materiale er anskuet. Et andet element, som skal skabe gennemsigtbarhed er dokumentation for påstandene i analyse. Dokumentationen foregår ved at analyse fremviser citater, som skal bakke op om de forskellige analytiske pointer, og derudover er der henvist til, hvilke artikler og debatindlæg der indeholde de omtalte aspekter. Der vil dog altid være en subjektiv fortolkning, som vil give forskellige opfattelse af det empiriske materiale. Overordnet bliver der gennem hele opgaven beskrevet de anvendt metodiske og teoretiske perspektiver, samt hvordan de bliver anvendt i undersøgelsen, hvilket skaber en gennemsigtbarhed.

6.8.2 Validitet

Validitet dækker over en vurdering af specialets kvalitet med udgangspunkt i sammenhængen mellem undersøgelsens teoretiske og metodiske valg i forhold til problemformulering (Phillips 2015: 318). Således er det en diskussion af, om det udførte speciale kan besvare problemformuleringen. I specialet er der foretaget valg angående den anvendte teori og metode. Disse valg betyder, at specialet kan udtale sig om de diskurser, som præger den samfundsmæssige debat angående digitale sexkrænkelser og hvilken betydning, de tildeler fænomenet. Dette giver en forståelse for hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat. Et kritikpunkt i forhold til kun at anvende elementer fra de teoretiske og metodiske valg er, at analysen ikke kan udtale sig om de sociale faktorer og strukturer, som ligger til grund for de anvendte diskurser. Et andet kritikpunkt omhandler specialets anvendelse af interdiskursivitet fra kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough, som skaber et særligt fokus på eksisterende diskurser fra andre sociale fænomener, eksempelvis voldtægt og børneporno. Dette fokus giver dog også en forståelse for hvordan personer skaber mening om digitale sexkrænkelser. Et tredje kritikpunkt er, at anvendelse af både ramme – og diskursanalyse betyder, at der ikke er opstillet en tydelig grænse mellem disse to begreber, da de ligner hinanden og er forbundet. Dette betyder, at analysen heller ikke indeholder en opdeling af begreberne og dermed en forståelse for hvornår en ramme bliver italesat. Men anvendelsen af begge analytiske tilgange giver et indblik i, hvordan de anvendte diskurser er forbundet med samfundets reaktion og løsningsforslag. Desuden betyder valget af disse metodiske værktøjer, i form af diskurser og interdiskursivitet mulighed for at besvare alle specialets underspørgsmål. Alle disse

kritikpunkter beskriver nogle af de begrænsninger, som analysen har på grund af specialets anvendelse af de valgte teorier og metoder.

De valgte metoder påvirker specialets repræsentation af hele felten. Det kan være afgrænsningsvalg angående for eksempel tidsperiode eller type publikationer (Duedahl & Jacobsen 2010: 67 - 68). Det kan være svært at afgøre, hvorvidt de 100 udvalgte artikler viser et repræsentativt billede af felten. Det påvirker validiteten positivt, at empirien ikke har en afgrænsning i forhold til bestemte tidsperioder. Det skal betyde, at der ikke er valgt en bestemt tidsperiode, men empirien tager udgangspunkt i en tidsperiode, da det er et relativt nyt fænomen. Desuden består empirien af artikler og debatindlæg, hvor følgende ord; digitale sexkrænkelser, hævnporno, deling af nøgenbilleder, sexmobning og porno uden samtykke, både indgår i overskriften og selve artiklen. Specialet er afgrænset til at tage udgangspunkt i artikler fra to landsdækkende danske aviser. Denne afgrænsning er foretaget for at alle artikler og debatindlæg udgivet af to aviser omkring emnet, kunne være en del af det empiriske materiale. Dette betyder, at det empiriske materiale er validt i forhold til Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser. Et kritikpunkt i forhold til denne validitet er, at der er fundet ca. 150 artikler i søgningen på informedia.dk, men selve analysen tager dog kun udgangspunkt i 100 af dem. Dette forekommer, da enkelte artikler og debatindlæg fundet under søgningsordene ikke omhandlede digitale sexkrænkelser, samt at andre artikler ikke indeholdt de elementer, som er præsenteret i analysen. Dette betyder, at det empiriske materiale ikke er en fuldstændig repræsentation for hele Politiken og Berlingske italesættelse af fænomenet. Derudover har de teoretiske og metodiske perspektiver påvirket, hvilke elementer i artiklerne som bliver tilvalgt og fravalgt. Hvilket betyder, at ikke alle elementer i deres italesættelse er en del af specialets analyse. Yderligere betyder afgrænsning til to aviser, at specialet ikke kan udtale sig om andre aviser eller virtuel platforms italesættelser af digitale sexkrænkelser. Et andet kritikpunkt i forhold til, om det empiriske materiale repræsenterer hele feltet er, at de valgte søgeord ikke med sikkerhed har givet adgang til alle artikler om emnet, da fænomenet kunne gå under en anden betegnelse. Dette betyder, at tidligere eller andre fremstillinger af digitale sexkrænkelser muligvis ikke er en del af det empiriske materiale, hvilket påvirker specialets validitet negativt, da det giver ikke ufuldstændig besvarelse af problemformuleringen. Helt overordnet giver de teoretiske og metodiske valg en måde, hvorpå de artikler og debatindlæg kan ansues, som giver et indblik i hvordan digitale sexkrænkelser italesættes og dermed en besvarelse på specialets problemformulering.

6.9 Analysestrategi

Følgende afsnit beskriver specialets analysestrategi. Med andre ord den fremgangsmåde som er anvendt til at analysere specialets empiriske materiale. Selve afsnittet indeholder en beskrivelse af, hvordan specialets metodiske valg og teoretiske perspektiver har formet analysen og analysens opbygning.

6.9.1 De metodiske valgs indflydelse på analysestrategien

Analysen tager udgangspunkt i skriftlig tekst, der giver et indblik i de forskellige diskurser, som massemedierne og debattørerne anvender til at italesætte digitale sexkrænkelser. De metodiske begreber, interdiskursivitet, prognose og diagnose, inden for diskurs- og rammeanalyse, har medført at analysen vil have fokus på at tydeliggøre de diskurskampe, og anerkendt diskurser, som præger Politiken- og Berlingskes italesættelse af genstandsfelten. Disse fokuspunkter er valgt, da den vil tydeliggøre, at der findes mange forskellige diskurser i samfundets debat om digitale sexkrænkelser. Desuden vil undersøgelsens fokus på diskurser, og den mening som de tildeler fænomenet (jf. kritisk diskursanalyse) gøre, at specialets problemformulering kan besvares.

6.9.2 Analysens opbygning

Specialets teoretiske perspektiv, Moralsk Panik af Stanley Cohen har givet inspiration til at anskue det empiriske materiale på en bestemt måde. Denne måde at anskue det empiriske materiale har påvirket analysens opbygning i forhold til, at den består af følgende tre punkter; en præsentation af digitale sexkrænkelser, som en trussel mod samfundets normer og værdier. Det andet punkt omhandler de diskurser fra andre sociale fænomener. Det sidste punkt handler om samfunds løsningsforslag. Alle afdelinger af analyse indeholder en beskrivelse af de forskellige diskurser, som bliver anvendt til at italesætte digitale sexkrænkelser og dermed den mening, som de repræsenterer. Selve analysens opbygning er følgende:

- 1) Massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser
 - a. Ungdommen mod de voksne
 - b. Seksuel frihed mod nøgenhed er farligt
 - c. Præsentationen af digitale sexkrænkelser
- 2) Interdiskursivitet
 - a. Eksisterende diskurser
 - i. Kønsroller indenfor digitale sexkrænkelser
 - ii. Voldtægt

- iii. Skyld
- 3) Samfundets løsningsforslag
 - a. Lovgivning
 - i. Børneporno
 - b. Forebyggende undervisning og forældreansvar

7. Analyse

I følgende afsnit vil specialets analyse blive udfoldet. Afsnittet analyserer og diskuterer det empiriske materiale med udgangspunkt i de teoretiske perspektiver og metodiske overvejelser. Analysen er inddelt i 3 overordnet hovedpunkter; massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser, interdiskursivitet og samfundets løsningsforslag. Det første afsnit omhandler, hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat i forhold til omfang, ungdommen, årsager og ofrenes oplevelser. Dette har til formål at give et indblik i massemediernes præsentation af fænomenet. Det andet afsnit handler om de allerede eksisterende diskurser, som massemedierne trækker på i deres italesættelse af digitale sexkrænkelser. Dette har til formål at vise de eksisterende diskurser i samfundet, der er med til at forme den mening, som digitale sexkrænkelser får tildelt. Det tredje afsnit omhandler samfundets forslag til løsninger af digitale sexkrænkelser, herunder lovgivning, forbyggende undervisning og forældreansvar. Dette har til formål at give en forståelse af samfundets reaktion og håndteringsmetode.

7.1 Massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser

Politiken og Berlingske fremstilling af digitale sexkrænkelser er præget af forskellige diskurser, som er påvirket af de sociale faktorer i det danske samfund. De forskellige diskurser former personers forståelse, og den mening som fænomenet tildeles. De forskellige diskurser skaber en diskurskamp mellem bestemte måder at tale om, og forstå digitale sexkrænkelser på, da personer i samfundet kæmper for, at deres virkelighedsforståelse bliver anerkendt af andre personer og dermed får en indvirkning (jf. diskurs – og rammeanalyse).

7.1.1 Ungdommen mod de voksne

Digitale sexkrænkelser bliver beskrevet, i artikler og debatindlæg fra aviserne Politiken og Berlingske, som et voksende socialt problem på internettet (Thing & Nordstrøm 2016; Giese & Mølgaard 2016 A; Mølgaard & Nilsson 2016; Guldagger 2016 A; Munch & Pröschold 2018; Littauer 2018; Kristensen 2017). Et eksempel på diskursen, der fremviser et voksende problem,

bliver formuleret af Statsminister Lars Løkke Rasmussen i debatindlægget *Hævnporno er kujonagtig*;

”Nøgenbilleder af ekskærester bliver uden samtykke delt på nettet i et rystende omfang. Ja, nogle handler og bytter ligefrem billeder” (Rasmussen 2017).

Og af både journalisterne Milla Mølgaard & Kirsten Nilsson, og psykolog Anne Bjerre i artiklen *Eksperter: unge tror, at sexfotos er normalt*;

“Men at en video med seksuelt indhold bliver delt uden samtykke fra de medvirkende, er et efterhånden ret velkendt fænomen blandt unge. »Det er et stigende og vigtigt problem. Mange af dem, der får billeder af deres nøgne kroppe delt, føler sig brændemærket og udstillet for livet. Det er et kæmpe kontroltab, når intime detaljer havner ude på nettet, hvor du aldrig nogensinde kan slette det igen«, siger Anna Bjerre.” (Mølgaard & Nilsson 2016).

Det andet citat beskriver, at det er et stigende og vigtig problem blandt ungdommen, da personer i materialet mister kontrollen og bliver udstillet for livet. I forhold til digitale sexkrænkelser bliver der, som illustreret ud fra citaterne, anvendt en diskurs, der skal give personer en opfattelse af fænomenet som et stigende og omfangsrigt problem. Dette er muligt, da en bestemt diskurs repræsenterer en måde, hvorpå personer taler og forstår verden (jf. diskursanalyse). Denne diskurs bliver også italesat i form af fakta om anmeldelsesniveauet hos det danske politi (Mølgaard & Giese 2016 B). Der bliver anvist en stigning i anmeldelser af digitale sexkrænkelser på 180 anmeldelser fra år 2011 – 2016 (Luaritzen 2016 C; Dreyer & Lauritzen & Kastrup 2017). Dette afspejler til dels en konsensus i form af hegemoni angående, at digitale sexkrænkelser er et socialt problem som vokser (jf. Moralsk panik af Stanley Cohen; Kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough). Citatet af Lars Løkke Rasmussen udtrykker en form for forargelse over, hvordan hele fænomenet foregår, som er forbundet med diskursen, at ungdommen er normløse. Denne diskurs kommer til udtryk i massemediernes beskrivelse af ungdommens brug af deres mobiltelefoner og sociale medier i forhold til seksualitet og mobning. Selve diskursen består i, at ungdomskulturen på grund af deres stigende brug af digitale sexkrænkelser, bliver præsenteret som at være bestående af en negativ seksuel adfærd, et forskruet moralsk kompas og et normskred både i den virtuelle- og fysiske verden (Christensen & Kamil 2018; Kjølse 2018; Holst 2016 A; Astrup 2016 B; Lund 2018 A; Politiken 2017). Karen Ellemann, den danske minister for ligestilling og nordisk samarbejde udtaler følgende i artiklen *Hævnporno er udtryk for et normskred* i starten af år 2017;

*“Når det handler om hævnporno, er det ofte netop dét, kvinden har gjort til at begynde med: vist sin krop til én, hun stolede på. Uanset om det er kvinden selv eller kæresten, der har taget billederne, så er det helt uacceptabelt, hvis billederne misbruges og deles uden samtykke. Derfor skal vi sætte fokus på **det normskred, der kan konstateres**, og som er medvirkende årsag til, at disse krænkelser finder sted i så stort et omfang, som vi ser.” (Ellemann 2017).*

Den fysiske verden kommer til bliver en del af denne diskurs, da debatten om digitale sexkrænkelser indeholder eksempel på andre tilfælde, hvor ungdommens adfærd overhovedet ikke stemmer overens med samfundets værdier. Det er for eksempel fortællinger om at unge bliver udstillet i skolebladet på baggrund af deres sexliv (Jensen & Allerslev & Thomsen 2016; Ostrynski 2016 A; Haun 2016). Dette skaber en forståelse af hele ungdomskulturen, som præsenterer et normskred. Anvendelsen af denne diskurs betyder, at digitale sexkrænkelser bliver italesat som en umoralsk og forkert handling på internettet, som foregår blandt de unge. Men der er også aktører i debatten, som ikke deler denne opfattelse af ungdommen og digitale sexkrænkelser. Med andre ord er der en diskurskamp angående hvad digitale sexkrænkelser skal præsenteres i forhold til ungdommen. Den modsatte diskurs kan kaldes ungdommen er ok. Denne diskurs bliver italesat af formanden for Medierådet og lektor ved institut for medier, erkendelse og formidling Anne Mette Thorhauge således;

“Hun forklarer, at børn og unge ikke er meget anderledes i dag end tidligere, og at man skal være varsom med at gøre delingen af seksuelt krænkende indhold på nettet til et »generationsproblem«. »Der har altid været de her uregulerede rum, hvor unge mennesker er grænseoverskridende over for hinanden. Der har også til alle tider været eksempler på, at man gik over grænsen til det decideret kriminelle« (...) »Vi har ikke noget data, der giver grund til at tro, at ungdommen er mere depraveret i dag end tidligere. Faktisk tyder meget på, at ungdommen opfører sig bedre i dag«, (...)” (Lindtoft & Risbøl 2018).

Anne Mette Thorhauge mener, at vi skal være opmærksomme på ikke at lægge skylden for digitale sexkrænkelser på ungdommen, da en grænseoverskridende adfærd også har været til stede i tidligere generationer. Anne Mette Thorhauge udtaler ligefrem at ungdommen opfører sig bedre end tidligere generationer. Denne holdning deler Christian Graugaard, som er faglig leder af Sexologisk Forskningscenter ved Aalborg Universitet. Han argumenterer for, at de unges sexliv er anderledes end tidligere, men at de unge kan finde ud at navigere i det bedre end den ældre generation forestiller sig (Nielsen 2015). Nogle gymnasieelever beskriver i forhold til denne diskurskamp, at

de er ved at lære at navigere på de sociale medier, og derfor er de stadig ved at forhandle, hvordan det moralske kompas på de sociale medier skal være (Munch 2018). I forlængelse af den overstående diskurs om ungdommen, som en normløs generation, er der en diskurs om at digitale sexkrænkelser primært er et problem blandt den yngre generation (Ahmad 2016). Dette bliver tydeligt, da det empiriske materiale anvender betegnelserne unge og ungdom omkring 800 gange i ca. 100 artikler, som er forbundet med emnet (Bilag 11). Eksempler på denne diskurs bliver yderligere udtrykt af den ledende artikel fra Berlingske i 2016 således;

“Man kan analysere og lægge mange fantasifulde vinkler ned over ungdomskulturens nyeste fænomen: Krænkende sexvideoer delt på nettet, puttefester, hævnporno, sladder om mødomme i skoleblade og andet af samme skuffe.” (Berlingske 2016).

Og minister for børn, undervisning og ligestilling, Ellen Trane Nørby i artiklen *Ellen Trane Nørby til landets rektorer: Drop nu Berøringsangsten* i følgende citat;

“Rektorerne skal ifølge ministeren droppe berøringsangsten og lade være med at se gennem fingre med en ungdomskultur, hvor unges seksualitet udstilles og udfordres.” (Holst 2016 A).

Disse citater hentyder til, at digitale sexkrænkelser, og dermed udstilling af de unges seksualitet, er en del af ungdomskulturen og ikke den danske kultur generelt. Dette viser at italesættelsen af digitale sexkrænkelser er præget af diskursen om, at det er et ungdomsfænomen. Yderligere kan der argumenteres for, at ungdommens adfærd bliver stemplet eller opfattet som en trussel gennem følgende to forskellige diskurser. Det er diskursen om at ungdommen er normløs, og diskursen angående digitale sexkrænkelser, som en primær adfærd blandt ungdommen (jf. Moralsk panik af Stanley Cohen). Dette forekommer, da diskurserne skaber en bestemt forståelsesramme (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough). Anvendelsen af disse to diskurser i Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser indikerer en forståelse af fænomenet, som en afvigende adfærd i forhold til samfundets normer og værdier, som foregår blandt en bestemt gruppe i samfundet (de unge).

7.1.2 Seksuel frihed mod nøgenhed er farligt

I det empiriske materiale bliver ungdommen yderligere italesat, som gruppe der udtrykker deres seksualitet på de sociale medier og flirter med hinanden gennem sexting. Nogle gymnasieelevers opfattelse af dette bliver udfoldet af Journalisten Per Munch;

“Alligevel er eleverne fra 2. g på Gladsaxe Gymnasium ikke et sekund i tvivl om, at det at tage intime fotos og videoer og dele dem med kærester, venner og bekendte er en normal del af et ungdomsliv.” (Munch 2018).

Der er ikke kun gymnasieeleverne selv, der opfatter sexting som en normal del af deres kommunikation med hinanden (Thieden 2017). For eksempel argumenterer sociolog og journalist Nina Damsgaard for, at sexting er en del af ungdommens verden og virkelighed (Damsgaard 2017). Sexting er et eksempel på, at de unge eksperimenterer med deres seksualitet, og de har skabt nogle andre grænser for blufærdighed end tidligere (Politiken 2016). Det betyder, at debatten om digitale sexkrænkelser er præget af en diskurs om en seksuel frihed. Et andet eksempel på dette er journalist Ditte Giese udtalelse:

“Hævnporno er et gråzoneområde, som udvikler sig hurtigt i øjeblikket for at følge med de nye digitale dating-og seksualitetsformer, der ofte involverer formuleringen »send nudes« nu om dage”.(Giese, Ditte 2018)

I citatet bliver der udtrykt, at en del af de nye digitale seksualitetsformer tager udgangspunkt i at sende nøgenbilleder, hvor nye former indikerer at det ikke var tilfældet tidligere. Dette tyder på en seksuel frihed. Ligeledes opstår der også en modpart, der handler om, at den seksuelle frihed i form af sexting og herunder de medfølgende konsekvenserne som digitale sexkrænkelser, er med til at gøre nøgenhed farligt (Faber & Hansen 2015 B; Haun 2016; Kjølse 2017). Denne diskurs bliver italesat af Niels Lyngsø på følgende måde;

“Jeg ved ikke, hvad der sker på skolerne i dag, men når vi i medierne taler om unge menneskers seksualitet, handler det mest om, hvordan man undgår hævnporno og voldtægt. Den udtalte præmis, dengang som nu, er, at sex er farligt, især for kvinder.” (Lyngsø 2016)

I citatet argumenterer han for, at den massemediernes fremstilling af hævnporno skaber en opfattelse at man udtrykker sig seksuelt, som farligt. Derudover argumentere Lyngsø for at der generelt er en nøgenhed er skamfuld, da personer klæder om på toilettet fremfor foran andre og ikke tør være nøgne sammen med deres børn på grund af frygt for anklager om pædofili (Lyngsø 2016). Direktør for aids-fondet Andreas Gylling Æbelø mener også, at samfundet udskammer folk, som oplever en negativ konsekvens af deres seksuelle adfærd. Denne pointe bliver argumenteret med udgangspunkt i aids (Æbelø 2018). Der er altså både en diskurs, der italesætter digitale

sexkrænkelser som en konsekvens af en større seksuel frihed blandt ungdommen, hvor personer viser sin nøgenhed ved hjælp af teknologien. Og en diskurs, hvor digitale sexkrænkelser bliver sat i en ramme, hvor nøgenhed er skamfuldt og farligt. Disse forskellige diskurser har altså forskellige betydninger, som er med til at forme den mening angående digitale sexkrænkelser, som læseren af artiklerne og debatindlæggende får (jf. kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough).

7.1.3 Præsentation af digitale sexkrænkelser

Det overstående afsnit har givet et indblik i forskellige diskurser, som påvirker Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough). Men hvordan selve handlingen bag fænomenet digitale sexkrænkelser præsenteret med udgangspunkt i diskurser angående årsager og konsekvenser, vil blive udfoldet i dette afsnit

En diskurs bag digitale sexkrænkelser er, at handlingen går ud på, at personer efterspørger og deler nøgenbilleder eller seksuelle videoer af andre bestemte personer eller fra en bestemt landsdel i Danmark (Giese & Mølgaard 2016 A; Dreyer & Lauritzen 2017 C; Dreyer & Lauritzen 2017 C; Lund 2018 B; Pramming 2016; Parwani 2016). Materialet er primært selfies, som personen i materialet selv har taget og sendt til en bekendt (Giese & Mølgaard 2016 A). Selve delingen og efterspørgslen foregår på for eksempel lukkede Facebook grupper eller via Dropbox-mapper¹ (Dreyer & Lauritzen & Kastrup 2017; Dreyer 2017 A; Rebensdorff 2016). Mads er en 17-årig gymnasieelev, der beskriver hans oplevelser med digitale sexkrænkelser på følgende måde (Lauritzen 2016 C):

”folk efterspørger nudes, og så linker andre medlemmer til Dropbox-mapper med nøgenbilleder. Jeg har da også selv været inde i mapperne og kigge. Der er jo meget porno tilgængeligt, men det er så opstillet, så der er noget charmerende over at se almindelige piger. Mange drenge synes også, at det er sjovt, og at de tænker ikke over, at det er alvorligt for pigerne” (Lauritzen 2016 C).

Citatet italesætter en diskurs om uvidenhed angående konsekvenserne, som præger massemediernes italesættelse af digitale sexkrænkelser. Denne diskurs tager udgangspunkt i at digitale sexkrænkelser forekommer på grund af gerningspersoners ubetænksomhed eller uvidenhed om konsekvenser ved deres ord og handlinger på internettet (Politiken 2016; Dreyer & Lauritzen 2017 C). Et andet eksempel på denne diskurs er følgende konsulent i digital dannelse Søren Hebsgaard;

¹ Dropbox er en cloudtjeneste, hvilket betyder at det ikke er en fysisk mappe på computeren, men en tjeneste i ”skyen”, som forskellige brugere kan få adgang til på alle enheder via en internetforbindelse (meremobil.dk)

”Ifølge Søren Hebsgaard er unge teenagere ofte ikke i stand til at se ud over egen næsetip. Og det er her, at deling af billeder uden samtykke kan opstå. »Rigtig mange teenagere er ikke i stand til at forudse konsekvenserne af egne handlinger. Det er begrænset, hvad vi kan forvente af en 15-årig hjerne, og derfor handler det om en bred indsats på skolerne og selvfølgelig også om at involvere eleverne i snakken. (...)” (Thieden 2017).

Italesættelsen gennem denne diskurs kan lyde som en undskyldning for, at personen der begår digitale sexkrænkelser ikke vidste bedre. Denne opfattelse fremhæver også af psykolog, feminist og debattør Louise Kjølsten, da hun argumenterer for, at de voksne kalde hævnporno for drengestreger i for eksempel sagen om Mads Christian fra X faktorer, der er dømt for deling intimt materiale uden samtykke, gør at de unge opfatter det som en mindre forseelse at begå digitale sexkrænkelser (Kjølsten, 2018). Denne diskurs om uvidenhed bliver også anvendt i forhold til de retslige aspekter, hvor for eksempel de gerningspersoner, som er sigtet for deling af børneporno, påstår, at de ikke vidste, at delingen var ulovlig eller kunne kategoriseres som børneporno (Christensen & Faber 2018). Ved hjælp af denne diskurs bliver digitale sexkrænkelser tildelt en form for mening, hvor det bliver opfattet mere som drengestreger, end en alvorlig kriminalitet, da teenagere ikke er i stand til at forudse konsekvenserne af deres adfærd.

Der er en diskurskamp mellem overstående diskurs, og følgende diskurs om magt (Dreyer & Lauritzen 2017 C; Munch 2017). Denne diskurs kommer til syne i følgende citat af anonym bruger med navnet `jakobjames94`;

”Formålet med at dele billeder af kvinder på nettet er at kunne afpresse dem for enten sex eller penge, fortæller han, og kvindernes følelser betyder ikke noget for ham. (...) Han forklarer, at han sælger billeder på efterspurgt kvinder samt informationer om fuldt navn og adresse til folk, og at han godt ved, at køberne bruger informationerne til at afpresse kvinderne. »Det foregår ikke kun i Danmark, men på verdensplan. Nogle gør det for profit, andre gør det simpelthen bare for at skaffe samleje«” (Giese, Ditte & Mølgaard, Milla 2016 A)

Citatet beskriver, at trussel om digitale sexkrænkelser bliver brugt til at afpresse ofrene for seksuelle ydelser eller penge. Så digitale sexkrænkelser bliver italesat som en forretning, hvor man kan tjene penge enten fra personen i materialet eller personen der vil købe det. Denne diskurs italesætter digitale sexkrænkelser som en bevidst handling, der har til formål at opnå magten over en anden person. At det kan tolkes, som en forretning, kan gøre det til en følelsesløs handling, som på en

måde er helt forskellig fra følgende diskurs om at få hævn over en partner, som er en handling gjort i følelsernes vold (jf. feministiske perspektiver). Denne diskurs bliver italesat af journalist Sarah Mishkin fra San Francisco således;

“Over hele verden er lovgivere og retsvæsnen ved at udarbejde tiltag, der skal gøre en af de mest foruroligende tendenser på internettet ulovlig. Det drejer sig om vrede ekskæresten - som oftest mænd - der chikanerer tidligere partnere ved at lægge obscène billeder af dem ud på nettet.”

(Mishkin 2014).

I citatet bliver der italesat, at digitale sexkrænkelser forekommer for, at en person kan hævne sig over en tidligere partner ved at skamme og udstille partneres intime billeder (Thieden 2017; Politiken 2016). Der indfinder en diskurskamp, da diskursen af digitale sexkrænkelser som forretning eller magt over personen i materialet, er en voldsom kontrast til diskursen om, at digitale sexkrænkelser er en drengestreg i form af ubetænksomhed eller uvidenhed om de efterfølgende konsekvenser. Den overstående diskurs om magt bliver også fremvist i ofrenes italesættelse af konsekvenserne af digitale sexkrænkelser. For det første beskriver nogle af ofrene, at de bliver presset til at sende yderligere materiale til fremmede personer til gengæld for, at det eksisterende materiale ikke bliver delt på de sociale medier (Dreyer & Lauritzen & Kastrup 2017; Dreyer & Lauritzen 2017 C; Holst 2017 A). Derudover oplever ofrene i længere perioder at få chikanerende mails fra fremmede personer, der har set et krænkende billede eller videoen af dem (Giese & Mølgaard 2016 A; Holst 2017 B). Offeret Yasmin på 17 år udtaler følgende:

“Siden billederne kom ud, er jeg blevet kontaktet af flere end 1.000 mennesker, og særligt i begyndelsen ringede en del med hemmeligt nummer og kaldte mig luder, sagde at jeg var klam med de nøgenbilleder, og flere skrev for at fortælle, at de også lå inde med billederne”. (Dreyer &

Lauritzen & Kastrup 2017)

Citatet beskriver, at hun blev kontaktet af mange personer, der nedgjorde hende i form af ord som; luder og klam, eller bare for at gøre opmærksom på, at de havde set hendes billede, og dermed har en magt over hvem der kan få mulighed for at se materialet og dermed hendes krop. Derudover viser citatet en interdiskursivitet, da hun trækker på etablerede begreber, som bliver anvendt i forbindelse med et andet fænomen (jf. Kritiske diskursanalyse af Normen Fairclough). Når debattens aktører trækker på etablerede ord i samfundet, er det med til at sætte digitale sexkrænkelser i en bestemt forståelsesramme. Således, at den anvendte diskurs tildeler fænomenet

mening i en social kontakt (jf. diskurs – og rammeanalyse). Der bliver trukket på følgende ord i samfundsdebatten om digitale sexkrænkelser; luder, billig og alfons. Hvilket kan forbindes med en diskurs om prostitution (bilag 12). Derudover præger disse ord også samfundets debat om kvinders seksualitet (Karkov 2016). Den måde, hvorpå vi skaber mening er påvirket af den sociale praksis. Med andre ord de sociale omgivelser, som fænomenet er en del af. Hvilket betyder i forhold til for eksempel begrebet luder, at anvendelsen skaber en forbindelse i dansk kultur mellem digitale sexkrænkelser og at kvinders seksualitet (jf. Kritiske diskursanalyse af Normen Fairclough). Anvendelse af diskursen om prostitution i samfundsdebatten om digitale sexkrænkelser betyder, at fænomenet bliver sat i en forståelsesramme, hvor kvinder bliver betalt for seksuelle ydelser og dermed kan digitale sexkrænkelser anses som en forretning (jf. ofre for digitale sexkrænkelser). Der er altså to forskellige diskurser, i forhold til at tjene på billeder og prostitution, som italesætter digitale sexkrænkelser, som en forretning.

7.1.4 Delkonklusion

Ovenstående afsnit har belyst, hvordan digitale sexkrænkelser bliver italesat gennem diverse diskurser der eksisterer indenfor fænomenet. Disse diskurser har alle bidraget til at skabe en virkelighedsopfattelse af digitale sexkrænkelser. Den første diskurs præsenterer fænomenet, som et stigende socialt problem. Derudover er det diskursen om deling af intimt materiale uden samtykke, som bliver begået af ungdom uden moral og danske værdier på internettet. Det vil sige, at digitale sexkrænkelser bliver konstrueret som et socialt problem gennem disse to diskurser, der præsenterer fænomenet som en stigende og umoralsk handling, der ikke stemmer overens med samfundets normer og værdier. Desuden bliver der anvendt diskurser, som er modsigelser i forhold til om digitale sexkrænkelser er en bevidst handling for at skade personen i materialet, eller en uskyldig handling baseret i uvidenhed om dens konsekvenser. Disse modsætninger opstår, fordi der er flere elementer, som kendetegner digitale sexkrænkelser, og dermed vil digitale sexkrænkelser blive italesat ved hjælp af flere diskurser. En diskurs om prostitution bliver også en del af den mening, som fænomenet tildeles. Det vil sige, at kvinders seksualitet er til salg bliver en del af samfundets forståelsesramme af digitale sexkrænkelser.

7.2 Interdiskursivitet

I det empiriske materiale trækker massemediernes, herunder journalister, politikere og debattører, på forskellige diskurser fra andre sociale fænomener eller begivenheder, i deres italesættelse af digitale sexkrænkelser. Således bliver vores forståelser af andre fænomener en del af vores meningsskabelse

angående digitale sexkrænkelser. Dette forekommer på grund af intertekstualitet, da personers udtalelser er præget af den danske historie og andres tidligere anvendte ord og begreber (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough; rammeanalyse). Når der anvendes begreber, som er forbundet med andre fænomener, til at italesætte digitale sexkrænkelser kaldes det for interdiskursivitet. I det empiriske materiale er der fundet 3 forskellige interdiskursive diskurser, kønsroller, voldtægt og skyld, der påvirker den mening, som personer tildeler digitale sexkrænkelser i en social kontekst.

7.2.1 Kønsroller indenfor digitale sexkrænkelser

I det empiriske materiale bliver digitale sexkrænkelser sat i en rammeforståelse, hvor mænd/drenge deler intimt materiale på internettet uden samtykke, og materialet af kvinder/piger bliver delt (Dich 2015; Jansen 2018; Dreyer & Lauritzen 2017 C; Berlingske 2018 C; Giese & Mølgaard 2016 A; Andersen 2017; Mølgaard & Giese 2016 B; Lauritzen 2016; Mølgaard 2016 A). Denne diskurs kommer til udtryk på følgende måde i debatindlægget *Hævnporno er virtuel voldtægt*, af folketingskandidat for alternativet Qasam Nazir Ahmad:

”En del af ansvaret ligger også på forældrene, som i opdragelsen skal huske på, at de ikke kun opdrager en søn. Men også en bror, en ven, en kæreste, en ægtemand, en svigersøn og ikke mindst en samfundsborger, der skal lære, at det ikke er i orden, når piger ufrivilligt bliver hængt ud på nettet med nøgenbilleder. (...)” (Ahmad 2016).

I citatet bliver det italesat, at det er det mandlige køn, som skal opdrages til ikke at krænke det kvindelige køn gennem digitale sexkrænkelser. Samfundsdebatten er altså præget af en feministisk diskurs, da køn spiller en rolle i fortolkningen af digitale sexkrænkelser (jf. feministiske perspektiver). Et andet eksempel på diskursen omkring køn bliver italesat af journalisterne Pernille Dreyer og Kirstine Lauritzen i indledningen til artiklen *Kvindekrænkerne fra nettets mørke afkoge*;

”Mændene er vidt forskellige, men er fælles om at være til stede i fora, hvor piger og kvinders intime billeder bliver byttet, solgt og købt. Berlingske tegner et portræt af nettets kvindekrænkere.”
(Dreyer & Lauritzen 2017 B).

Citatet indikerer, at mænd er en fællesnævner i de forskellige grupper, hvor digitale sexkrænkelser foregår, og at materialet portrætterer kvinder. Denne diskurs illustrerer interdiskursivitet, da debattens aktører anvender en eksisterende samfundsmæssig diskurs angående kønsroller i seksuelle

forbrydelser. Dette betyder, at digitale sexkrænkelser får en bestemt forståelsesramme, som påvirker personers fortolkningsproces (kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough). Denne forståelsesramme er, at digitale sexkrænkelser primært begås imod piger/kvinder af drenge/mænd. Italesættelsen af digitale sexkrænkelser er præget af forskellige diskurser og dermed præsentationer (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough). En anden præsentation er, at enkelte artikler og debatindlæg anvender diskursen om at piger/kvinder også kan være gerningsperson, samt at drenge/mænd kan blive udsat for digitale sexkrænkelser (Taudal 2015; Giese 2018; Thieden 2017; Guldagger 2016 B; Jensen 2016 A). Dette bliver tydeliggjort i senioradvokat Peter Rasks, fra Anklagemyndigheden i Nordjylland, udtalelse om digitale sexkrænkelser i artiklen *Sager om deling af nøgenbilleder boomer*;

”»Vi kan ikke vide, om der sker flere krænkelser, eller om folk er blevet mere opmærksomme på at anmelde. Men der er kommet flere sager, det er der. Det er mest kvinder, der anmelder, men vi har da også en sag med en dreng, der er blevet krænket«” (Guldagger 2016 B)

Derudover oplyser artiklen *Det varer måske fem sekunder, men det er resten af en andens liv, man ødelægger*, at det kvindelige køn repræsenterer ca. 200 af de 1004 sigtede unge i Umbrella sagen (Lund 2018 A). Et mere kendt eksempel på en mand, som er blevet udsat for digitale sexkrænkelser, omhandler TV 2-redaktør Michael Dyrby, der fik delt intimt materiale uden samtykke (Jensen 2016 A).

I forlængelse af den tidligere nævnt feministiske diskurs bliver en bestemt ramme, som indeholder en italesættelse med udgangspunkt i samfundets dominerende kønsroller, en del af digitale sexkrænkelser. Dette element bliver udtrykt i følgende citat af forfatter Niels Lyngsø i kronikken *Vi har brug for en seksuel frigørelse version 2.0*:

”(..) Hvorfor er det unge kvinder og ikke unge mænd, der har den skamfulde oplevelse af at blive udsat for ufrivillig billeddeling? Og hvorfor sender visse mænd omvendt ganske frivilligt dick pics til højre og venstre, mens langt færre kvinder benytter sig af en tilsvarende forførelsesstrategi? Svaret er lige så enkelt, som det er deprimerende: Det patriarkalske kønsrollemønster er stadig en underliggende norm i vores samfund, og dét i højere grad nu end for 30 år siden. En mand, der er seksuelt opsøgende og har mange partnere, har høj social status, mens en kvinde med nøjagtig samme egenskaber placeres nederst i hierarkiet. (Lyngsø 2016).

Niels Lyngsø mener, at diskursen for, at digitale sexkrænkelser opleves krænkende, og er forbundet med skam for kvinderne, er på grund af samfundets kønsroller. Derudover kan der argumenteres for, at synet om drenge/mænd som gerningspersonen, og piger/kvinder som offeret er forbundet med rammeforståelse af mænd som værende seksuel opsøgende. Den patriarkalske tankegang bliver beskrevet i debatten om digitale sexkrænkelser, som værende et mandsdomineret samfund, hvor kvinder ikke skal udvise en seksuel lyst, og at det er mænds job er at overtale kvinderne (Politiken 2018; Rübner-Petersen 2018; Kirkegaard 2017). At mænd skal være dominerende påvirker samfundets opfattelse af maskulinitet, hvor digitale sexkrænkelser er en måde, hvorpå kvinder kan nedgøres for at give mændene en maskulin magt og opretholdelse af dominans (Dich 2015; Faber & Hansen 2015 B; jf. feministiske perspektiver). Det betyder, ifølge den feministiske diskurs, at digitale sexkrænkelser reproducerer disse kønsroller og normer fra samfundet i den virtuelle verden (Thieden 2017). Der er en diskurskamp mellem den feministiske diskurs med fokus på kønsrolle i forhold til digitale sexkrænkelser og en modsat diskurs, der argumenterer for, at digitale sexkrænkelser ikke handler om køn, men kommunikation. Kirsten Marie Juel Jensen udtrykker det i debatindlægget *Hævnporno er da ikke et ligestillingsproblem*:

“JEG SYNES derfor ikke, at denne nøgenbilleddebat skal handle om køn. Vi har rigeligt med ligestillingsproblemer at tage fat på for både mænd og kvinder. (...)

I stedet synes jeg, debatten bør handle om at kommunikere især til de helt unge, at både kvinder og mænd er nødt til at tænke sig grundigt om, inden de stiller sig nøgne op foran deres smartphonekamera eller trykker 'Record', når de dyrker sex - og derefter trykker 'Send'. Ikke fordi man skal skamme sig over sin krop. Ikke fordi det er okay, at nøgenbilleder bliver delt i vildskab eller brugt som pressionsmiddel. Men fordi vi mister kontrollen med noget meget personligt, der kan havne på nettet (...)” (Jensen, Kirsten 2016 A)

Ifølge Kirsten Jensen skal digitale sexkrænkelser ikke italesættes som en konsekvens af de kønsroller samfundet er bundet op på. Der er dog til dels en overordnet konsensus i form af hegemoni i det empiriske materiale om, at digitale sexkrænkelser skal fortolkes med udgangspunkt i køn, da debatten er præget af en feministisk diskurs. Der er selvfølgelig enkelte modsigelser, da italesættelsen af digitale sexkrænkelser indeholder flere forskellige og modsigende diskurser, samt at der kun er en vis grad af hegemoni, og aldrig fuldstændig enighed i en samfundsdebat (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough).

7.2.2 Voldtægt

Som nævnt tidligere vil det empiriske materiale, via interdiskursivitet inddrage et andre begreb fra et etableret socialt fænomen i det danske samfund, som påvirker, hvordan vi forstår fænomenet digitale sexkrænkelser (jf. rammeanalyse og diskursanalyse). I massemediernes italesættelse af digitale sexkrænkelser bliver begrebet voldtægt anvendt på følgende to forskellige måder (bilag 12). Den første handler om, at en del af ofrene, politikere og journalister beskriver digitale sexkrænkelser som en virtuel voldtægt (Ellemann 2017; Andersen 2017; Astrup 2016 A; Faber & Hansen 2015 A; Lauritzen 2016 A). Det udtrykker folketingskandidat for alternativet Qasam Nazir Ahmad i følgende citat;

“(...) Når nøgenbilleder af piger bliver delt på nettet uden pigernes samtykke, er der tale om en seksuel krænkelse, der kan minde om voldtægt. Ikke fysisk, men virtuel voldtægt med publikum som tavse vidner. De psykiske konsekvenser af et virtuelt overgreb er enorme. (...)” (Ahmad 2016)

Ahmad's udtagelse forbinder forståelsesramme mellem det krænkende aspekt ved voldtægt og konsekvenserne ved digitale sexkrænkelser. Lignende diskurs anvender offeret Louise på 26 år i artiklen ”blottet”, hvor digitale sexkrænkelser bliver sammenlignet med voldtægt i forhold til ofrenes oplevelser og følelser:

“Det er et kæmpe overgreb. En krænkelse. Det er dit privatliv, der bliver kastet ud, uden du selv har valgt det. Man kan sammenligne det med en voldtægt, der bare bliver ved og ved, selv om jeg trods alt hellere vil opleve det virtuelt end fysisk.” (Dreyer & Lauritzen & Kastrup 2017).

Mere specifikt argumenterer lektor Bodil Maria Pedersen på Roskilde Universitet for, at det er selve den kropslige fremmedgørelse, som både voldtægtsofre og virtuel krænkede personer beskriver (Dreyer & Lauritzen & Kastrup 2017). Ved at inddrage en diskurs angående voldtægt bliver digitale sexkrænkelser sat i en bestemt forståelsesramme, som påvirker, hvordan vi fortolker virkeligheden omkring fænomenet (jf. diskursanalyse og rammeanalyse). Dette betyder, at digitale sexkrænkelser kan forstås, som et overgreb af seksuel karakter, hvor personen føler en kropslig fremmedgørelse og fysisk krænkelse. Yderligere gør anvendelse af socialt definerede begreber, som voldtægt, i forhold til digitale sexkrænkelser, at det bliver fremstillet af massemedierne på en genkendelig måde, så personer kan overføre begrebs mening til fænomenet (jf. Teoretiske perspektiver).

Den anden måde er, at forskellige debatindlæg har fokus på både voldtægt og digitale sexkrænkelser. Dette kommer til udtryk i flere artikler (Politiken 2018; Karkov 2018; Lyngsø 2016; Holten 2016; Ellemann 2017). Som eksempel er følgende citater af journalist Nathalie Ostrynski fra artiklen *I dag er fokus på voldtægt og hverdagssexisme*;

“2016 har stået i de seksuelle overgrebs tegn. Fortællinger om overgreb, hævnporno og voldtægter har skabt et nyt felt i ligestillingsdebatten, hvor kvinder åbner munden op om dét, der førhen forblev privat.” (Ostrynski: 2016 B).

Og Pernille Rübner-Petersen, der er skribent, sanger, kønsdebattør samt cand.mag. i moderne kultur og kulturformidling fra kronikken *Den lille Havfrue' er det perfekte kvindeforbillede*;

“Dels via andre medier i Danmark, som de sidste par år har formidlet et bredt spektrum af mænds overgreb på kvinder og manglende samtykke: hævnporno, voldtægt (...) og andre krænkelser (...)”

Citaterne er eksempler på at begreber voldtægt og digitale sexkrænkelser kommer i forlængelse af hinanden i artikler om seksuelle overgreb (jf. Kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough). Desuden bliver begreberne sat i samme felt og spektrum i forhold til henholdsvis ligestillingsdebatten og seksuelle overgreb. Der bliver derfor skabt en forbindelse mellem begreberne voldtægt og digitale sexkrænkelser, hvilket påvirker personers opfattelse af deling af intimt materiale uden samtykke. Men hvilken andre betydninger tildeles samfundet diskursen om voldtægt? Ifølge Niels Lyngsø udtrykkes følgende om den danske voldtægtsdebat i kronikken *Vi har brug for en seksuel frigørelse version 2.0*;

“(...) Det er tydeligt i fænomenet victim blaming: det at udskamme kvinder med korte kjoler og flirtende adfærd og forsøge at pådutte dem et ansvar, som kun er gerningsmandens.” (Lyngsø 2016).

Niels beskrivelser at diskurs om voldtægt er forbundet med victim blaming, da voldtægts ofre får sat spørgsmålstejn ved deres udseende og påklædning og dermed deres del af ansvaret i hændelsen. Men citatet henviser dog også til, at det ikke er i orden at give offeret den skyld, som kun er beregnet gerningspersonen. Citatet indikerer at det i diskursen for voldtægt ikke anset for acceptabelt at give skylden til offeret. I forlængelse af den ovennævnte interdiskursivitet af voldtægt

og digitale sexkrænkelser kan man påstå, at holdningen til placering af skyld er overført til samfundets forståelsesramme af digitale sexkrænkelser.

7.2.3 Skyld

I forlængelse af den ovenstående diskurs om voldtægt i forhold til skyld, vil der blive præsenteret de forskellige diskurser, som er tilstede i massemediernes italesættelse af skyldsspørgsmålet indenfor digitale sexkrænkelser. Det er en diskurskamp i forhold til, om offeret kan tildeles en del af skylden. På den ene side er diskursen, at offeret ikke tildeles en del af skylden for at have været udsat for digitale sexkrænkelser (Faber & Hansen 2015 B; Harring 2018; Zandar 2016; Mølgaard 2017 A; Poulsen 2018). Følgende citat af Thordis Elva, som er journalist, forfatter og kandidat i teater-og performancestudier ved Háskóla Íslands fra debatindlægget *Unge kvinder har en forbandet ret til at sende nøgenfotos af sig selv*, og af Advokat Miriam Michaelsen fra debatindlægget *Vores retssystem skal geares til en virkelighed med Snapchat* viser denne diskurs;

”Men man kan aldrig give offeret skylden for, at hun bliver udstillet mod sin vilje (...)”(Mølgaard 2016 B).

Og af Advokat Miriam Michaelsen fra debatindlægget *Vores retssystem skal geares til en virkelighed med Snapchat*;

*“»Den måde, samfundet har taklet det her problem, er ved at sige, at unge kvinder skal lade være med at dele billeder af sig selv. Det er den holdning, vi skal have ændret fundamentalt. (...) De skal forstå alvoren i det her og vide, hvor skammen og skylden skal placeres. **Og det er altså ikke hos den krænkede, men hos den, der deler billederne**«. Men hvis ikke man deler billeder af sig selv i første omgang, så kan de vel ikke spredes? »Altså, hør nu her. Vi er way past det der. Folk bliver fotograferet og filmet uden at vide det. Hjemme. I omklædningsrum.”* (Mølgaard 2017 B)

Begge citater udtrykker, at det er forkert at have en anden opfattelse af skyldsspørgsmålet end, at krænkeren er den skyldig. Derudover udtrykker det sidste citat, irrelevansen af at bearbejde kvinder fordi hun måske selv har produceret og sendt det intime materiale til en anden person, da ikke alle ofre for digitale sexkrænkelser er bevist om, at materialet eksisterer. At der er hegemoni i forhold til at være en dominerede diskurs i samfundsdebatten kommer eksempelvis yderligere til syne i Direktør og jurist Charlotte Kirkegaard kommentar til den danske minister Karen Ellemanns debatindlæg i Politiken;

“Psyisk vold og social kontrol af kvinder skal i højere grad kunne opspores og straffes. Sådan udtalte vores nye ligestillingsminister, Karen Ellemann (V), på forsiden af Politikens debatsektion sidste lørdag (...) Det er dejligt, at vores ligestillingsminister vil bekæmpe social kontrol af kvinder. Men når hun i samme interview frejdigt erklærer, at kvinder, der udsættes for hævnporno på nettet - ved at private intime optagelser eller billeder offentliggøres af den mand, hun delte de intime øjeblikke med - selv må tage ansvaret og undlade at lade situationen opstå, så er ministeren med til at understøtte lige præcis den kultur, der udøver social kontrol af kvinder.” (Kirkegaard 2017)

Denne overstående kritik af Karen Ellemann's tidligere udtalelser i forbindelse med digitale sexkrænkelser medførte, at hun var nødt til at gå ud og forklare, at det ikke var det, hun mente:

“LAD MIG sige det helt klart: Seksuelle krænkelser og chikane er aldrig offerets egen skyld. (...) Ifølge Charlotte Kirkegaard (...) har jeg i et interview gjort mig til fortaler for, at det er kvinders egen skyld, hvis de udsættes for hævnporno. Det er i dén grad en fejltolkning af min holdning. Hvis jeg har været uklar, vil jeg hermed slå helt fast over for Charlotte Kirkegaard og andre, så misforståelsen ikke rodfæster sig eller breder sig, at jeg på ingen måde mener, at hævnporno er ofrenes egen skyld.” (Ellemann 2017)

Citat viser, at der er diskurser, der bliver opfattet, som anerkendt i samfundet og andre diskurser, der ikke er (jf, analytiske tilgange af Carol L. Bacchi). Behovet for at tydeliggøre diskursen om, at det selvfølgelig ikke er ofrenes egen skyld indikerer, at der er en hegemonisk diskurs at anvende i præsentationen af fænomenet for en politiker, og at man bliver set ned på, hvis denne diskurs ikke følges. Denne diskurs understøttes også af Pernille Skipper, politisk ordfører for Enhedslisten, der i forhold til deres politiske forslag for at skabe en ny og selvstændig paragraf til digitale sexkrænkelser, udtaler;

“»Det vil sende et meget stærkt signal, hvis Folketinget træffer en beslutning om, at det her er en alvorlig forbrydelse, der kan give en høj straf, og at skylden ligger hos delerne og ikke de unge piger. (...)” (Lauritzen & Graversen 2017).

Pernille Skipper påpeger, at skylden skal tildeles de personer, der deler intimt materiale uden samtykke og ikke de unge piger. Med udgangspunkt i denne overstående tekst kan der argumenteres for at tidligere påstand om at anvendelsen af diskursen om voldtægt i debatten om digitale

sexkrænkelser påvirker personers meningsskabelse. Med andre ord er opfattelsen om at man ikke må tildele offeret skylden tilstede i forhold til digitale sexkrænkelser, hvilket muligvis er på grund af personers forståelsesramme for voldtægt er blevet en del af personers forståelse af fænomenet. På den anden side af diskurskampen bliver den modsigende opfattelse af offerets skyld præsenteret. Dette betyder, at disse to holdninger kæmper for at være den mest overbevisende fortolkning af virkeligheden, og at der ikke er fuldstændig hegemoni angående den overstående diskurs (jf. Ramme – og diskursanalyse). Den modsigende opfattelse af skyld tager udgangspunkt i, at offeret bliver tildelt en del af skylden for deling (Giese & Mølgaard 2016 B; Luaritzen 2016; Dreyer 2017 A; Nielsen 2017; Astrup 2016 B; Hesseldal 2016). Et eksempel på denne diskurs bliver udtalt af Rasmus Rasch Andersen, Saja Gomei og Freja Lauridsen fra 10. klasse;

”Rasmus Rasch Andersen tror, drengene deler billeder for at have noget at vise frem til de andre drenge. Selv mener han også, at delingen af nøgenbilleder vil forsvinde, hvis pigerne stopper med at sende dem. Det er pigerne, som vælger at stole på nogle, der ikke kan holde deres løfte, lyder hans konklusion.

Både Saja Gomei og Freja Lauridsen synes også, at piger i dag burde vide bedre.

»Det er jo ikke pigernes skyld, at billederne bliver delt. Men man burde kende konsekvenserne. Man kan være heldig, at man kan stole på personen, men det kan også gå den anden vej,« ” (Hesseldal 2016)

Og Gymnasieeleven Mads;

”Nu har jeg det underligt med, at jeg har været med i de chatsamtaler. Jeg har dårlig samvittighed over, at jeg fik et godt grin ud af de piger, der blev udstillet. Det er synd for dem, selv om det også på en måde er deres egen skyld, når de sendte billederne videre i første omgang.« ” (Luaritzen 2016

C)

Citaterne lægger begge op til, at pigerne burde vide bedre, og dermed tildeles de en del af skylden, men samtidig udtrykker eleverne også, at det er synd for ofrene. Der eksisterer en diskurs for opfattelsen af, at ofrene selv kan tildeles en grad af skyld, hvis materialets kilde er forgået gennem sexting (jf. ofre for digitale sexkrænkelser). Men diskursen understøtter også stadig det forkerte ved at blive udsat for digitale sexkrænkelser. I forlængelse af denne redegørelse for de forskellige diskurser angående skyldspørgsmålet i forhold til digitale sexkrænkelser bliver det synligt, at der er

forskel på, hvem i samfundsdebatten som må give udtryk for de to diskurser. For eksempel skal politikerne holde sig til den først præsenterede diskurs, hvorimod almindelig borgere kan udtrykke den modsatte diskurs. Der er altså ikke hegemoni mellem den offentlige diskurs, og diskursen blandt enkelte almindelig borgere i forhold til offerets rolle i digitale sexkrænkelser. De danske politikeres hegemoniske anvendelse af diskursen om at det ikke er offerets skyld, kan yderligere forklares med udgangspunkt i, at rammer bliver anvendt bevidst for at opnå et bestemt politisk mål, der retfærdiggør et løsningsforslag, som i dette tilfælde kunne være en hævelse af strafferammen for paragraf 264 d. (jf. Rammeanalyse).

7.2.4 Delkonklusion

I Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser bliver der anvendt samfundsmæssige eksisterende begreber og diskurser, der er socialt defineret. Det betyder, at deres forståelse er skabt i sammenspil med andre personer. Der bliver anvendt samfundsmæssige diskurser i form af voldtægt, feministiske diskurs (kønsroller) og skyld. Disse samfundsmæssige diskurser giver digitale sexkrænkelser en bestemt mening, da personer skaber mening ved at anvende diskurser, som har en bestemt betydning. Digitale sexkrænkelser bliver tildelt en mening, som at være et seksuelt overgrab på internettet på grund af anvendelsen af diskursen virtuel voldtægt. Fælles for den feministiske diskurs og skyldsdiskursen er, at der bliver udtrykt en modsat holdning. Dette betyder, at der ikke er en fuldstændig dominerende virkelighedsopfattelse af fænomenet i forhold til skyld eller kønsrollerne forbundet med gerningsperson og ofre. Men digitale sexkrænkelser bliver primært italesat som værende en kriminel handling begået af mænd, hvor den kvindelige offer ikke kan tildeles en grad af skylden.

7.3 Samfundets løsningsforslag

Gennem Politikens og Berlingskes artikler bliver der italesat tre forskellige løsningsforslag til samfundets håndtering af digitale sexkrænkelser. Det er 1) Ændring i strafferammen for paragraf 264 d., 2) forebyggende undervisning i digital dannelse på de danske skoler og 3) forældre skal opdage deres børn i forhold til deres adfærd på nettet.

7.3.1 Lovgivning

En af de løsninger, der debatteres i samfundet tager udgangspunkt i de lovgivningsmæssige muligheder (Mølgaard 2017 C). Reaktionen fra myndighederne på den stigende omtale af fænomenet og dens konsekvenser blev præsenteret i februar 2017, i form af et forslag om at hæve straffen for § 264 d. (jf. forståelsesramme af felten; Mølgaard 2017 D; Berlingske 2018 B;

Rasmusen 2017; Nilsson 2017). I artiklen *Straffen for spredning af hævnporno firedobles* fra Berlingske beskrives regeringens reaktion og håndtering af digitale sexkrænkelser på følgende måde; *"regeringen lancerede i går en skærpet indsats mod digital sex. Fremover skal det koste op til to års fængsel at dele intime billeder uden samtykke"*(Dreyer & Lauritzen 2017 A). De andre partier i folketetinget bakkede op om forslaget om at hæve strafferammen. For eksempel argumenterer Enhedslisten for, at et lavt straffeniveau signalerer, at deling uden samtykke er tilladt (Dreyer & Lauritzen 2017 D; Lauritzen & Graversen 2017). Denne argumentation indikerer, at en diskurs, angående en hævelse af strafferamme, indeholder en forståelse af handlingen som alvorlig og kriminel i den danske sociale kontekst. Der er en tydelig diskursiv enighed i form af hegemoni mellem de danske politikere om dette forslag til en løsning. Et eksempel på, at denne diskurs er forventet af offentlige aktører, kan ses ud fra retsordfører Trine Bramsen fra socialdemokratiet holdningsændring til hævning af strafferammen for paragraf 264 d. over en 2 års periode. Hun udtalte først i 2015, at længere straffe ikke løser problemet, men hun gik ind for at hæve strafferammen fra 6 måneder til 3 år i år 2017 (Dreyer & Lauritzen 2017 D). Der er altså sket en ændring i, hvilke diskurser som Trine Bramsen trækker på i debatten om digitale sexkrænkelser. Grunden til denne ændring kunne være, at det bliver opfattet, som en succesfuld ramme i det danske samfund og dermed har en indvikling på borgernes opfattelse af digitale sexkrænkelser Yderligere er diskurser et udtryk for de normer og værdier en person har, derfor kan der argumenteres for at, Trine Bramsen anvender disse diskurser tydeliggøre hendes politiske holdning (jf. analytiske tilgang af Carol L. Bacchi). Regeringen eller de danske politikere er ikke de eneste, som mener, at strafferammen skal ændres. Andre danske borgere er med i debatten om lovændring (Berlingske 2016; Giese & Mølgaard 2016 A). Eksempelvis har den studerende Emil Sloth Andersen kommenteret i artiklen *Vi giver unge stoddere fribillet til at begå virtuel voldtægt*;

"For det første bør vi automatisk forfølge virtuel voldtægt fra statens side. I dag skal en pige, som er offer på nettet, selv anmelde virtuel voldtægt og kæmpe mod sine bødlere, der ofte tæller flere hundrede. For det andet bør vi sætte strafferammen op, så bødlerne bliver ramt hårdt på pengepungen. For det tredje bør vi give mine kvindelige medstuderende fuld anonymitet i retssalene" (Andersen 2017).

Ud fra overstående citat mener Emil Sloth Andersen, at især bødestrafen er for lav for den dømte, samt at ofre får for lidt hjælp i det offentlige system i forhold til at retsforfølge deres krænker. Derudover er det tydeligt, at Emil S. Andersen trækker på de tidligere nævnte feministiske diskurs,

hvor offeret har et kvindeligt køn, som kæmper mod en stor mængde bøddler (jf. Kønsroller indenfor digitale sexkrænkelser). I samfundsdebatten er der en diskurskamp mellem diskurs angående ændring af strafframmen, og diskurs som udtrykker det modsatte. Den modsatte holdning er, at en højere straf ikke er løsningen på digitale sexkrænkelser (Dreyer & Hansen 2015; Dreyer & Lauritzen 2017 D; Mølgaard 2017 E). Det er fagpersoner indenfor det retslige område, som udtrykker denne diskurs. For eksempel mener strafferetsekspert Trine Baumbach ikke, at en hårdere strafframme er løsningen, da de dømte højest sandsynligt ikke vil få ubetinget fængsel, men derimod en bødestraf eller en betinget dom, hvis det er deres først overtrædelse af denne paragraf (Petersen & Mølgaard 2016). Denne virkelighedsopfattelse, som diskursen repræsenterer, bakkes op af forsvarsadvokat Anders Boelskifte i artiklen *Forsvarere: Høj straf løser ikke problemet*, da han udtaler:

”»Jeg synes, man skal vente med at skrue op for straffniveauet, til man har set, om de informationskampagner, man har lavet i skolerne, virker. Vi må kulturen til livs, hvor der er nogen, der synes, at det er i orden at sende billeder på den måde« Men at nogle får en streng straf kan vel tjene som advarsel for andre? »Det er en illusion, som lovgiverne tror på, men det gør jeg ikke.”
(Mølgaard 2017 C).

Citatet udtrykker, at Anders Boelskifte ikke mener, at en streng straf har en advarende effekt og derfor vil det ikke løse problemet med digitale sexkrænkelser. Denne diskurs italesætter at denne løsning ikke har en afskrækkende effekt. I forhold til Umballa sagen bliver der italesat, at mængden af sigtelse skal have en præventiv effekt (Lindberg & Freiesleben & Beck 2018). Denne diskurskamp indikerer, at der findes forskellige og modsigende diskurser angående løsninger til bekæmpelsen af digitale sexkrænkelser. Det ovenstående hegemoni blandt politikerne, angående det politiske forslag om ændring af strafframmen for at løse det sociale problem med digitale sexkrænkelser, har skabt en social forandring, da en hævnning af strafframmen til 3 år for paragraf 264 d. trådte i kraft den 15. april 2018, samt en fordobling af bødestraffen for blufærdighedskrænkelser (Berlingske 2018 B). Denne forandring muliggøres, da denne grad af enighed bliver en del af massemediernes præsensation af digitale sexkrænkelser og dermed det offentlige rum, hvilke kan have konsekvenser i form af politikernes handlemuligheder (jf. analytiske tilgang af Carol L. Bacchi). Med andre ord fører reaktionen fra myndighederne til Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser til sociale forandringer i form af lovgivning (jf. Teoretiske perspektiver). Derudover betyder denne hegemoni, at en lovgivningsændring sætter fænomenet i en bestemt ramme som en alvorlig forbrydelse, der påkræver en høj straf. Et centralt element, for at det retslige system kan forholde sig til en passende

straf for digitale sexkrænkelser er, at politiet opretter en sag der fører til en sigtelse, som vil blive belyst i nedenstående afsnit.

7.3.1.1 Børneporno

I starten af januar 2018 blev en af sigtelsesmuligheder indenfor digitale sexkrænkelser tydeliggjort, da 1004 unge blev sigtet for besiddelse og deling af børneporno (jf. problemfelt; Lindtoft & Risbøl 2018; Berlingske 2017; Lindtoft 2018). Denne interdiskusivitet af begrebet børneporno i massemediernes italesættelse af digitale sexkrænkelser betyder, at der aktiveres en bestemt virkelighedsopfattelse i vores hjerne, som vi deler med andre personer (jf. Kritisk diskursanalyse; Rammeanalyse). I en dansk sammenhæng ville denne virkelighedsopfattelse tage udgangspunkt i en forståelse af gerningspersonen, som værende en voksen person og offeret værende et barn (Bostrup 2018). Denne samfundsmæssige forståelse af børneporno kommer til udtryk i de konsekvenser, som en dom for deling af børneporno kan give. Dømte får nemlig en plet på deres børneattest de næste 10 år, hvilket betyder, at man ikke må arbejde med børn i forhold til fremtidige jobs og frivilligt arbejde (Lindtoft & Risbøl 2018; Nielsen & Justice & Graversen 2018). Elementet af personer forståelser af børneporno, der bliver forbundet med digitale sexkrænkelser, bliver problematiseret af politikere og debattører i massemedierne (Christensen & Faber 2018; Freiesleben & Justice 2018). For eksempel udtaler ordfører fra de Radikale, Zenia Stampe i artiklen *Partier vil ændre regler for børneattest*:

Al sympati er selvfølgelig med ofrene. De lider stor skade, som kan forfølge dem resten af livet. Men det er ikke hensigtsmæssigt, at jævnaldrende krænkere bliver stempet som pædofile. Det er ikke den forbrydelse, der er begået her, og de færreste vil mene, at det gør dem uegnede til at passe vores børn (...)” (Bostrup 2018).

I det overstående citat argumenterer Zenia Stampe for, at forståelsesrammen af fænomenet børneporno overføres til vores italesættelse af digitale sexkrænkelser, og at dette ikke stemmer overens med hvordan fænomenet digitale sexkrænkelser forstås. Derudover bliver det tydeliggjort, at personer, som deler andres intime materiale uden samtykke, kan defineres som krænkere, men kun i forhold til jævnaldrende og ikke børn. Der bliver altså fremstillet en holdning om, at dette er forkert og synd for gerningspersoner, at blive sammenlignet med pædofile, men at de stadig skal straffes for den digitale sexkrænkelser, som de har begået (Bostrup 2018). At debattens aktører tages afstand til, at de unge skal stemples, som pædofile indikerer, at forståelsen af diskursen børneporno bliver reproduceret i forhold til digitale sexkrænkelser og ikke forandret til også at indebære deling

mellem jævnaldrende (jf. kritisk diskursanalyse af Norman Fairclough). Dette kan også ses i debatindlægget *Vi svigter 1000 unge drenge, hvis de dømmes efter reglerne om børneporno* af Psykolog Helene Almind Jansen, som forsker i it-relaterede overgreb;

”DET ER BEGRÆDELIGT, at vi juridisk ikke har andre måder at straffe på end at sætte disse drenge i samme bås som pædofile med en særlig seksuel interesse for børn. Ligesom drengene af dumhed, ubetænksomhed og måske ondskabsfuldhed har delt noget, de ikke skulle have delt, er vi som samfund ved at gøre noget ubetænksomt og dumt.” (Jansen 2018)

I citatet udtrykker hun, at de unge ikke skal stemples, som personer med en interesse for børn, samt at den danske lovgivning ikke er tilstrækkelig til at bekæmpe digitale sexkrænkelser, når der skal trække på en eksisterende paragrafer om børneporno. Ifølge psykolog, feminist og debattør Louise Maria Søderlind Kjølsten sætter denne diskussion, om ændring af børneattesten, spørgsmålstejn ved digitale sexkrænkelser seriøsitet (Lagoni 2018). Hun udtrykker det på følgende måde:

”Når politikere taler om at ændre lovgivningen, så de 1.005 unge ikke får en plet på deres børneattest, fortæller vi dem, at krænkelser og overtrædelse af den danske lovgivning på internettet ikke tæller som »rigtig skade«, selvom den pige, der er blevet udsat for deres delinger, føler skaden og konsekvenserne herude i den virkelige verden” (Kjølsten 2018).

I citatet beskriver Kjølsten, at politikere vil ændre på lovgivningen, så ulovlig deling af børneporno ikke medfører en plet på børneattesten, hvis den dømte er jævnaldrende. Dette indikerer, at der er sociale strukturer i form af lovgivning om børneattesten, som påvirker vores opfattelse af en diskurs betydning, og derfor skal disse strukturer ændres, før diskursen kan få en anden betydning (jf. Kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough). I forhold til diskussionen om diskursen om børneporno hører til i personers forståelse af digitale sexkrænkelser, er der også en diskurskamp. Både det ovenstående citat, og følgende udtalelse fra advokat Michael Christiani Havemann & Advokat og ekstern lektor i medieret på Københavns Universitet Mikael Skytte Thorsholm understøtter, at diskursen om børneporno er anvendelig i forhold til digitale sexkrænkelser;

”Optagelse, udbredelse og endda blot besiddelse af pornografiske film og billeder af personer under 18 år er strafbart. Der er i udgangspunktet tale om de helt samme regler, som vi normalt håndhæver hårdt over for pædofile, og krænkelsen af ofret er ikke mindre, når det er en klassekammerat, der udbreder billederne på internettet (...)” (Havemann & Thorsholm 2016).

De to advokater mener, at børneporno er forbundet med opfattelsen af pædofile, men at krænkelsen er den samme uanset om den krænkende er voksne eller børn. I den forbindelse udtaler Socialdemokrati Trine Bramsen også, at sigtelsen for deling af børneporno, og muligheden for en plet på de dømtes børneattest, bliver anset som passende, da denne ordning ikke er tildelt bestemte aldersgrupper, og at personen stadig har brudt loven og delt børneporno (Bostrup 2018). De indikerer, at diskursen om børneporno skal forstås med udgangspunkt i typen af kriminel handling og ikke de dømtes straf. Den overstående diskurs om at paragraffen om børneporno kan anvendes i sager om digitale sexkrænkelser betyder, at personer forståelse af børneporno, som at værende voksne, som krænker børn, bliver anvendt anderledes end tidligere. Dette kan medføre en forandring i vores forståelse af diskursen om børneporno, da den også skal indeholde en virkelighedsopfattelse af børn og unge, der krænkes af andre børn og unge (jf. kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough).

7.3.2 Forebyggende undervisning og forældres ansvar

En anden løsning bliver italesat i form af undervisning til de danske børn og unge om seksualitet, digital opførsel og grænser (Giese & Mølgaard 2016 A; Ellemann 2017; Jensen 2016 B; Knudsen 2018). Formanden for Danske Gymnasieelevers sammenslutning, Jens Philip Yazdani italesætter en løsning på følgende måde:

“»Vi har arbejdet meget med det på et politisk plan for at sætte fokus på, at der altså er behov for mere digital dannelse i gymnasiet. En af de bedste måder at komme problemet til livs på er ved, at vi som elever bliver undervist i, hvordan man begår sig på internettet og på de sociale medier. Man kunne også gå et spadestik dybere og undervise i køn, seksualitet og grænser, så man kan lære at være seksuel uden at krænke andre.«” (Freiesleben & Justice 2018).

I citatet bliver der udtryk, at den bedste måde, hvorpå samfundet kan bekæmpe digitale sexkrænkelser består af forebyggende undervisning. Denne undervisning skal være i forhold til både hvordan de unge skal opføre sig på internettet, og de sociale medier, samt de unges forståelse af køn, seksualitet og grænser. Det er lærerne og gymnasierne, der bliver fremstillet som del af løsningen sammen med eleverne, men det vil kræve redskaber, der kan anvendes (Christensen & Faber 2018; Faber & Hansen 2015 C). Dette er nødvendigt, da debatten sætter spørgsmålstejn ved forældrenes og lærernes færdigheder i forhold til internettet, samt undervisningens effekt (Damsgaard 2017; Wellejus 2016). Sociolog og journalist Nina Damsgaard, som underviser i

kommunikation på DMJX, skriver følgende i debatindlægget *De unge stopper ikke med at sende nøgenbilleder*;

”Læreres, eksperters og forældres forståelse for fænomenet og de sociale medier er på et niveau så lavt, at det ikke giver mening at lade dem guide de unge. Selv er jeg nærmest i målgruppen, hvor nøgenbilleder flittigt deles, men jeg blev både overrasket og chokeret, da jeg læste interviewene med de unge. Jeg fik følelsen af at være mindst 94 år gammel, fordi det, der sker, og den måde, de taler om det på, er så langt fra noget, jeg kender.” (Damsgaard 2017).

Det overstående citat beskriver en diskurs om store generationsforskelle i forhold til de digitale aspekter, hvilket indikerer, at de to generationer overhovedet ikke taler samme sprog eller har den samme opfattelse af verden. Dette kan give problemer i forhold til at anvende både forældre og lærere som en del af løsningen (jf. rammeanalyse). Der er i den samfundsmæssige debat en kritik af lærerne og gymnasiernes tidligere håndtering af digitale sexkrænkelser (Holst 2016 B). Eleven Rasmus Rasch Andersen i 10. Klasse på Grave skole beskriver følgende oplevelse i artiklen *Vi kan ikke stole på hinanden*;

”det er ikke noget, lærerne taler med os om. Det er mere noget, man taler med venner om. Lærerne fokuserer mere på rusmidler, når vi har sådan noget undervisning (...)” (Hesseldal 2016).

Der er et forkert fokus i lærernes undervisning, hvis der skal ændres i ungdommens adfærd på internettet. Derudover skal gymnasierne tage et ansvar for at vise de unge, hvilken adfærd der bliver opfattet som rigtigt og forkert i det danske samfund ved ikke at tage afstand og blande sig i f.eks. elevbladets indhold af sladder om sex og krænkende billeder (Berlingske 2016; Holst 2016 A; Jensen 2016 B). Den tredje løsning omhandler at oplyse alle forældrene om, at det er deres ansvar at opdrage deres børn i en acceptabel opførsel på internettet (Berlingske 2016; Wellejus 2016; Berlingske 2018 C; Wåhlin-Jacobsen 2016). Bjørn Hansen, som er formand for undervisningsudvalget i Danmarks Lærerforening udtaler følgende i forhold til forældrenes rolle:

“Når det er sagt, er det ikke noget, skolen kan løfte alene. Det er også forældrenes opgave at lære børn at bruge de sociale medier og tale med dem om, hvad de selv ville bryde sig om, at der skete med et billede af dem selv” (Mølgaard & Nilsson 2016)

Han mener, at skolerne ikke kan stå med hele ansvaret og at forældre lærer deres børn om grænser på internettet (Holst 2016 A). Denne opfattelse af forældrenes rolle står lærerforeningen ikke alene med, da mulighederne udtrykker, at forældre skal inddrages i det forebyggende arbejde for at undgå ulovlig deling af intimt materiale på de sociale medier (Dreyer & Lauritzen 2017 A). Et andet eksempel på forældre bliver opfattet, som en del af løsningen er udtalt af Kuno Sørensen, som er psykolog hos Red Barnet i nedenstående citat:

”(..) at forældrenes dialog med børnene er afgørende: »De skal tage en snak med børnene, når de begynder at bruge nettet, hvor de taler om, hvem de bliver venner med, hvem de skriver sammen med, og hvilke billeder de deler med folk,« siger han.” (Jensen 2016 C)

I citatet mener han, at forældrene skal blande sig i deres børns brug af sociale medier (Guldagger 2016 A; Ostrynski 2016 C). Men der bliver også udtryk at forældre har brug for hjælp til at lærer deres børn om grænser på internettet (Christensen & Faber 2018). I forhold til løsningsforslaget angående forbyggende undervisning og forældreansvar er konsensus i form af hegemoni (jf. kritiske diskursanalyse af Norman Fairclough).

Der bliver altså italesat tre forskellige typer af indsatser, som det danske samfund og borgerne kan gøre for at forebygge digitale sexkrænkelser. Dette repræsenterer de forskellige politikere, eksperter og debattørers reaktion på grund af Politiken og Berlingskes præsentationer af digitale sexkrænkelser (jf. teoretiske perspektiver). Ifølge Carol L. Bacchi er præsentationen af et problem centralt for de løsningsforslag, som bliver italesat (jf. analytiske tilgang af Carol L. Bacchi). Denne opfattelse af sammenhængen mellem præsentation og løsningerne kommer til syne i det empiriske materiale. Digitale sexkrænkelser bliver italesat (præsenteret), som et problem blandt ungdommen, og to af de centrale løsningsforslag omhandler forebyggende undervisning og opdragelse fra forældrene. Diskursen ligger op til at undervisning og opdragelse kan få ungdommen på rette køl igen. I forhold til det første løsningsforslag om hævelse af strafferammen for paragraf 264 d. der argumenteres for, at en lovgivningsændring vil skabe opmærksomhed og viden om de retslige konsekvenser og alvorligheden ved at begå digitale sexkrænkelser. Med andre ord er dette løsningsforslag en afspejling af præsentationen om digitale sexkrænkelser, som en ubetænksom handling. Med udgangspunkt i det overstående bliver det tydeligt, at den tidligere nævnte diskurs, der kan kaldes for feministiske, som ikke bliver italesat som en løsning, selvom de er en del af fremstillingen af fænomenet. Der er en klar diskurs angående samfundets kønsroller, og hvordan de

påvirker samfundets opfattelse af kvinder og maskulinitet. Denne diskurs er tilstede i forhold til digitale sexkrænkelser, da denne opfattelse af kvinder og maskulinitet kan give en forklaring på de sociale strukturer i det danske samfund, som præger digitale sexkrænkelser. Derfor kan der argumenteres for at besynderligt, at denne fremstilling af fænomenet ikke er en del af løsningsforslagene ud fra Bacchis teori om, at fremstillingen former de mulige løsningsforslag. Der er dog lille en indikation af denne feministiske diskurs i forhold til, at den forebyggende indsats, da både Tania Dethlefsen, som er vicegeneralsekretær i Sex og Samfund udtaler følgende;

” (...) På ungdomsuddannelserne mangler der en faglig krog til at tale om de her problemer på trods af, at det er her, de fleste unge får deres seksuelle debut. Derfor skal det være obligatorisk at have undervisning om køn, krop, identitet og digitale grænser. Det skal lærerne selvfølgelig også rustes til.” (Freiesleben & Justice 2018).

Denne holdning om, at undervisningen skal handle om køn og personers opfattelse af dette, er Jens Philip Yazdani, som er formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning enig med Tania i (Freiesleben & Justice 2018). Det giver et indblik i, at feminismen er stærk i forhold til diskurserne indenfor digitale sexkrænkelser, men ikke i forhold til løsningen på problemet. Således slår nogle forståelsesrammer igennem i samfundsdebatten, mens andre ikke gør.

7.3.3 Delkonklusion

Der er hegemoni mellem de danske politikere om, at en ændring i strafferammen for paragraf 264 d. er en løsning på problemet med digitale sexkrænkelser. Hvilket har medført, at denne ændring fra en maksimum straf på 6 måneder til 3 år er vedtaget i folketetinget. Dette forekommer som en løsning, da digitale sexkrænkelser til en vis grad bliver præsenteret som en handling, hvor personer ikke kender til både retslige konsekvenser for dem og de psykiske og fysiske konsekvenser for ofre. I forhold til nogle af de andre aktører i debatten opstår der en diskurskamp, da de trækker på diskursen om at en lovændring ikke vil mindske problemet. Det viser, at der er flere diskurser i forhold til ændring i den eksisterende lovgivning som påvirker personers virkelighedsopfattelse af løsningen på digitale sexkrænkelser. Italesættelsen af digitale sexkrænkelser bliver der trukket et etableret begreb børneporno, der er med til at forme den mening, som personer tildeler fænomenet. Diskursen indikerer, at personer på det ulovligt delte materiale er børn. Derudover er der en diskursiv konflikt mellem vores fortolkning af gerningspersonens alder i forhold til børneporno og gerningspersonens alder i forbindelse med digitale sexkrænkelser. Dette forekommer, da vi opfatter

gerningspersonen indenfor børneporno som værende voksen. Hvilket ikke nødvendigvis er tilfældet i forhold til digitale sexkrænkelser. Der er enighed mellem grupper af debattens aktører i forhold til, at lærere og forældre har ansvaret for at undervise de unge om deres adfærd på internettet. Dette løsningsforslag er formet af fænomenets præsentation om en forkert adfærd blandt ungdommen.

8. Konklusion

Følgende afsnit indeholder en besvarelse af specialets problemformulering, som lyder: *hvordan italesætter aviserne Politiken og Berlingske fænomenet digitale sexkrænkelser*. Denne besvarelse vil være baseret på de præsenterede underspørgsmål, der har fokus på de forskellige aktører, samfundets håndtering samt de eksisterende diskurser, som debatten trækker på. Dermed har afsnittet til formål, at beskrive specialets fund på baggrund af den overstående analyse. Selve konklusionens opbygning tager udgangspunkt i et enkelt afsnit, som indeholder alle specialets forskellige fund.

8. 1 Politiken og Berlingskes italesættelse af digitale sexkrænkelser

Politiken og Berlingske anvender blandet andet følgende eksisterende samfundsmæssige diskurser i deres italesættelse af digitale sexkrænkelser, voldtægt, feministiske (kønsroller), prostitution, skyld og børneporno. Disse diskurser har alle bidraget til at skabe en opfattelse og mening af digitale sexkrænkelser. Derudover bliver der anvendt diskursen angående, at digitale sexkrænkelser er et stigende problem. Selve handlingen bliver præsenteret som en ulovlig deling og efterspørges efter billeder og videoer med en seksuel karakter uden samtykke fra personer i materialet. Selve delingen foregår på internettet, herunder de sociale medier i form af Facebook-grupper og dropboxer. Den ulovlige deling bliver italesat som en del af ungdomskulturen, der er umoralsk i forhold til andre seksuelle grænser på internettet. Men ikke alle af debattens aktører italesætter dette som et generationsproblem. Disse forskellige måder at tale og forstå fænomenet indikerer, at digitale sexkrænkelser tildeles mange forskellige og modsigende meninger. Selve panikken omkring digitale sexkrænkelser medfører et fokus omkring den danske ungdoms seksualitet og deres adfærd på internettet. Desuden bliver digitale sexkrænkelser inddelt i to diskurser, hvor den første bliver italesat, som en bevidst handling, der har til formål at udstille eller afpresse personen i materialet eller tjene penge på at sælge materialet til andre. Dette betyder, at de konsekvenser, som ofrene oplever, er præget af denne udstilling og chikane fra fremmede personer. I den forbindelse trækkes der på diskursen om prostitution, hvilket italesætter digitale sexkrænkelser som handling, hvor

kvinders seksualitet er til salg. Den anden kategori italesætter digitale sexkrænkelser som en handling, der er præget af uvidenhed og ubetænksomhed. Denne diskurs skaber en virkelighedsopfattelse af fænomenet som en uskyldig handling.

Anvendelsen af overstående diskurser betyder, at digitale sexkrænkelser bliver tildelt en mening, som en seksualforbrydelse, da debatten trækker på voldtægt og ligefrem italesætter fænomenet som en virtuel voldtægt. At disse forskellige typer af kriminalitet bliver forbundet gør, at elementer indenfor rammen om voldtægt bliver overflyttet til digitale sexkrænkelser. Det er diskurser om, at give offeret en del eller hele skylden for overgrebet. I rammen for voldtægt er det ikke muligt at give offeret en del af skylden for overgrebet, hvilket også er den anerkendte diskurs indenfor digitale sexkrænkelser, især for de fleste af debattens aktører, herunder særligt politikerne. Der er enkelte aktører, herunder primært unge borgere, som italesætter, at offeret har en del af skylden, da de har sendt nøgenbillede af dem selv til andre (sexting), selvom sexting ikke er en ulovlig handling. Det vil sige, at den anerkendte sprogbrug kan være forskellig i forhold til, hvem og hvor det bliver italesat. Helt konkret betyder dette, at offeret bliver italesat, som en udsat for et seksuelt overgreb, hvor person ikke kan tillægges alt skylden for at være udsat for den ulovlige deling. Derudover bliver offeret italesat, som primært værende af det kvindeligt køn, hvorimod gerningspersonen bliver italesat, som værende af det mandelige køn. Dette repræsenterer en feministisk diskurs. Der er dog også en anden diskurs, som italesætter piger som gerningsperson og mænd som ofre. Derudover trækker debatten på den eksisterende diskurs om deling af børneporno, hvilket gør at nogle af gerningspersonerne bliver opfattet, som havde delt børneporno. Desuden bliver diskursen om børneporno reproduceret og forandret, da enkelte af debattens aktører gør oprør med brugen af dette begreb, hvorimod andre aktører ændrer begrebs betydning til at gerningspersonen og offeret også kan være jævnaldren.

Samfundets håndtering af digitale sexkrænkelser er i denne analyse lig med løsningsforslag. Der bliver italesat følgende tre løsningsforslag; at hæve strafferammen for 264 d. fra 6 måneder til 3 år, at børn og unge skal undervises i digital dannelse, samt at forældre skal opdrage i ordentlig adfærd på internettet, herunder sociale medier. Der er dog ikke fuldstændig konsensus i form af hegemoni angående, hvilken effekt at hæve strafferammen vil have, da den muligvis har en mere symbolsk værdi, end at der faktisk vil blive tildelt højere straffe for deling af andres nøgenbillede uden samtykke. Disse løsningsforslag er forbundet med, hvordan digitale sexkrænkelser bliver præsenteret, da, hvordan et fænomen bliver præsenteret, påvirker vores forståelse, og dermed hvilke

løsningsmuligheder, som vi kan se. Alle overstående forståelser betyder, at digitale sexkrænkelser bliver italesat gennem mange forskellige og modsigende diskurser, og derfor er der ikke en konsensus om, hvordan digitale sexkrænkelser skal forstås, men nogle diskurser bliver anvendt ofte af debattens forskellige aktører. Yderligere bliver digitale sexkrænkelser italesat gennem diskurser og begreber fra andre sociale fænomener, hvilket allerede har en betydning. Det medfører at disse eksisterende forståelsesrammer er med til at forme og påvirke vores forståelse af digitale sexkrænkelser, eller skabe ændring i samfundets forståelse af et eksisterende begreb. Politiken og Berlingske har en bred italesættelse af fænomenet digitale sexkrænkelser baseret på de diskurser, som er præsenteres i overstående analyse.

9. Litteraturliste

9.1 Anvendt litteratur i specialet

9.1.1 Bøger og videnskabelige artikler:

Agustín, Lisa Rolandsen 2012: "Kvalitativ diskurs- og rammeanalyse" I: Micheal Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.), *Kvalitative udfordringer*, 1 udgave, 1. opslag. Hans Reitzels forlag. (s. 79 – 102)

Agustín, Lise Rolandsen & Faber, Stine Thidemann 2016: "Køn, krop, intimitet og seksualitet i de digitale medier", I: Steen Baagøe Nielsen & Gitte Riis Hansen (red.), *køn, seksualitet og mangfoldighed*, Samfundslitteratur

Bacchi, Carol Lee 1999: *Women, Policy and Politics – the construction of policy problems*, Sage Publications

Bates, Samantha 2017: "Revenge Porn and Mental Health: A Qualitative Analysis of the Mental Health Effects of Revenge Porn on Female Survivors" I: *Feminist Criminology*. Vol. 12, (s. 22 – 42)

Bom, Anne Klare 2015: *Diskursanalytisk metode*, samfundslitteratur

Burén, Jonas & Lunde, Carolina (2018): " Sexting Among Adolescents: A Nuanced and Gendered Online Challenge for Young People" I: *Computers in Human Behavior*, (s. 1 – 32).

Christie, Nils 1986: "The ideal victim" I: Ezzat A. Fattah (red.): *From Crime Policy Victim Policy – Reorienting the Justice System*. MacMillan Press. (s. 17 – 30).

Cohen, Stanley (1994): *Folk Devils & Moral Panics – The creation of the mods and rockers*, BlackWell. 2. udgave, 4 opslag

Cohen, Stanley 2002: "Moral panics as cultural politics: Introduction to the third edition I: Stanley Cohen, *Folk Devils & Moral Panics – The creation of the mods and rocker.*, Routledge, 3 udgave, (s. vi - xlv)

Critcher, Chas 2008: Moral Panic Analyses: Past, Present and Future I: *Sociology Compass*, Blackwell Publishing Ltd, (s. 1127 – 1144).

Cullen, Francis T. & Agnew, Robert & Wilcox, Pamela 2014: "Part IX: Feminist Theories: Gender, Power, and Crime" I: Francis T. Cullen & Robert Agnew & Pamela Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present*, 5 udgave. Oxford University Press.

Dekeserdy, Walter S. & Schwartz, Martin D. 2016: Thinking Sociologically About Image-Based Sexual Abuse: The Contribution of Male Peer Support Theory I: *Sexualization, Media & Society*, (s.1 - 8).

Duedahl, Poul & Jacobsen, Michael Hviid 2010: *Introduktion til dokumentanalyse*. Metodeserie for Social- og Sundhedsvidenskaberne, bind 2. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Elva, Thordis 2016: "Nøgen for altid" I: Per Staarup Søndergaard (red.), *Sex, Hævn og Video – om børn og unges deling af intimt billedmateriale*, Turbine, 1. udgave, 1. opslag, (s. 41 – 51)

Fairclough, Norman 1992: *Discourse and Social Change*, Polity Press.

Fairclough, Norman 2008: *Kritisk diskursanalyse. En tekstsamling*. Oversat af Elisabeth Halskov Jensen. København: Hans Reitzels Forlag.

Foreman, Victoria 2015: "Constructing the victim in the bullying narrative: How bullying discourses affirm rather the challenge discriminatory notion of gender and sexualitet" I: *Crime, Media, Culture: An International Journal*, Vol. 11 (2), (s. 157 – 176).

Franks, Mary Anne 2015: *Drafting an Effective "Revenge Porn" law: A Guide for legislators*, papers.ssrn.com

Link: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2468823

Hall, Matthew & Hearn, Jeff 2017: "Revenge pornography and manhood acts: a discourse analysis of perpetrators' accounts" I: *Journal of Gender Studies*, (s. 1 – 13).

Henry, Nicola & Powell, Anastasia 2015: "Embodied Harms; Gender, Shame, and Technology-Facilitated Sexual Violence", *Violence Against Women*, Vol. 21. (s. 758 – 779)

Henry, Nicola & Powell, Anastasia 2017: *Sexual Violence in a Digital Age*, Palgrave Macmillan

Jørgensen, Marianne Winther & Phillips, Louise 2013: *Diskursanalyse som teori og metode*, 1. udgave, 10 opslag, Roskilde Universitetsforlag/Samfundslitteratur.

Jacobsen, Michael Hviid 2012: "Adaptiv teori - den tredje vej til viden" I: Rasmus Antoft, Michael Hviid Jacobsen, Anja Jørgensen & Søren Kristiansen (red.), *Håndværk & Horisonter – Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*, 1. udgave, 2. oplag, Syddansk Universitetsforlag. (s. 249-291).

Jacobsen, Michael Hviid 2011: "Aktør" I: Steen Nepper Larsen & Inge Kryger Pedersen (red.), *Sociologiske Leksikon*, Hans Reitzels forlag, 1 udgave, 2 opslag.

Jacobsen, Gitte & Sørensen, Kuno 2016: "Jeg er ikke så god til det med nettet, så..." I: Per Straarup Søndergaard (red.), *Sex, hævn og video – om børn og unges deling af intimt materiale*. Turbine, (s. 99 – 110).

Kofoed, Jette & Larsen, Malene Charlotte 2016: "A snap of intimacy: photo-sharing practices among young people on social media" I: *First Monday*, vol. 21, nr. 11, den 7. november 2016

Kristiansen, Søren 2015: "23. kvalitative analyser-redskaber" I: Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.), *Kvalitativ Metode – en grundbog*, 2. udgave, 1. oplag, Hans Reitzels forlag, (s. 481 – 496).

Layder, Derek 1998: *Sociological practice - linking theory and social research*. London/Thousand Oaks/New Delhi: SAGE Publications.

Marwick, Alice E. 2008: "To catch a predator? The MySpace moral panik" I: *First Monday*, vol. 13, number, 6. den 2. juni 2008.

McGrovern, Alyce & Miller, Bonnie B. & Rivers, Robert & Matthews, Jennifer & Hilario, Carla & Hirakata, Pam 2016: "media, legal and young people's discourses around sexting" I: *Global Studies of Childhood*, (s. 428 – 441)

Messerschmidt, James W. 2014: "Masculinities and Crime" I: Francis T. Cullen & Robert Agnew & Pamela Wilcox (red.), *Criminological Theory: Past to Present*, 5 udgave. Oxford University Press. (s. 354 - 365)

Nielsen, Beht Grothe 2013: "Ofre i teori og praksis" I: Michael Hviid Jacobsen & Anne-Stine Sørensen (red.), *Kriminologi – en introduktion*. Hans Reitzels forlag. (s. 101 – 121).

Phillips, Louise 2015: "14. Diskursanalyse" I: Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.), *Kvalitativ Metode – en grundbog*, 2. udgave, 1. oplag, Hans Reitzels forlag, (s.297 – 320).

Seawyc, Elizabeth M. & Miller, Bonnie B. & Rivers, Robert & Matthews, Jennifer & Hilario, Carla & Hirakata, Pam 2013: "Competing disourses about youth sexual exploitation in Canadian News media" I: *The Canadian Journal of Human Sexuality*, vol. 22, (s. 95 – 105)

Schneider, Joseph W. 1985: "Social Problems Theory: The Constructionist View" I: *Annual Review of Sociology*, vol. 11, (s. 209 – 229)

Silva, Rafaela B.R. & Teixeira, Carla M. & Vasconcelos-Raposo, José & Bessa, Maximino 2016: "Sexting: Adaptation of sexual behavior to modern technologies" I: *Computers in Human Behavior*.

Stormhøj, Christel 2011: "Feminisme" I: Steen Nepper Larsen & Inge Kryger Pedersen (red.), *Sociologiske Leksikon*, Hans Reitzels forlag, 1 udgave, 2 opslag.

Stroud, Scott R. 2014: "The dark side of the online self: apragmatist critique of the growing plague of revenge porno" I: *Journal of mass media ethics*, Routledge (s. 168 – 183).

Stroud, Scott R. & Henson, Jonathan 2016: "What Exactly is Revenge Porn or Nonconsensual Pornography?". Det er et uddrag fra Scott R. Stroud & Jonathan Henson, "Social Media, Online Sharing, and the Ethical Complexity of Consent in Revenge Porn," I: *Online Consumer Behavior: The Dark Side of Social Media*, Angeline Close Scheinbaum (ed.), Routledge, forthcoming.

Thompson, Kenneth 2005: *Moralsk panik*. Oversat af Pia Hornsleth Blokhus, 1. udgave, 1. opslag, Systime Academic

Weitzer, Ronald 2007: "The Social Construction of Sex Trafficking: Ideology and Institutionalization of a Moral Crusade" I: *POLITICS & SOCIETY*, vol. 35, nr. 3, september 2007, (s. 447 – 475)

9.2 Hjemmesider og artikler

Berlingske.dk 2005 – "Historiske oversigt: Berlingske Tidendes historie"

Link: <https://www.b.dk/diverse/historisk-oversigt-berlingske-tidendes-historie>, lokaliseret den 9. maj 2018

Børns vilkår. dk – Hvad er hævnporno?

Link: <https://bornsvilkar.dk/fokus/mobning/digitalt/hvad-er-haevnporno>

Christiansen, Christine 2015: "Nøgenhed på nettet kan få negativt følger: piger skammes ud, mens drenge er hævnpornoens helte". *Jyllands-Posten*, den 17. maj.

Damsgaard, Nina 2017: "Debat: De unge stopper ikke med at sende nøgenbilleder". *Berlingske*, den 11. Januar.

Damløv, Louise & Westphal Stephensen, Mikkel (2016): "Unge deler nøgenbilleder som aldrig før". *Danmarks Radio*.

Den store dansk.dk – "Berlingske"

Link:

[http://denstoredanske.dk/Samfund, jura og politik/Massemedier/Medier og dagblade, Danmark/Berlingske](http://denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Massemedier/Medier_og_dagblade,_Danmark/Berlingske), Lokaliseret den 9. maj 2018

Dreyer, Pernille 2017 F: "Rigspolitiet: Vi er ikke ineffektive i sager om *hævnporno*". *Berlingske*, den 12. Februar.

Emu.dk "Hvordan skriver man et debatindlæg? I: *Sådan skriver de et debatindlæg*, Demokrati under udvikling.

Link: <https://www.emu.dk/sites/default/files/Til%20download%20%29%20Hvordan%20skriver%20du%20et%20debatindl%C3%A6g.pdf>, Lokaliseret den 9. maj 2018

Folkmann, Anne Sofie Hyldedal 2018: "1004 unge sigtes for at dele sexvideo: Sådan er konsekvensen for dem, der bliver dømt", *Jyllands-posten.dk*, den 15. januar 2018.

Link: <https://jyllands-posten.dk/indland/ECE10202904/1004-unge-sigtes-for-at-dele-sexvideo-saadan-er-konsekvensen-for-dem-der-bliver-doemt/>, Lokaliseret den 4. juni 2018

Giese, Ditte & Mølgaard, Milla 2016 A: "'Gokkefar', 'Pussyrapist' og 'Wanker' Handler med billeder af nøgne kvinder fra lokalområdet på hemmelig hjemmeside". *Politiken*, den 8. Maj.

Guldagger, Mette 2016: "Sager om deling af nøgenbilleder boomer". *Politiken*, den 15. august 2016

Informedia.dk – et mediearkiv/database, som er tilgængelig fra aub.dk

JP/POLITIKENSHUS.dk: "Politiken"

Link: <http://jppol.dk/da/artikler/dagblade/politiken.aspx>, Lokaliseret den 9. maj 2018

Justitsministeriet.dk 2017 - "Skærpet indsats mod digitale sexkrænkelser"

Link http://www.stm.dk/multimedia/2017_kraenkelser.pdf

Kielstrup, Louise 2015: "Offer for hævnporno: Få hele Emma Holtens historie her". *www.dr.dk*, d. 8. december.

Link: <https://www.dr.dk/nyheder/indland/offer-haevnporno-faa-hele-emma-holtens-historie-her>

Larsen, Amalie Louise 2017: "#Metoo har navngivet mændere – men hvad er der blevet af dem?". *ALT.dk*, den 28. november.

Link: <https://www.alt.dk/artikler/metoo-gerningsmaend-konsekvenser>

Lauritzen, Pernille & Dreyer, Kirstine Benedicta 2017: "Politiet ser magtesløst til billedspredning: det risikerer at være spild af ressourcer". *Berlingske*, den 30. januar.

Meremobil.dk – Hvad er en dropbox?. Udgivet den 24 marts 2016

Link: <https://meremobil.dk/2016/03/hvad-er-dropbox/>, Lokaliseret den 5. Juni 2018

Nielsen, Silas Bay 2017: "Film – og teaterbranchen går sammen om at stoppe sexchikane". *www.dr.dk*, den 23. November

Link; <https://www.dr.dk/nyheder/kultur/film-og-teaterbranchen-gaar-sammen-om-stoppe-sexchikane>

Pedersen, Mette Stender 2018: "Straffen for at dele sexvideoer skærpes med fængsel i op til flere år". *Tv2.dk*, den 5. april 2018

Link: <http://nyheder.tv2.dk/samfund/2018-04-05-straffen-for-at-dele-sexvideoer-skaerpes-med-faengsel-i-op-til-flere-aar>

Politi.dk – "Digitale sexkrænkelser"

Link: <https://www.politi.dk/da/borgerservice/anmeldelser/digitalsexkraenkelser/>

Pramming, Fannie Isabel Couderc 2016: "Da nøgenbilleder blev en byttevare". *Berlingske*, den 2. juni 2016.

Rabøl, Laura Byager 2016 A: "Etisk kodeks skal ændre kulturen om *sexmobning*". *Politiken*, den 13. Maj.

Retsinformantion.dk: "Staffeloven – bekendtgørelse af straffeloven", kapitel 27: freds- og ærekrænkelser

Link: <https://www.retsinformation.dk/Forms/r0710.aspx?id=192080#idb87fbfc7-3e4a-41ce-a02e-1903f3c68e81>, Lokaliseret den 11. maj 2018

Rigsadvokatmeddelelsen 2017; "Digitale sexkrænkelser", den 5. maj 2017

Link: [https://vidensbasen.anklagemyndigheden.dk/api/portals\(6e302527-f0b3-4a5e-889a-668aa67e5491\)/Print/h/6dfa19d8-18cc-47d6-b4c4-3bd07bc15ec0/VB/cc26824a-a83b-4431-b4a6-3ee2393ae61f](https://vidensbasen.anklagemyndigheden.dk/api/portals(6e302527-f0b3-4a5e-889a-668aa67e5491)/Print/h/6dfa19d8-18cc-47d6-b4c4-3bd07bc15ec0/VB/cc26824a-a83b-4431-b4a6-3ee2393ae61f), lokaliseret den 9. maj 2018

SSP Odense & Holst, Tommy & Strauss, Lisbeth (2017): "Ungeprofilundersøgelsen 2016"

Link:

<http://www.sspodense.dk/~media/BUF/Supervision%20af%20andre%20faggrupper/Ungeprofilundersøgelsen%202016%20A3%2027022017.ashx>

Sørensen, Rasmus Bo 2017: "#MeToo er blevet en social bevægelse. Det tog tre dage". *Information*, d. 21. oktober

Sørensen, Dorte Hygum 2018: "Kønsforsker: Vi har et retssystem, der ikke fungerer, når det kommer til voldtægter, seksuelle krænkelser og sexchikane". *Politiken*, den 11. februar

Tv.dk (krimi): "Landsret omstøder dom i sag om deling af sexvideo". *www.Tv2.dk*, den 23. marts 2018

Link: <http://nyheder.tv2.dk/krimi/2018-03-23-landsret-omstoeder-dom-i-sag-om-delning-af-sexvideo>,
Lokaliseret den 4. juni 2018

Quass, Lisbeth & Frydendahl, Lise Soelberg 2018: "Børneporno kan koste 1.004 unge drømmen om et job som pædagog eller fodboldtræner". *www.dr.dk* (indland), den 15. januar 2018

Link: <https://www.dr.dk/nyheder/indland/boerneporno-kan-koste-1004-unge-droemmen-om-et-job-som-paedagog-eller-fodboldtraener>

9.2 Det anvendte empirisk materiale i specialet (artikler og debatindlæg)

Litteraturlisten - Empiri

Ahmad, Qasam Nazir 2016: "Debat: Hævnporno er virtuel voldtægt". *Politiken*, den 2. September.

Andersen, Emil Sloth 2017: "Debat: vi giver unge stoddere fribillet til at begå virtuel voldtægt". *Politiken*, den 1. Juli.

Astrup, Elisabeth 2016 A: "Forslag: staten skal hjælpe med at slette nøgenfotos". *Politiken*, den 30. August.

Astrup, Elisabeth 2016 B: "Forældre er frustrerede over nøgenfotos". *Politiken*, den 10. April.

Berlingske 2016: "Ledende artikel: Dumme svin". *Berlingske*, den 3. April.

Nielsen, Erik Walter 2017: "Debat: Hvorfor så svært at melde *hævnporno*?". *Berlingske*, den 2. Februar.

Berlingske 2018 A: "Folk får hjælp til at fjerne krænkelser på sociale medier". *Berlingske*, den 3. Marts.

Berlingske 2018 B: "*Sexkrænkelser* kan nu koste tre år i fængsel". *Berlingske*, den 6. April.

Berlingske 2018 C: "Ledende artikel: OPINION Det er strafbart at være dårligt opdraget". *Berlingske*, den 16. Januar.

Bostrup, Jens 2018: "Partier vil ændre regler for børneattest". *Politiken*, den 20. Januar.

Christensen, Emma Bech & Faber, Kim 2018: "Børn og forældre skal have hjælp til at tale om *porno*". *Politiken*, den 7. Februar.

Christensen, Mikkel Fyhn & Kamil, Carolina 2018: "Advarsel fra politiet og sagkundskab: Unges sexkultur er i skred". *Berlingske*, den 17. Februar.

Damsgaard, Nina 2017: "Debat: De unge stopper ikke med at sende nøgenbilleder". *Berlingske*, den 11. Januar.

Dich, Karen 2015: "Debat: Nøgenfotos på nettet er ikke pigernes ansvar". *Politiken*, den 7. Marts.

Dreyer, Pernille 2017 A: “Vi var ikke modbydelige mennesker, men snotdumme børn”. *Berlingske*, den 18. Februar.

Dreyer, Pernille 2017 B: “Advokat i opsang til fagfæller: Vi kender reglerne, lad os benytte dem”. *Berlingske*, den 13. Februar.

Dreyer, Pernille & Hansen, Maja Hagedorn 2015: “*Hævnporno-lov* er fra før smartphonen”. *Berlingske*, den 18. April.

Dreyer, Pernille & Lauritzen, Kirstine Benedicta 2017 A: “Straffen for spredning af hævnporno firedobles”. *Berlingske*, den 4. Februar.

Dreyer, Pernille & Lauritzen, Kirstine Benedicta 2017 B: “Kvindekrænkerne fra nettets mørke afkroge”. *Berlingske*, den 1. Februar.

Dreyer, Pernille & Lauritzen, Kirstine Benedicta 2017 C: “Ofre for *hævnporno* trues: Smid nogle rigtig nasty billeder tilbage, så hører du ikke mere”. *Berlingske*, den 2 Februar.

Dreyer, Pernille & Lauritzen, Kirstine Benedicta 2017 D: “Gerningsmænd deler fortsat billeder uden konsekvenser”. *Berlingske*, den 29. Januar.

Dreyer, Pernille & Lauritzen, Kirstine Benedicta & Kastrup, Linda 2017: “Blottet”. *Berlingske*, den 29. Januar.

Ellemann, Karen 2017: “Debat: Hævnporno er udtryk for normskred”. *Politiken*, den 17. Januar.

Faber, Ditte & Hansen, Maja Hagedorn 2015 A: “Jeg følte mig som landsbyskøgen”. *Berlingske*, den 16. April.

Faber, Ditte & Hansen, Maja Hagedorn 2015 B: “*Hævnporno* er led i den nye kvindekamp”. *Berlingske*, den 17. April.

Faber, Ditte & Hansen, Maja Hagedorn 2015 C: "Undervisning skal bekæmpe deling af nøgenbilleder": *Berlingske*, den 16. april 2015

Freiesleben, Simon & Justice, Alexandra 2018: "Sådan stopper vi unges deling af nøgenbilleder på nettet". *Berlingske*, den 21. Januar.

Giese, Ditte 2018: "Debat: Har jeg egentlig begået hævnporno?". *Politiken*, den 19. Januar.

Giese, Ditte & Mølgaard, Milla 2016 A: "'Gokkefar', 'Pussyrapist' og 'Wanker' Handler med billeder af nøgne kvinder fra lokalområdet på hemmelig hjemmeside". *Politiken*, den 8. Maj.

Guldagger, Mette 2016 A: "Gymnasier går til kamp mod *sexmobning*". *Politiken*, den 20. August.

Guldagger, Mette 2016 B: "Sager om *deling af netbilleder* boomer". *Politiken*, den 15. August.

Harring, Nana Thillemann 2018: "*HÆVNPORNO*: Kvinder har også et ansvar for *hævnporno*". *Politiken*, den 5. Marts.

Haun, Amalie 2016: "Debat: I år fik mit gymnasium en online kalender med kønne piger og sjofle kommentarer". *Politiken*, den 12. December.

Havemann, Michael Christiani & Thorsholm, Mikael Skytte 2016: "Debat: KRONIKKEN: At krænke andre er faktisk strafbart". *Berlingske*, den 10. April.

Hesseldal, Sarah 2016: "Vi kan ikke stole på hinanden". *Berlingske*, den 24. april 2016

Holst, Helen Kristine 2016 A: "Ellen Thrane Nørby til landets rektorer: Drop nu berøringsangsten". *Berlingske*, den 19. Juni.

Holst, Helene Kristine 2016 B: "Rektorer vil ikke reagere, for det skader skolen ry". *Berlingske*, den 2. April.

Holst, Helen Kristine 2017 A: "OVERGREBET: Billedet på nettet vendte op og ned på Simones liv". *Berlingske*, den 29. August.

Holst, Helene Kristine 2017 B: "Markant flere anmelder seksualforbrydelser". *Berlingske*, den 29. August.

Holten, Emma 2016: "Debat: Styrk seksualundervisning i folkeskolen". *Politiken*, den 27. April.

Jansen, Helene Almind 2018: "Debat: vi svigter 1.000 unge drenge, hvis de dømmes efter reglerne om børneporno". *Politiken*, den 23 Januar.

Jensen, Frank & Allerslev, Pia & Thomsen, Ninna 2016: "Debat: Ligestilling skal ind med skolemælken". *Politiken*, den 16. Maj.

Jensen, Kirsten Marie Juel 2016 A: "Debat: HÆVNPORNO: hævnporno er da ikke et ligestillingsproblem". *Politiken*, den 18. April.

Jensen, Rasmus Walther 2016 B: "Gymnasier vil blande sig i elevers digitale opførsel". *Berlingske*, den 2. Juni.

Jensen, Rasmus Walther 2016 C: "Unge kritiske sans hjælper dem til at navigere på nettet". *Berlingske*, den 7. Juni.

Karkov, Rasmus 2016: "Voldtægtsofre slår igen med deres historier", *Berlingske*, den 2. april 2016

Karkov, Rasmus 2018: "#MeToo er et opgør mod det ellers mest fundamentale mellem mænd og kvinder". *Berlingske*, den 26. Januar.

Kirkegaard, Charlotte 2017: "Debat: Er hævnporno virkelig kvinders egen skyld?". *Politiken*, den 7. Januar.

Kjølsen, Louise Maria Søderlind 2017: "Debat: vi oplærer vores børn til at hade og frygte deres kroppe". *Berlingske*, den 6. Juni.

Kjølsen, Louise Maria Søderlind 2018: "Debat: Det ER synd for de 1.005 sigtede i Umbrella-sagen". *Berlingske*, den 3. Februar.

Knudsen, Hanne Winther 2018: "Kronik: Børn skal undervises i seksualitet og sundhed fra 1. klasse - det er vigtigt som aldrig før". *Berlingske*; den 17. Februar.

Kristensen, Mikkel Randeris 2017: "Facebook-chefer modtog 54.000 advarsler om *hævnporno* og sextortion på en måned". *Berlingske*, den 27. Maj.

Lagoni, Marie 2018: "Psykolog: Frikendelser for børneporno kan få sexkrænkede til at tie". *Politiken*, den 21. April.

Lauritzen, Kirstine Benedicta 2016 A: "jeg føler, at jeg på en måde er blevet voldtaget". *Berlingske*, den 19. August.

Luaritzen, Kirstine Benedicta 2016 C: "17-årige Mads: der sker en eksplosion i teenagehjernen, når man ser nøgenbilleder". *Berlingske*, den 18. August

Lauritzen, Kirstine Benedicta & Graversen Mathilde 2017: "Enhedslisten: *Hævnporno* skal have selvstændig paragraf". *Berlingske*, den 2. Februar.

Lindberg, Kristian & Freiesleben, Simon & Beck, Jens 2018: "Aktion mod børneporno er et klart signal til unge". *Berlingske*, den 16. Januar.

Lindtoft, Christian Bæk 2018: "Sagen forfra: Facebook ledte politiet på sporet af 1.004 unge". *Politiken*, den 20. Januar.

Lindtoft, Christian Bæk & Risbøl, Sebastian 2018: "Forsidehenvisning: Massesigtelser af unge for deling af sexvideo har stor chokeffekt. Men vil det stoppe spredning af krænkende billeder?". *Politiken*, den 16. Januar.

Littauer, Matias Ludvig 2018: "Sexvideoer flourer i stor stil blandt unge". *Berlingske*, den 11. Februar.

Lund, Kasper Schultz 2018 A: "Dagen efter 1.005 børnepornosigtelser: Tilføj mig på Snapchat. så kan vi bytte". *Berlingske*, den 17. Januar.

Lund, Kasper Schultz 2018 B: "Det varer måske fem sekunder, men det er resten af en andens liv, man ødelægger". *Berlingske*, den 16. Januar.

Lyngsø, Niels 2016: "Kronik: Vi har brug for en seksuel frigørelse version 2.0". *Politiken*, den 30. September.

Mishkin, Sarah 2014: "Lov mod 'hævnporno' på nettet bekymre i USA". *Politiken*, den 4. Juni.

Munch, Per 2017: "Unge tror ikke på højere straffe. De vil hellere tale om de *digitale sexkrænkelser*". *Politiken*, den 4. Februar.

Munch, Per 2018: "Gymnasieelever: Vi arbejder stadig på det moralske kompas". *Politiken*, den 25. Januar.

Munch, Per & Pröschold, Jonas 2018: "Hver fjerde ung er blevet krænkede". *Politiken*, den 25. Januar.

Mølgaard, Milla 2016 A: "Mange drenge vil have nøgenfotos". *Politiken*, den 9. April.

Mølgaard, Milla 2016 B: "Forsidehenvisning: Unge kvinder har en forbandet ret til at sende nøgenfotos af sig selv". *Politiken*, den 10. September.

Mølgaard, Milla 2017 A: "Det er ikke min fejl, at jeg har fået delt det billede. Det er hans". *Politiken*, den 16. Juli.

Mølgaard, Milla 2017 B: "Forsidehenviisning: Debat: Vores retssystem skal geares til en virkelighed med Snapchat". *Politiken*, den 15. Juli.

Mølgaard, Milla 2017 C: "Straffelovrådet: Hæv strafferammen til to års fængsel". *Politiken*, den 15. Juli.

Mølgaard, Milla 2017 D: "Straffen skærpes for deling af sex-og nøgenbilleder på nettet". *Politiken*, den 15. Juli.

Mølgaard, Milla 2017 E: "Forsvarere: Høj straf løser ikke problemet". *Politiken*, den 16. Juli.

Mølgaard, Milla & Giese, Ditte 2016 B: "Forsidehenviisning: Politiet giver op i sager om hævnporno". *Politiken*, den 8. Maj.

Mølgaard, Milla & Nilsson, Kristen 2016: "Ekspert: Unge tror, sexfotos er normalt". *Politiken*, den 2. April.

Nielsen, Charlotte 2015: "Sex og sammenhold". *Berlingske*, den 5. Juli.

Nielsen, Erik Walter 2017: "Debat: Hvorfor så svært at melde hævnporno?". *Berlingske*, den 2. Februar.

Nielsen, Jens Beck & Justice, Alexandra & Graversen, Mathilde 2018: "Angrende unge nordsjællændere afhørt i børneporno-sag". *Berlingske*, den 16. Januar.

Nilsson, Kirsten 2017: "Emma Holten: vi havde ret, hævnporno er en grov forbrydelse". *Politiken*, den 4. Februar.

Ostrynski, Nathalie 2016 A: "Det er blevet forbudt at have en grænse". *Berlingske*, den 1. April.

Ostrynski, Nathalie 2016 B: "I dag er fokus på voldtægt og på hverdagssexisme". *Berlingske*, den 3. August.

Ostrynski, Nathalie 2016 C: "Teenagere vil have forældrene til at opdrage mere". *Berlingske*, den 24. April.

Parwani, Khaterah 2016: "Debat: Politiet mangler redskaber til at bekæmpe *hævnporno*". *Politiken*, den 9. April.

Petersen, Mathias & Mølgaard, Milla 2016: "Nøgne kvinder i hobetale havner ufrivilligt på nettet". *Politiken*, den 5. April.

Politiken 2016: "OVERBLIK: En hjælp til problem med *nøgenbilleder*". *Politiken*, den 21. April.

Politiken 2017: "Ledende artikel: Syg kultur kan ændres". *Politiken*, den 17. Juli.

Politiken 2018: "Vi har et retssystem, der ikke fungerer, når det kommer til voldtægter og seksuelle krænkelse". *Politiken*, den 11. Februar.

Poulsen, Søren Pape 2018: "Kronik: Offret er endelig kommet i centrum". *Berlingske*, den 22. Februar.

Pramming, Fannie Isabel Couderc 2016: "Da nøgenbilleder blev en byttevare". *Berlingske*, den 2. Juni.

Rasmussen, Lars Løkke 2017: "Debat: *Hævnporno* er kujonagtig". *Berlingske*, den 7. Februar

Rebensdorff, Jens 2016: "Hvidvasker du også dit barn?". *Berlingske*, den 30. September.

Rübner-Petersen, Pernille 2018: "Kronik: 'Den lille havfrue' er det perfekte kvindeforbillede". *Politiken*, den 5. januar 2018

Taudal, Uffe 2015: "14-årig straffet for at sende nøgenbilleder af sig selv". *Berlingske*, den 8. September.

Thieden, Amalie 2017: "Altså, er det ikke meget normalt at sende nudes til sin kæreste?". *Berlingske*, den 19. Juni.

Thing, Martin & Nordstrøm, Anette 2016: "Debat: KOMMENTAR: Kodeks skal stoppe digital *sexmobning*". *Berlingske*, den 2. Juni.

Wellejus, Lea 2016: "Kronik: KRONIKKEN: Hold øje med det digitale medielandskab". *Berlingske*, den 8. Maj.

Wåhlin-Jacobsen, Sarah 2016: "Debat: Tal om krop og seksualitet med dit barn". *Politiken*, den 23. Oktober.

Zandar, Sinas Lyng 2016: "Debat: Hold op med at bebrejde ofre for *hævnporno*". *Politiken*, den 11. September.

Æbelø, Andreas Gylling 2018: "Debat: sex er stadig forbundet med angst og skam. Har vi intet lært?". *Politiken*, den 2. Februar.

10. Bilag

10.1 Bilag 1 - Specialets koder

Specialets empiri er kodet efter følgende temaer:

Kode 1 = Massemediernes fremstilling af digitale sexkrænkelser således, hvordan problemet og de forbundene problemstillinger italesættes samt diagnose.

Kode 2 = Samfundets håndtering, herunder prognose: hvordan løsningen beskrives, og hvem der er en del af løsningen.

Kode 3 = Bekymring

Kode 4 = Før og nu. Denne tematisering har fokus på om italesættelsen af elementer indenfor digitale sexkrænkelser har ændret sig med tiden.

Kode 5 = Hvilke samfundsmæssige opfattelser eller diskurser angående ofret kommer til udtryk, som for eksempel skyld.

Kode 6 = Diskurser og fremstillinger angående gerningspersonen.

Kode 7 = Diskurser omkring køn.

Kode 8 = Diskurser og forståelser af ungdommen, for eksempel de unges seksualitet.

Kode 9 = Årsager til digitale sexkrænkelser.